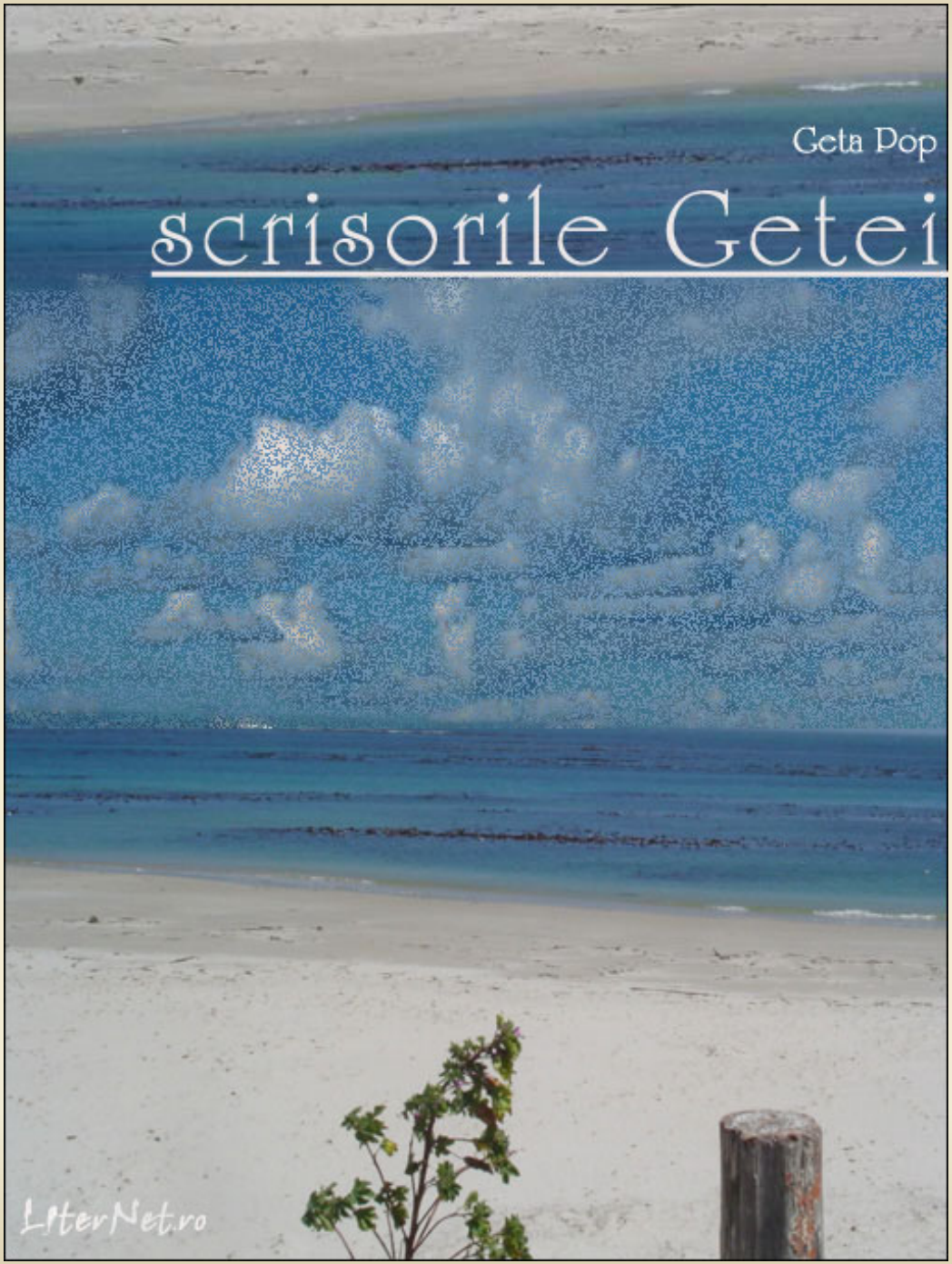
Geta Pop
scrisorile Getei
LiterNet.ro

Scrisorile Getei

Geta Pop

Redactor: Delia Oprea doprea@liternet.ro
Fotografii : © Jeanine Grobelaar, Theresa Fouche
Copertă & editor format .pdf Acrobat Reader : Iulia Cojocariu

Text : © 2004 **Geta Pop**
Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-65-1

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

CUPRINS

CUPRINS

Viaţa la castel 6
Peţitorul 12
Numai mamă să nu fii! 14
Din experienţa burilor, 300 de linguriţe, un sărut de mână 16
Cum am dat foc la casă la cutremur, dentişti şi alte întâmplări din viaţa mea 18
Cadou de 1 Martie, 8 Martie şi 23 aprilie 21
Viaţa la ţară... (1) 23
Viaţa la ţară... (2) 26
Chimista în şosete 31
Nichita, un necunoscut 33
Scrisoare de acasă 35
La pândă de primăveri 39
Poveşti cu bunici 42
Iar la castel 48
Vedere din Caraibe (1) 52
Vedere din Caraibe (2) 56
Vedere din Caraibe (3) 59
Despre aspiratoare, francezi şi alte naţii 61
A venit bunicul din China 63
Război mondial 65
Veto 67
Întrebare 69
Festivaluri, trac, piesă pe muzică 70
Apartament la bloc 72
Sărmăluţi di post 74

CUPRINS

Romeo şi Julieta 76
Absolvenţi de opt clase în Canada 78
Concert Rolling Stones la Toronto 81
Mutanţii printre noi 82
Pasiune 84
Aventuri din dragoste 85
Mesaje de departe 86
Anunţ important 88
Cititorilor mei 90
Versuri pentru îmblânzit iubita 91
E frig în Canada 93
Yom Kipur în Canada 94
Poezia în Ro 96
Lecţii de chimie 97
Bunicul şi virginitatea 99
De ziua morţilor 100
Din nou chimie 101
Doamna Mircea 102
Cum am făcut eu cârnaţi afumaţi în Africa 104
Curcan pentru o familie numeroasă, conversaţie cu Ada 107
Sătul de Shakespeare 110
Ceaiurile mătuşii Rita (1) 111
Ceaiurile mătuşii Rita (2) 113
Ajun de Crăciun 116
Ceaiurile mătuşii Rita (3) 117
Ceaiurile mătuşii Rita (4) 119

CUPRINS

Prima mea dragoste 122
Doritos şi salsa 126
Înmormântare la buri 128
Altă ţară, alte obiceiuri 131
Burul 132
Iarnă în Canada 134
Mesaj pentru autorii de poveşti 136
Aventuri la ski 138
Lada de zestre şi primăvara canadiană 141
Rămas bun de la Bunicile noastre! 142
O rachetă de tenis şi un bilet la baschet 144
Marile vacanţe 145
Alături de Africa 147
Echipa de obraznici 151
Atavisme, Svetlana, 40$, istorie 153
Unchiul Fram 156
Pasiunea lui Cristos – versiune canadiană 158
A intrat ucidă-l toaca în găluşte 159
Ortenzica 161
De ziua Reginei Victoria 162

Viaţa la castel

29.01.2003

Moto:
La castel în poartă calul
Stă a doua zi în spume,
Dar frumoasa lui stăpână
A rămas pierdută-n lume.
(Mihai Eminescu)

Aveam 4 ani cînd am aflat că ne vom muta, am sărit în sus de bucurie. Era o atmosferă mai ciudată în casă, se discuta mult, greu şi-au luat ai mei casă, acum să lase totul şi să se mute.

Tata a fost numit director la un liceu nou înfiinţat, într-o altă localitate, argumentul care a convins-o pe mama a fost că vor avea fetele unde să meargă la liceu.

Ce interesant părea totul, împachetatul, dezordinea din casă, cutii peste tot, mama doar ce strica bucuria, era cam mohorâtă.

Eu m-am dus cu primul transport, cu un camion, nu mai fusesem cu camionul. Era enorm, verde otravă, mirosea a benzină în el, drumul cu hârtoape, se scutura, săream de pe scaun, tata dădea cu capul de tavan.

Spre bucuria mea, s-a şi defectat pe drum, ieşea fum din motor, tot punea apă, undeva, şoferul, mă gândeam că merge cu apă. Am ajuns după nu ştiu câte ore, cred că am adormit pe drum, m-am trezit în curtea castelului.

Noul liceu era în construcţie, o clădire oribilă cu două etaje, pătrăţoasă, dar lângă el era castelul. Au pus clădirea în stil sovietic în faţa castelului, poate să-l ascundă, să nu se

vadă din stradă. Atunci am văzut cea mai mare curte din viaţa mea, plină cu duzi. Mai era un parc şi o grădină în care te pierdeai, pe toate le-am cunoscut pas cu pas, un teren de handbal, cel de volei si cel de tenis le-a făcut tata mai târziu, cel de tenis nu mi-a plăcut niciodată, nu-mi plăcea zgura roşie de pe el. Mai era o clădire veche, din care au făcut sală de gimnastică şi vechea mustărie, din care au făcut depozit de lemne, acolo nu aveam voie să merg, se tăiau lemne cu o drujbă ascuţită care avea un jgheab. M-am uitat din prag de multe ori, ascultam zgomotul când tăia lemnul ca pe o brânză, am simţit mirosul de lemn tăiat, dar n-am intrat, nu aveam voie şi omul care lucra acolo cum mă vedea, cum mă alunga.

Castelul avea două turnuri cu câte un ochi de geam, la parter era bucătăria şi magazia liceului, spălătoria, dormitoarele de fete şi baia cu duşuri pe care o foloseam şi noi. La etaj, trei săli de clasă unde treizeci de copii în fiecare se pierdeau, o cameră mai mică din care nu se putea face sală de clasă, fostul altar, iar la capătul coridorului, despărţite de un paravan de placaj, două camere şi o toaletă. Acolo urma să locuim noi. Pe coridorul nostru, tot despărţit de un placaj, erau improvizate bucătăria şi sufrageria noastră. Părinţii mei dormeau în una dintre camere, eu şi sora mea în alta, iarna era şi bucătăria. Cea mai minunată casă din lume, mobila noastră nu umplea nici jumătate din camere, covorul era un petec neînsemnat în mijloc, în rest spaţiu de fugă.

Mama şi sora mea au venit cu al doilea transport, bineînţeles că mama a trebuit să ne strice cheful, să facă mutră acră, de sora mea ce să mai spun, vai, aici nu e pian!

Castelul fusese o veche mănăstire, a unei abaţii germane. În localitate călugărilor li se spunea popii albi. Mi-a povestit badea Mihai, unul dintre paznici, despre ei, în serile când stăteam pe bancă şi povesteam.

Stăteam şi ascultam tot felul de poveşti, aşteptam să vedem arici, când se lăsa seara erau mulţi în curte. M-a învăţat să nu-mi fie frică de ei, mănâncă şoareci şi şerpi, sunt buni, mi-a şi prins unul dar nu l-am atins.

CUPRINS

Mai era în sat o clădire ce aparţinuse călugărilor, acolo era dormitorul băieţilor şi grajdul unde nu mă prea duceam, deşi mă împăcam bine cu vizitiul când nu era beat.

Mai era un paznic pe care nu-l suportam, nici el pe mine, de fapt nu suporta pe nimeni, badea Mihai îl făcea să turbe de nervi de câte ori îl vedea, avea tot timpul nişte cizme înalte în care te oglindeai, era tare milităros. Mi-a spus badea Mihai că a fost legionar, nu ştiam ce înseamnă.

Popii albi erau numiţi aşa pentru că erau îmbrăcaţi în alb, toţi aveau barbă mare şi albă, tot ce vedeai cu ochii până la munţii din zare a fost a lor. Îmi mai spunea badea Mihai:

– Nu au fost răi, au făcut şcoli, un fel de spital, aveau multe vii, pământ, tot satul lucra pentru ei, dar nu erau de credinţa noastră, înţelegi tu asta?

– Da.

– În altar s-a omorât unul dintre ei, i-a plăcut de o fată din sat.

– De ce s-a omorât?

– Nu era voie să le placă de fete, de aceea.

– Atunci erau popi răi. Bine că au plecat.

Cu multă frică am intrat în fostul altar, cum să nu-ţi fie frică dacă ştii că acolo a murit un om, trebuia însă să văd.

Mi-a mai spus badea Mihai că noaptea vine fantoma stareţului şi umblă prin pod, de aceea scârţâie podelele podului, dar să nu-mi fie frică, nu are nimic cu mine, el se întâlneşte cu călugărul cel tânăr, ştie tot satul.

Bine spus, bine prevenit, tremuram sub pătură de câte ori scârţâiau podelele, scârţâiau des, noaptea cântau şi cucuvelele, era plin podul de ele. O strigam pe sora mea din celălalt pat, răspunsul era:

– Lasă-mă să dorm ori o chem pe baba Rada!

Nu mult după ce ne-am instalat m-a luat tata şi m-a dus în pod. Era o uşă pe coridor, mai multe scări, scârţâiau, în pod cald, m-a dus la capătul podului şi m-a luat în braţe să

mă uit pe geamul rotund. Se vedea tot satul, mi se părea că sunt în cer. Mi-a spus că de aici se văd mai bine dealurile şi pădurile din jur şi că le vom străbate pe toate, să mă uit bine cum se vede de aici dealul şi voi vedea de pe vârful lui şi castelul şi va fi atât de mic cât să încapă într-un degetar.

Am petrecut multe ore singură în pod, jucându-mă, numai ziua, noaptea dacă treceam pe lângă uşa podului o făceam în fugă.

Am găsit în grădină un cap de statuie antică, probabil un bibelou spart, l-am învelit într-o hârtie şi l-am ascuns în pod, gândindu-mă că peste ani şi ani îl va găsi cineva. Căutam şi eu de zor ceva urme de la popii albi.

Noaptea n-aş fi ieşit din cameră nici friptă. O rugam pe sora mea să vină cu mine la toaletă, nu venea. În condiţiile astea ce să faci?

Aveam o floare într-un ghiveci mare de lemn. Aşa azi, aşa mâine, o uda şi o îngrijea mama cu toată dragostea, dar nu-i mergea bine.

Fiind înconjuraţi de grădini, cum ne-am mutat vara, cântau greierii toată noaptea. A fost pentru prima dată că am auzit greieri. A intrat o spaimă în mine de nu mai puteau face nimic seara ai mei, explicaţii peste explicaţii, că sunt greieri, că sună frumos. Era o linişte de mormânt afară, şi se auzeau într-una greierii. După ce i-am terorizat câteva nopţi, nu vroiam să mai dorm singură în pat, au găsit soluţia, mi-au citit “Greierele şi furnica“, cu asta s-a terminat totul.

Peste mulţi ani, undeva într-o cabană de lemn, în mijlocul unei poieni, în miros de fân, tot într-o linişte de mormânt, i-am auzit din nou, dar nu-mi mai era frică, eram în braţele cuiva, singuri în toată liniştea, de atunci îmi sunt dragi greierii.

Coboram scările să merg în curte, le făceau cu motorină, erau negre şi miroseau tot timpul, ultimele patru le săream întotdeauna. Erau 33 de trepte, plus şase după ce dădeai colţul.

Mă aştepta curtea aşa mare că oboseai s-o străbaţi, dudele albe, sticloase şi cărnoase, nu prea mâncam dacă nu avea cine să mi le culeagă, pe jos era plin, dar nu aveam voie să le mănânc, regulile erau foarte stricte, totul trebuia spălat, spanacul şi salata din zece ape, podelele se spălau cu leşie, nu aveam voie să pun mâna pe o pisică sau câine, am fost obişnuită să le văd ca pe surse de cele mai îngrozitoare boli. Aceasta după ce fetiţa unui prieten al tatei a făcut meningită şi s-a dat vina pe pisică, ca sursă de infecţie.

Când copiii de la şcoală erau la ore nu aveam cu cine mă juca, curtea era pustie, badea Mihai venea seara. O luam spre parc. Cunoşteam fiecare colţişor, în fiecare tufă aveam o poveste.

Primul care mă întâmpina era zarzărul, ce zemoase erau fructele lui. Urma aleea printre trandafiri. Cei mici şi roz cu multe petale, cei galbeni şi cei mai înalţi, cei roşii ce făceau o boltă sub care treceam, apoi o altă boltă cu cei albi, ultimii, preferaţii mei cei bordo cu petalele cele mai catifelate, care miroseau cel mai bine, cu ghimpi mari ca pintenii de cocoş.

Într-un colţ doi vişini pitici, cu vişine cât prunele, dulci, uşor acrişoare, mai apoi tufele cu stânjenei, ale căror petale dacă le frecam în mână credea mama că mi-am băgat mâinile în călimara cu cerneală. Regina nopţii cu petalele închise ziua, dar multe, multe, că seara era un miros...

Tufele de iasomie, apoi castanii cu trunchiuri groase, nici trei ca mine nu le-am fi putut cuprinde. Unii aveau flori roşii, alţii albe. Un tei mare din care, cu cea mai mare grijă, aşa spunea tata, să nu rănim pomul, culegeam flori şi le punea mama pe ziare la uscat să avem iarna de ceai. Ultima etapă a călătorie: straturile cu căpşuni. Aici putea să mi se spună orice, că tot furam şi nu mă gândeam că sunt nespălate, nu rezistam.

Aici fiecare tufă, fiecare colţişor avea o poveste, făcută de mine, nu le ţin minte, dar erau războaie între flori, prinţi şi prinţese prin toată grădina.

CUPRINS

S-au hotărât că era cazul să mă dea iar la grădiniţă. M-au înzestrat cu o poşetuţă roşie în care aveam ceva de mâncare şi m-au trimis la grădiniţă. Nu mi-a plăcut din prima zi, ne puneau să stăm cu mâinile la spate, făceau concursuri cu noi care e cel mai cuminte şi mai tăcut. Era o plictiseală de moarte. Singurul lucru interesant era casa de lângă grădiniţă, unde era un cuib de berze. Eu m-am săturat rapid de noul regim, am evadat, m-a căutat tot satul în toate fântânile, dar asta e altă poveste.

CUPRINS

Peţitorul

04.02.2003

... Şi a ieşit mătuşa Iulia din comă tot aşa brusc cum a intrat. Nu înainte de a fi vegheat la căpătâiul ei, cu rândul, toţi fraţii şi surorile, cu lumânări, cu sicriul pregătit, colacii comandaţi, cum ne-a zis doctorul: "nu o duce mai mult de trei zile"... până a avut mama visul acela teribil. După o noapte, la patul ei, s-a trezit că Iulia se face bine. Ne-am dus la spital şi aşa era. În mijlocul patului, sub privirile uimite ale doctorilor şi asistentelor, Iulia bea cafea şi era mai vie ca oricând.

Au dus-o acasă. Ne-am liniştit pe moment, dar mătuşa Iulia s-a trezit din comă cu o misiune: trebuia să aibă grijă de nepoate. Cum eu eram prea mică, a pus ochii pe sora mea, musai s-o mărite. A făcut un consiliu în sat şi i-au găsit mirele. Tot student, undeva la făcut vapoare. Viitorii socri s-au angajat ca în fiecare an să le îngraşe un porc la însurăţei şi să le facă apartament. Ne-a anunţat mătuşa de aranjament, şi că peţitorul ne va vizita curând. Mare emoţie pe mine, cum nu? Un peţitor... Ai mei n-au comentat nimic, să nu se îmbolnăvească iar mătuşa.

A venit şi ziua aceea de vară. Eu, acasă; sora mea, la tenis cu bicicleta; ai mei, la băi termale...

Bate cineva la poartă. Un tip destul de bine, mie mi-a plăcut. După ce mi-a spus că e în trecere şi ne-a adus ceva din partea Iuliei, m-am prins cine e. L-am poftit înăuntru şi am făcut pe gazda. L-am supus la un interogatoriu minuţios, apoi i-am dat să rezolve problemele mele din "Gazeta Matematică"... tema de vară... Să nu se plictisească... Se chinuia, de numa, numa...

CUPRINS

Între timp am auzit poarta trântindu-se. Era sora mea. Când a auzit cine e la noi, a zis că mai face o tură cu bicicleta. Mi-a convenit. Era simpatic peţitorul.

Cum se făcea ora prânzului, am fugărit amândoi un pui prin curte, să-l tăiem pentru prânz.

Au ajuns şi ai mei de la băi. A prăjit mama puiul. După mâncare, i-au trimis pe tineri la plimbare. Ce-au discutat, nu ştiu. Pe mine nu m-au lăsat cu ei.

Pe la ora cinci, s-a dus şi peţitorul. Avea autobuz. Tare mi-a părut rău.

Nu ştiu de ce sora mea a răsuflat uşurată...

Numai mamă să nu fii!

11.02.2003

În clasa a opta copiii sunt duşi la clinica de sexologie. Explicaţii clare, chiar foarte grafice, despre sex, riscuri, prelegeri ţinute de medici. Riscul de a avea sex neprotejat, planşe cu boli venerice, cu AIDS, cum se moare din cauza asta, riscul de sarcină la adolescente, riscul de alte boli care îi împiedică să aibă copii când devin maturi, etc.

La sfârşit un sac cu prezervative, să-şi ia câte vor. Şi-au luat toţi.

Întorşi la şcoală au început să facă schimb, ca de timbre, dau două prezervative galbene pentru unul albastru. Dau unul albastru pentru unul roz, tot aşa. Vine fata acasă şi le deşartă pe măsuţa de cafea:

– Uite, mami, că am toate culorile.

Eu rămân înţepenită.

Fiul:

– Da' cât sunt valabile?

Îmi revin şi zic:

– Astea au valabilitate?

– Sigur, sunt valabile până am 17 ani.

Mă duc în garaj să fumez o ţigară. Mă întorc, au deschis unul: "e destul de rezistent" – comentează.

– Luaţi-le de aici să nu le vad. Vine bunica voastră peste 2 zile, ce va crede dacă le vede?

– Nimic, crezi ca pe vremea ei exista aşa ceva, cu aroma de vanilie, de ciocolată?

CUPRINS

Iar mă duc la o ţigara. Le-au luat de pe măsuţa de cafea, dar au uitat ambalajul de la cel pe care l-au deschis să vadă cât e de rezistent, strig să-l ia de acolo, am deja dureri de cap.

În seara asta aşteptăm musafiri, dacă nu vedeam eu ambalajul de la prezervativ? Ce credeau ăia despre noi?

Oare e bine, oare e rău cu educaţia asta sexuală din clasa a opta?

Cred că totuşi e bine, oricum copiii ştiau multe, dacă se discută la clinica specializată cu ei mă scutesc pe mine de explicaţii. Bagă spaima în ei cum nu aş putea să o fac eu, anul trecut, când a fost şi fiul meu acolo, doi au leşinat la planşe cu boli transmise sexual.

Numai mamă să nu fii!

Din experienţa burilor, 300 de linguriţe, un sărut de mână

18.02.2003

Se făcuseră cam trei săptămâni de la venirea mea în Africa de Sud. Mă mutasem de la gazdă, auzisem şi povestea englezului. Om fin... de am scris eu în prima scrisoare către sorela mea cam aşa:

"Dragă Sorela,

Îţi voi povesti eu prin câte am trecut să ajung aici, numai lucruri care să ştii că nu s-au întâmplat la neam de neamul nostru, dar mie trebuiau să mi se întâmple, doar ştii că şi tata a vrut să se facă marinar să umble în toată lumea, dar nu l-a lăsat bunicul şi când s-a însurat cu mama noastră, la 19 ani, bunicul nu avut ce comenta, poate căsătoria era mai puţin primejdioasă decât marinăria. În cazul meu e invers. Ştii bine cât s-a dat tata de ceasul morţii să nu mă mărit eu la 22 de ani, ştii bine cum i-am zis că totuşi nu o fac la 19. Tu erai deja la casa ta, nici nu ştii toate discuţiile dintre mine şi tata, dar azi când am o fetiţă, vreau să-ţi spun că vreau să se mărite cu un englez. Nu am timp acum să-ţi spun despre discuţiile cu tata, de ce să o fac dacă nu am făcut-o în ţară? Suntem aceiaşi copiii, cum iţi place să ne crezi, cu copii, plus facultatea terminată, pe un continent unde am întâlnit un englezul, burul, săraci lipiţi...

Deocamdată, nu cred să mă mai întorc la apartamentul cumpărat şi mobilat de la părinţi, la banii de maşină, astea materiale se rezolvă în câteva luni, să nu-ţi faci griji, deocamdată avem o saltea şi nimic mai mult din comodităţile pe care le ai tu, dar sunt doua egrete în fiecare dimineaţă, în grădină, sunt şi nişte fulgere cum n-am mai văzut în viaţa mea, plouă la ora fixă şi să ştii că pentru mine totul e fantastic. Sorela ta"

CUPRINS

Noapte de Crăciun, prima departe de ai mei, vine burul cu planuri de concediu. Planurile le făcuse el pentru că eu nu ştiu nimic despre ţara asta. Aprob totul, mâine mergem în Drakensberg, Munţii Scorpiei. El venise cu planurile, nu ştia că noi sărbătorim Crăciunul seara, cred cel mai sărac din viaţa mea, mai ales că am frământat pâine, nu-mi place pâinea lor, un Crăciun cât mai românesc în Africa, oricum eu încă nu ştiu să gătesc nimic decât ardeleneşte, au trecut ani până să învăţ altceva. Doamne, ce succes am avut!

A doua zi trebuia să mergem la familia lui pentru masa de Crăciun, apoi valea. Valea a fost când, în munţi, eu am zis că sper să văd odată oceanul. Şi au trecut numai 12 ore, rătăcire prin păduri, tăiat pe calea cea mai scurtă... să văd eu dimineaţa oceanul.

Ne înfiinţăm la familia lui, ne duce el. Bagajul l-am făcut cu mama, ea a pus nişte lucruri care nu credeam că îmi vor fi de folos vreodată, dar am lăsat-o, să-i fac pe plac. Din lucrurile alea, făcute de mama mea, am dus cadou. Ne întâmpină tatăl lui, în pantofi, ciorapi trei sferturi ca pionierii, pantaloni scurţi, mult sub genunchi. Eu elegantă, penibil de elegantă, dar şi el elegant după standardele lor. Cred că era în costum naţional.

Apare şi nevasta de-a doua, mama burului murise, aveam să aflu mai târziu amănunte (când eu am un vis despre o casă şi i-l povestesc burului, iar el mă duce să văd ruinele casei din visul meu, casa bunicilor lui). Colegul îi sărută mână. Şoc total. Ne prindem de asta şi colegul, care e as nu numai în engleză, îi explică moşului ce e asta, baba e în an nouălea cer, moşul prinde repede şi de câte ori l-am mai întâlnit mi-a sărutat mână, şi la întâlnire şi la despărţire.

Cu gafa asta ne-am asigurat simpatia. Când scot din traistă cadoul, baba scoate nişte sunete de nu ştiu cum să le interpretez, mă apucă de mână şi mă târăşte să îmi arate lucrările ei de lucru manual, punctat cu exclamaţii, extaziere la lucrătura mamei. Apoi mă duce la dulapul cu sticlă unde erau atârnate linguriţe de peste tot unde a fost ea în lume. 300 de linguriţe, fiecare cu povestea ei, pe toate voia să mi le povestească, dar au venit fiii şi norele. În momentul ăla am jurat ca eu nu voi scrie jurnale.

CUPRINS

Cum am dat foc la casă la cutremur, dentişti şi alte întâmplări din viaţa mea

25.02.2003

Sâmbăta şi duminica mă scol cam la ora 4, e încă întuneric. În Africa de Sud pe la 4 adormeam câteva ore, era deja târziu să intre negrii prin acoperiş, să ne taie beregata înainte să ajung eu la seiful din dulap, unde ar fi trebuit să ţin puşca, numai să vadă că am seiful ăla, şi să se intimideze, slabe şanse, ei veneau cu mitralieră rusească, ori ne ciuruiau ori ne tăiau beregata cu baioneta ori cu firezul.

Pe vremea aia eu stăteam să apăr casa, fără paranoia, deşi aveam bare groase la toate geamurile, iar vecinii aveau câini uriaşi şi dresaţi, cum trecea un negru pe stradă cum lătrau, e drept că la mine nu lătrau niciodată dacă eu eram alba necivilizată şi mă trezeam să umblu pe stradă, acolo am auzit că un alb nu umblă pe stradă. Cum garajul era sus la stradă, casa într-o râpă, m-au mirosit câinii vecinilor, eu am stat stană de piatră, dar am trecut testul, nu m-au omorât.

În primii doi ani am fost într-o continuă suferinţă după copii, îi lăsasem în România, atunci stăteam la un alb în gazdă. Eu picată din altă lume, într-o zi, când s-a făcut reuniunea servitoarelor la noi în gradină, am văzut un negru mititel. L-am chemat în casă, în camera cu televizorul, i-am dat mere, banane, ciocolată, l-am ţinut lângă mine pe sofa să ne uitam la desene animate, eram într-un fel de boală de copii, nu-i aveam pe ai mei, îmi trebuiau copii în jur. A apărut gazda, a încremenit când m-a văzut cu negrişorul lângă mine, nu mi-a zis nimic, dar de atunci relaţiile s-au răcit şi mai mult. L-am auzit răstindu-se la servitoare. Tâmpenie curată, şi negrişorului îi era frică de mine, nu-l chemase nimeni în casa stăpânilor până atunci, am încălcat toate legile posibile, ale

CUPRINS

stăpânului, ale servitorilor, cu melancoliile mele, cu dorinţa de a avea un copil lângă mine, mai bine îmi luam un câine, dacă tot îmi trebuia companie. Nici o scuză de ce şi cum mi-a venit ideea.

Mi-a fost dat să aud cât am stat acolo, mai ales la plecare: dacă ar fi toţi albii ca tine...

Nu ştiu cum erau albii ca mine, am făcut şi eu câteva fapte bune, adică l-am pus pe coleg să le facă, pentru astea am primit 3 dantele şi o vedere cu un leu la plecare, mă jenez să spun ce scria acolo, parcă aş fi fost Maica Tereza şi colegul Sfântul Sisoe ori Îngeraşul Pisulică, bine că nu citeşte ce scriu eu.

S-a dus cu un negru să-i pledeze cauza la birouri unde erau barosani negri, când venea singur nu-l ascultau, apoi când acelaşi negru a fost jefuit de nu mai ţin minte câte ori în bloc l-am ajutat cu costumul de mire al colegului, care pe el nu-l mai încăpea şi cu mizilicuri pentru familie, ba l-am şi prelucrat cum se tratează cu banca şi alte drăcovenii, de numai oleacă de mai stăteam ne făcea chip cioplit, mai ales mie că nu trebuia atâta material, dar şi colegului că pe atunci era şi el sub greutatea ideală, de dragul meu, postise două luni să-mi ia bilet să vin să ne reîntregim sub Ecuator.

Da' fu cu cântec şi reîntregirea, vara africană, altitudine, aproape o lună am zăcut şi am aiurat nu ştiu dacă de la egrete, polen, avocado cu fructe de mare, nu plânge pentru mine Argentina, la primul chef de la firmă, la trei zile de la venirea mea, fântâna muzicală, palincă din raniţă, salamul de Sibiu cu care am străbătut Africa cam 3 zile, împărţindu-l cu un chinez, zăpezile din Kilimanjaro, tancuri pe aeroportul din Nairobi, întâlnirea cu englezul, dragostea la prima vedere a afrikanerului, ploaie de jakaranda la Pretoria, Cearcan, la două săptămâni doborâtă de valuri la Oc. Indian şi fără costum de baie... l-au luat valurile, de-am scandalizat toate matroanele de pe plaja, interviu la cel mai mare spital de negri din SA, în Mercedesul medicului personal al lui Mandela, seara în care a murit dentistul meu francez, dragul meu hughenot, îmi dădea cred opiacee, prea mi se părea frumos, nu mă durea nimic, marţi seara ultima pacientă, şedinţă stomatologică de peste o

ora, eu ameţită, stai şi bea o cafea, nu, n-am nici un chef, îmi erau ţigările în maşină în parcare, nu-mi plăceau ţigările lui, după două zile telefon că eu trebuie să merg la şeful lui la tratament, nu vreau, aştept până se întoarce hughenotul, nu se mai întoarce, marţi seara a fost împuşcat în cabinet, pierduţi în Zulu Land, ploaie cu grindină cât oul de gâscă, două zile în Kruger National Park, înainte de a intra noi un leu a vânat o zebra, cineva îmi arată Crucea Sudului, groapa de diamante, două zile în deşert, la graniţa cu Namibia, şopârle albastre, istorie de credit: eu şi grecul în camionetă să-mi cumpăr inel cu diamante, nopţi în cort în Drakensberg, Anul Nou la Cape Town, ceartă la Constantia între afrikaner şi coleg, înmormântare la afrikaneri, fiica moartei în roşu, eu singura în negru şi cu flori, Oraşul Pierdut, prânz între egrete şi cascade, un meci de fotbal între câţiva români, exclusă pentru că probabil sunt prea săracă, ori în nici un caz nu sunt bucureşteancă, lecuire de români, iar şi iar la fântâna muzicală, de data asta nu ca spectator, colegul îi trăzneşte muzica şi jeturile... dacă veţi ajunge în Joburg să ştiţi că dacă mai merge fântâna muzicală, de acolo am făcut eu critica la ţâşnitoare, colegul s-a ocupat numai de partea tehnica.

Of, ce importanţă mai are cum am dat eu foc la casa după cutremur?

Asta ţine de Canada.

CUPRINS

Cadou de 1 Martie, 8 Martie şi 23 aprilie

04.03.2003

Trăim în virtual. Azi am primit 3 poze cu ghiocei, trimise cu drag, m-am uitat la ei, de 11 ani nu am văzut un ghiocel adevărat. Aşa am ales eu. În grădina mea zăpada e de jumătate de metru.

Eu trimit de ziua tuturor felicitări, frumoase, doar stau o oră să le aleg, mai stau o oră să mă gândesc ce să le scriu în puţine cuvinte, eu îi şi sun de ziua lor, îi sun şi de ziua mea, să nu dea banii pe telefon, poate îşi amintesc că e ziua mea, unii îşi amintesc, alţii nu.

Eu nu primesc niciodată un mărţişor de 1 Martie. Mama ei de viaţă, mă duc să mănânc homari, aşa, de-a dracului, nu că-mi şi plac, aşa de 1 Martie.

Dacă nu primesc ghiocei, de unde?, îmi comand tot virtual, adică din catalog, un set de trei oale din fontă, făcute în Franţa. Turcul nu pricepe la ce-mi trebuie oale de 300 de dolari, dar plăteşte, oricum nu are de unde scoate ghiocei. Am să-mi comand şi o rochie de plajă, atâta am s-o port în casă până mă duce iar în insule. Oricum iese mai ieftin, a venit o scrisoare că cineva a comandat un Mercedes – nu eu – au pus la cutia poştală greşit scrisoarea, mie încă nu mi-a trecut prin minte asta. După şocul cu Mercedesul oalele din Franţa sunt mizilic. Stai că vine şi 8 Martie.

Azi s-a reîntors din Caraibe prietena mea. Am primit mărţişoare adevărate, nu le dau pe toate Americile, le-a comandat din timp, din România.

Din păcate, când s-a întors, a luat-o şi pe buni la ea. Cât au fost ei în Caraibe buni a stat la noi. Am petrecut o săptămână minunată cu ea. M-a învăţat să fac covrigi, asta chiar îmi lipsea în Canada, de cozonaci ce să mai spun...

CUPRINS

Atâta căldură, atâta linişte a adus în casă buni. Bunica mea a plecat din lumea asta, mi-am amintit de: "cine nu are bătrâni să-i cumpere", am povestit despre multe, buni a fost mărţişorul meu. Pe cealaltă bunică, din partea mamei, nu am cunoscut-o, aveam 2 ani când s-a dus şi ea într-o lume mai bună.

Mi-am amintit şi de zilele babelor, eu am ales în 7 martie, dar n-am spus pe ce meridian.

Prietena mea mi-a făcut numai draci cu Caraibe, e drept ca i-am făcut şi eu, anul trecut.

Mă duc în Caraibe, cu rochia de plajă şi cu oala de fontă pe cap, tot mă duc.

Sunt sătulă până peste cap de iarna asta canadiană, Topîrceanu zicea:

"Meargă pictorii la ţară
Ca să piară
De căldură şi de praf
Mie daţi-mi străzi pavate,
Măturate,
Daţi-mi cinematograf"
.....
"Mie daţi-mi altceva!"

Eu mai am un singur dor: la umbriţa palmierului, în Caraibe, după aia potopul.

Cadou de 1 Martie, 8 Martie şi 23 aprilie, de Sf. Gheorghe, tot mă striga fata Ghiţă: dacă nu sunt în Canada ghiocei... bun şi Caraibe.

Viaţa la ţară... (1)

11.03.2003

În copilărie nu-i suportam pe ţigani! Cum să-i suport când ai mei mă ameninţau mereu: ieşi tu afară din curte, că vine ţiganul şi te bagă în sac.

Vara când mai era de lucru în grădină, venea Ion, ţiganul, să-l ajute pe tata; lucrau împreună, mâncau aceeaşi mâncare, ciocneau un pahar cu vin, iar când era gata lucrul, tata îi dădea bani şi Ion pleca.

N-am înţeles niciodată ce are tata de discutat cu el şi de ce râde la poveştile lui Ion, dar mai ales cum poate mânca la aceeaşi masă cu el. Anii au trecut, Ion a îmbătrânit, era bolnăvicios, nu mai putea lucra; venea doar duminica pe la noi, fie vară, fie iarnă, deşi străbătea vreo 2 km. Bătea la uşă, o auzeam pe mama strigându-l pe tata: vino că ţi-a venit sufletul. Vara i se servea masa afară, sub bolta viţei de vie, aceleaşi bucate pe care le aveam şi noi, iar peste iarnă în casă. I se făcea şi-un pachet; vara primea un pahar cu vin, iarna un păhărel cu ţuică. Pleca şontâc, şontâc. De Paşti şi de Crăciun e obiceiul să vină ţiganii după pomană. Ion nu venea niciodată, cel puţin nu la casa noastră.

Într-o zi după ce a mâncat şi "discutat" cu tata, l-a anunţat că s-a însurat cu una mai tânără cu vreo 40 de ani ca el.

– Şi unde ţi-e nevasta Ioane?

– Unde să fie, am lăsat-o să mă aştepte la poartă.

– De ce n-ai adus-o şi pe ea?

– Nu ştie să se poarte-n lume.

– Cum o cheamă?

– ... Staţi că mă duc s-o întreb...

CUPRINS

Într-o vară ai mei erau plecaţi în concediu. Am rămas eu acasă şi a apărut Ion. Ştiam cam ce i se dă, i-am făcut şi pachetul, dar el tot nu pleca.

– Ce mai vrei?

– Să vorbesc cu domnul...

– Nu-i acasă, e la Marea Neagră.

– Nu te cred... Precis doarme şi nu vrei să-l trezeşti. Eu stau pe bancă şi-l aştept să se scoale.

După două ore de aşteptat, – timp în care am tot încercat să-l lămuresc –, s-o fi dumirit că tata nu e acasă, şi a plecat foarte ofensat că n-a fost anunţat în prealabil de planificarea concediului.

Cum arăta Ion? Mortal. Mic, slab, cu pielea tăbăcită, cam ca la elefanţi, fără dinţi, îmbrăcat elegant, cu costumele tatălui meu, care cam atârnau pe el, cu o pălărie de la tata. Purta costumul direct pe piele. Iarna îşi lua o cămaşă dedesubt, tot de la tata. Cum apărea în uşă şi-l vedea pe tata, zâmbetul ştirb i se lăţea parcă, pe tot corpul...

Nu pot să nu-l amintesc pe profesorul de latină. Pe vremuri student la teologie. Cum însă cultul greco-catolic a fost interzis, n-a mai apucat să-şi termine studiile, aşa că s-a făcut profesor de latină şi agricultură. Cel mai mult îi plăcea să predea... Dar în aşa fel, încât să-l înţeleagă bine elevii... Când preda rasele de vaci, ridica trei eleve în picioare: una slabă, delicată, una zdravănă, mai bine făcută şi alta...

Aşa înţelegeau elevii cum cea mai delicată are o altă constituţie, diferită de a celei bine făcută. Puteau deosebi bălţata românească de alte rase şi chiar a treia... Holstein.

Când a ieşit la pensie s-a gândit să se apuce iar de preoţie. Şi-a făcut un altar în garaj; şi-a făcut rost de odăjdii şi duminica dimineaţa ţinea slujba după ritualul catolic, în română şi latină.

Singura enoriaşă era nevasta lui pe care o spovedea săptămânal, îi dădea canoane şi o punea să facă prescură.

Aveau şi un câine, dar era tare vicios. Nu că muşca oamenii. Mânca ouăle şi puii. S-a hotărât preotul să-l omoare... Zis şi făcut... Apoi l-a îngropat în spatele garajului. După o săptămână, când s-a trezit în zori şi a ieşit după treburi afară, cine stătea în faţa uşii? Câinele. Slab, jigărit, dar foarte viu. L-a apucat pe preot frica şi a început să se roage. A venit şi restul familiei să vadă minunea... Câinele s-a uitat un timp la ei, apoi a plecat. Toţi au rămas convinşi că numai satana le-a putut juca aşa o farsă. A ţinut el şi o slujbă specială şi a sfinţit iar casa...

CUPRINS

Viaţa la ţară... (2)

18.03.2003

Îmi place la ţară pentru că sunt animale.

Nepotul meu e tare mişţocar. A botezat toate orătăniile din ogradă după unii oameni din sat.

Găinile, au şi ele corespondent; au fiecare o personalitatea a ei. De exemplu Steluţa; cotcodăceşte toată ziua numai să se afle în treabă, precum corespondenta ei din sat, Steluţa, care a tot vrut să se facă avocată, dar cum primul examen era scris – nu oral – a picat, aşa că s-a dus doi ani la "facultatea" de magazioneri – nu ştiu de ce i-au trebuit doi ani pentru asta – dar mă rog...

Cât am fost acasă, Lucica, altă găină, nu s-a simţit prea în formă, iar mama a diagnosticat-o:... din cauză că nu se poate oua. Lucica e puicuţă, la prima ouare. Tare mi-a fost milă de ea, aşa că l-am sunat pe vărul-doctor de vaci. Nu e medic bun, a refuzat s-o opereze, a zis s-o tăiem să facem supă cu tăiţei din ea. Ai mei, nehaliţii, cât pe ce s-o bage-n oală, dar eu am ţinut cont de tinereţile puicii, şi-am zis să-i mai dam o şansă. Aş fi operat-o eu, dar nu aveam anestezice, iar de îmbătat n-am putut-o îmbăta că n-a vrut să bea nici vin nici ţuică, iar bere nu aveam în casă. Până la urmă am redus toată operaţia la supozitoare cu glicerină, şi a ouat... De n-or fi tăiat-o, trăieşte şi azi. S-au mirat ai mei ce doctor bun sunt, aşa minune n-au văzut de când încercam, pe vremuri, să hipnotizez găinile.

Nu ştiu de unde am auzit atunci că cel mai uşor se hipnotizează găinile. Le-am tot fugărit eu prin curte, dar nu stăteau la hipnotizare; chiar dacă-mi reuşea experimentul, mă îndoiesc să fi cucurigit găinile, în loc să cotcodăcească...

CUPRINS

Felicica şi nana Floare au picat cloşte când nu trebuia. În asemenea cazuri, cloştilor pretimpurii li se aplică o metodă rapidă, să le treacă de cloştit. Le leagă cu o sfoară de gard, să se înăbuşe la soare şi odată pe zi, li se face baie cu apă rece. Dacă nu fac pneumonie, se satură de cloştit şi se fac găini serioase...

Pe motan îl cheamă Vlăduţ, după vecinul Vlăduţ-Americanul. Prin clasa a doua, el cu colegul de bancă au ajuns la concluzia că satul e prea mic pentru ei. Şi-au luat câteva conserve de peşte, ceva bani şi au lăsat bilet să nu-i caute, că au plecat în America. I-a cules miliţia în gară la Oradea şi i-a returnat acasă. Ca să se sature de America, i-au tuns, ca pe Kojak... Şi Vlăduţ-motanul e cam vagabond. Dispare cu zilele şi vine tot sânge acasă.

Pe unul dintre porci îl cheamă Petre, ca pe ultimul primar comunist din comună. O persoană cultă, cu studii ff la Ştefan Gheorghiu. Săracul era s-o păţească la Revoluţie. Toată lumea şedea liniştită la televizor, numai doi fraţi, şoferi, au zis că nu se poate ca la noi în sat să nu fie revoluţie. Şi-au luat camioanele, steaguri cu gaură, arme ce aveau pe-acasă, lopeţi, topoare, furci şi au plecat să caute terorişti. Cum n-au găsit niciunde, şi-au zis că numai la primar pot sta ascunşi. Au instigat şi pe alţii şi s-au dus la primar să le predea teroriştii. Ăla, cu pruncii şi cu primăriţa, s-a baricadat în casă. Revoluţionarii l-au ameninţat că, dacă nu se predau, le dă foc la clădire. Au venit bătrânii satului să-i lămurească s-o lase baltă, pruncii fiind prea mici să facă politică iar primăriţa era o femeie la locul ei, nimeni n-a auzit-o la coadă la pâine ori la aprozar să vorbească de politică ori de fotbal. A şi rămas biata, după şocul acesta, cu un tic nervos.

Restul vi-l povestesc mai târziu un pic, că-mi dă oala în foc.

Pe al doilea porc îl cheamă Ghiţă, după şeful de post, fost miliţian, actualmente poliţist, fiu al satului, un om deosebit. Cu ocazia comemorării a nu ştiu câte mii de ani de atestare documentară a satului, a luat cuvântul preşedintele CAP-ului la Căminul Cultural şi

a spus că satul nostru a dat oameni de nădejde, de exemplu şeful de post. Un mic defect are el, dar numai când se îmbată: îi bate pe ţigani de-i stinge, are el fixul că ăştia fură găini. Nu e adevărat... Doar şi noi am prins hoţul, un beţiv din capătul satului, dintr-o familie de alcoolici... mamei lui i s-a dus vestea că a pus rufele la înmuiat, dar când s-a trezit ea din beţie, putreziseră rufele. În general o femeie bună; nu lipseşte de la nici o înmormântare şi atâta se consumă bocindu-i pe răposaţi că nu mai poate merge pe picioare acasă. Ea se mai ocupă şi cu cultivatul de ardei iuţi, pe care îi vinde lunea în piaţă, trei la leu.

Cum ne tot dispăreau găini, mama a zis că pune lacăt pe coteţ, dar ne-a fost frică să nu se prindă găinile şi să devină claustrofobe. Le putea afecta negativ ouatul, aşa că ne-am luat un câine. Într-o noapte l-a prins pe hoţ; i-a rupt nădragii şi l-a muşcat, de striga hoţul în gura mare după ajutor. Noi din casă l-am auzit, dar nu ne-am grăbit de loc să-i venim în ajutor, ca să se înveţe minte...

Pe cocoş îl cheamă Pasulă (fasolă) după porecla unui tip din sat, care să mă iertaţi dumneavoastră, întreţine relaţii sexule cu propria lui capră. Avem şi un clapon pe care îl cheamă Lică, după croitorul satului, Lică Piţului, – fură stofa omului, oricât material îi duceai, îţi făcea pantaloni pescăreşti.

Este în sat şi o croitoreasă de dame, căreia i se zice Gheipeşiţa, cică gheip ar fi în nu se ştie ce limbă, maşina de cusut. O persoană foarte talentată, renumită... de Versace nu a auzit nimeni în sat, dar pe Gheipeşiţa o cunosc toţi... Are o întreagă colecţie de modele, unele datează de prin anii '60. Când vezi o rochie de nuntă din lame cu paiete făcută de ea, ţi se taie răsuflarea, nu altceva.

Vă mai povestesc eu acum, despre alţii...

CUPRINS

Alte personaje: Un maistru miner, om bun, înalt şi gras. Nevastă-sa uscată şi o treime din greutatea lui; când se îmbată domnul, şi o face cam des, îl bate Iţa, nevastă-sa, de-l face numa‘ sânge, iar când se trezeşte maistru‘, nu ştie de ce-l dor oasele şi-i tot vânăt, şi tot ea, Iţa, îl lămureşte: – Te-ai îmbătat iar ca un porc şi ai picat prin şanţuri...

După o astfel de beţie cruntă, în timp ce nevasta îl ciomăgea, maistru‘ şi-a înghiţit proteza dentară. Iţa, femeie econoamă, l-a pus de-a doua zi să-şi facă treburile mari pe oliţă, până i-a recuperat-o. A fiert-o într-o cutie de conserve golită şi l-a trimis cu ea la dentist să i-o lipească la loc. Altă dată s-a trezit noaptea mahmur, a văzut o oala cu fiertură pe sobă şi ca să se dreagă a golit-o. Iţa să turbeze nu alta:

– Nenorocitule, ai mâncat lăturile porcului...

Altă hibă a maistrului, era că aproape lunar, se îndrăgostea mortal de câte una. Iţa, împreună cu sora ei, s-au gândit să-l lecuiască. I-au ticluit ele o scrisoare bătută la maşină – Iţa e secretară la şcoală – ca venind din partea unei admiratoare topită după el, în care-l ruga să corespondeze cu ea la post-restant.

A durat idila asta poştală câteva luni, timp în care el nu se mai uita după alte gagici... Suspina la gândul admiratoarei din umbră, care-i scria cu atâta foc în dragoste...

La insistenţele lui, ea i-a propus în final să se întâlnească la ştrand, iar ca semn de recunoaştere, să poarte fiecare un trandafir roşu la costumul de baie. El a fost tare încântat de ideea asta a ei, atât de romantică, dar a rugat-o ca înainte, să-i trimită totuşi o poză...

S-a dus Iţa la fotograf şi i-a trimis poza... A urmat un scandal...

Asistenţa medicală în sat, e desăvârşită. Medicii de medicină generală, mai mult cu naveta. Medicii specialişti însă, sunt de gardă 24 de ore din 24...

Şi sunt foarte devotaţi.

Ortopedul satului e Anuca, o băbuţă ceva peste un metru, slabă şi uscată ca o smochină. Care cum calcă strâmb: entorse, luxaţii, fracturi, trimite după Anuca. Adevărul e

că le repară bine. E chemată şi în cazuri de "coptături", ba pune şi comprese cu diverse ingrediente în caz de deochi.

Todere e gastro-enterologul satului. Foarte apreciat de cucoanele mai plinuţe din sat, şi satul e plin de ele, aşa că are clientelă mare. Mai ales după sărbători, e coadă la cabinetul lui. Sigur, dă-i cu cârnaţi, dă-i jumări, fripturi, şi prăjituri cu căciuli ţuguiate de frişcă şi cremă de-o palmă... Şi-atunci cum să nu le supere fierea pe cucoane? Are Todere o licoare bună la orice boală de ficat. O beau cucoanele; e cam rea şi amară, dar două zile nu se dezlipesc de lighean. Vomită zi şi noapte. Apoi se simt uşurate. Ceaiuri medicinale bea tot poporul, fiecare după afecţiunea respectivă. Este vara o campanie de strâns ierburi medicinale, mai ceva decât campania agricolă de la CAP.

Nu trebuie uitat sanitarul. El se ocupă de cazurile mai grave. Deşi medicii nu prea stau la dispensar, el e prezent la datorie. I se spune domnul doctor... Mai ia o tensiune, mai face o injecţie... E atent şi la igiena satului. Când a fost în control igienic la alimentară, era să moară într-un mod tragic. A verificat şi WC-ul. Nemulţumit că podeaua era cam şubredă şi vrând să demonstreze că şi scârţâie a sărit pe ea. Într-adevăr, era foarte şubredă... S-a rupt sub el, şi a picat... Cu greu l-au salvat de la înec, apoi l-au spălat cu furtunul în curte... Drept mulţumire, sanitarul le-a dat o amendă zdravănă.

Şi starea de igienă a satului este bună. Nu există groapă de gunoi unde să pută şi să se adune muştele. Toată lumea aruncă gunoiul în râu, inclusiv câinii şi pisicile moarte. Găinile moarte le recuperează ţiganii... Când dă o molimă în păsăret, e mare bucurie şi petrecere în cartierul ţigănesc...

Chimista în şosete

25.03.2003

Şedeam eu într-o noapte în iglu cu colegul, eu fumam, ţigările fiind scumpe aici, el e fumător pasiv, îmi zice:

– Ştii ce mă frământă pe mine?

– Nu ştiu, dar nu ai motiv de frământare, am început să gătesc dietetic.

– Nu, zice el, mă frământă mama.

Tulai şi aoleu, asta e chestie de psihiatru, nu ştiu dacă acoperă asigurarea medicală standard canadiană... problema, din păcate, nu era aşa tragică.

– Eu mă gândesc să o aduc pe mama în Canada, nu mai are pe nimeni în România, tu ce zici?

– Ce să zic, ai dreptate, stă la bloc, nu are nici căţel, nici purcel.

Eu am de toate, numai soacra îmi lipseşte.

– Ştiam că vei înţelege.

Facem acte, sponsorizăm, plătim sponsorizare, anunţam juvenilii:

– Da' cât stă?

– Stă pe veci.

Se uită ciudat la mine, ăl mai mare şi mai deştept ia cuvântul:

– N-ai zis tu că numai iadul e pe veci?

– Unii se antrenează pentru iad încă de pe pământ.

Eu la viaţa mea am auzit de 3 chimişti celebri: Elena Ceauşescu, Pacepa şi soacra.

CUPRINS

Vine chimista şi aduce literatură, ce am comandat eu, în mod special Cărtărescu, tocmai analizam eu cum bunica lui a murit la 54 de ani, peste 2 pagini scrie că la 57, mai analizam şi cum a ajuns tatăl la ora 6 fix în Bucureşti, după bombardament, calculam cât timp i-a trebuit să parcurgă cei 25 de km, la picior, în ritm săltăreţ mă gândeam că face 5km/h, mai socoteam la ce oră a părăsit casa, nevasta lui tocmai mulgea vaca, doar vacile nu se mulg pe la ora 1 noaptea; mă întrebam cum dacă era aşa disperat şi-a pus de-ale gurii în traistă, ceva, nu puşca acolo... când apare chimista:

– Mi-a dispărut o pereche de şosete.

– Aleluia! Nu mai fac pe Agata Cristea cu Cărtărescu.

Mă rup de literatura şi caut şosetele. Nicăieri, nici sub pat, nici sub fotolii, ea ştie sigur ca le-a avut, sunt albastre şi cu model.

Chem juvenilii:

– Mă, care aţi ascuns şosetele că acum vă iau Nintendo.

Nu recunosc nimic. Facem percheziţie în dulapuri, nu-s şosetele.

Nu mai citesc o săptămâna Cărtărescu, am dilema şosetelor.

Ea că le-a avut, că sunt în declaraţia de la vamă, cu ce bunuri a intrat în Canada şi că are "Dovada".

Azi am rezolvat! Dat 3 perechi de şosete noi la chimistă.

Toată lumea fericită, eu răsuflu uşurată, chimista e în şosete.

Mă pot întoarce la Cărtărescu.

Am să vă scriu cum i-a furat bunicului notarul o mănuşă, când să-şi facă testamentul în favoarea mea.

Nichita, un necunoscut

01.04.2003

Mare lucru internetul ăsta.
Am aflat că în 31 Martie Nichita ar fi împlinit 70 de ani.
Oare care e generaţia Nichita?

Când eram fecior la tata, am prins vremuri bune, citeam Blaga, îi ştiu pe de rost nu numai versuri, aforisme, am adus cu mine cărţile, ştiu şi Topîrceanu, Minulescu, Bacovia, mai ştiu şi alte versuri, nu doar de poeţi români, dar de Nichita nu ne-a spus profesorul de română. Mai luam "România Literară", nu era nimic despre Nichita, ori nu-mi spunea profesorul ce să citesc neapărat.

La facultate m-am ocupat de altele, anatomie, fiziologie, microbiologie etc, băgat pe gât istorie, nu de aia antică, aia îmi plăcea, socialism, economie politică, la ce-mi trebuiau mie? Nimic despre literatură. Numai la franceză, obligatorie şi asta, o oră pe săptămână, am avut puţin noroc. M-a întrebat profesorul cum stau cu franceza.

– Până în clasa a opta am învăţat mult, în liceu s-au redus orele de limbi străine şi am reuşit să uit tot. Nu cred că în o oră pe săptămână să ajung la nivelul clasei a opta, dar aş vrea să-mi recomandaţi autori, cărţi, ce e păcat să rateze un om să nu citească. Îmi fac şi tema la franceză, sper să mă ajutaţi însă mai mult cu lectura particulară.

I-am picat dragă, mi-am făcut legitimaţie la Biblioteca Universităţii şi 6 ani am tot împrumutat cărţi. Din păcate nu mi-a spus nici el de Nichita. Apoi am plecat.

CUPRINS

Acum nu găsesc nicăieri un www, ceva, să-l descopăr pe Nichita, cred că niciodată nu e prea târziu, nu ştiu ce am pierdut, sper că în România profesorii de română le sugerează elevilor să citească Nichita, să nu aibă handicapul pe care îl am eu, să nu pot cita nici un vers, bine că ştiu Shakespeare, Homer, Dante... lista e lungă, aproape nimic de Nichita. Cred că nu e numai vina mea, e drept că îmi recunosc greu vina, o parte de vină au şi cei care educă, cei care fac liste pe teme literare, poate fac ceva, nu ştiu, nu ar fi bine să ne atragă atenţia? Cine se pricepe mai bine ca mine la Internet să caute ceva cu titlul "Nichita". Ştiu, prea vreau mură în gură. Am menţionat că sunt şi leneşă la căutat?

CUPRINS

Scrisoare de acasă

08.04.2003

Mare binecuvântare să faci parte dintr-o familie aşa talentată cum e familia mea, mai că fac parte din romanul îndrăgit de mine: "Familia mea şi alte animale", da' pe vorba lui Nea Mărin.

Primesc carte poştală de la nepoată, grafician în devenire:

"Dragă Geta,

Voi ce mai faceţi?

(Facem bine, zic eu în "mintele meu", cum vorbeşte fata mea în româneşte, da' ce bine că ţi-ai amintit de noi!)

La noi nimic nou.

(Ştiu, tot ăia la putere, ca la noi, se tot aleg, nu e ca la americani.)

Îţi scriu acum că semestrul ăsta fac curs de gravură şi nu găsesc nicăieri cuţitaşe, să înţelegi şi tu, pentru gravură. Te rog frumos să-mi trimiţi."

(Eu credeam că-mi scrie că se apropie ziua mea, ori alte evenimente fericite).

Cum talentata de nepoată nu e dotată cu molecular, cum să o sun?

O sun pe soră-mea.

– Ce vrea asta pentru gravură?

– Instrumente.

– Ce instrumente, cum le zice pe engleză?

– Tu trebuie să ştii, ce mă întrebi pe mine? Zice că sunt ca peniţele, dar taie.

CUPRINS

Am mai fost eu în magazine pentru talentaţi, când cu trimis coli de nu ştiu care, pânze, acrilice, dar sunt îndrumată spre alte reţele de magazine, strict pentru artişti.

Aşa am ajuns eu cu 60 de cenţi, în Hong Kong, la Pacific Mall, 60 de cenţi a costat benzina. Nu cartier, orăşel chinezesc în toată regula, toate firmele pe chinezeşte, în parcare numai maşini japoneze.

Găsesc magazinul, de elefant între porţelanuri s-a auzit, dar eu acolo... Iau un coş mare. Văd tot felul de peniţe, mă uit dacă taie, încerc pe deget, taie, deşi scrie că-s de caligrafie, le pun în coş. Văd şi o trusă de dălţi, dacă nu taie peniţele poate sunt bune astea, iar cu ele în coş. Mai văd nişte instrumente ciudate, scrie pe ele că pentru detalii fine, de sculptură, de alte domenii la care nu mă pricep, poate folosesc, pun în coş. Până la urmă întreb o chinezoaică dacă are ceva pentru gravură, gen peniţe... are, pe mărimi, pe tăiş, de care vreau?

Una din fiecare.

Zice colegul:

– Da' pe astea din coş le mai luăm?

– Le luăm, ce ştiu eu ce a înţeles chinezoaica, lasă că or fi bune la ceva, altfel nu s-ar vinde.

Ne mai învârtim, mai iau de alea, acrilice, da' mi-a spus şi de toată gama de creioane B, iau, deşi lipsesc câteva numere, mai văd şi alte lucruri ciudate, pun în coş.

Să plătim... 250$!

Dacă are fata talent... plătim.

Zic şi eu într-o doară:

– Lasă că nu-i mult, daca ne cerea un Stradivarius?

– Urmează, nepotul tău cel mic e cu muzica.

– Deocamdată e la căluşari, ce poate cere? Clopoţei?

CUPRINS

– De ce nu vă puneţi toţi din familia ta pe scris? E mai ieftin, un pix şi hârtie.

– Nu cred, din politeţe ar trebui să citeşti, ce scriu eu nu citeşti, dar dacă ar scrie soacră-ta ce te-ai face?

– Mai bine un Stradivarius.

Că tot am ajuns în zonă, hai în Mall.

Eu pot să zic că am văzut Hong Kong-ul. Plin de magazine chinezeşti, tot ce vrei şi ce nu vrei, eu şi aparţinătorii singurii din rasa caucaziană.

Sclipici, tot felul de produse, mai greu ne înţelegem cu vânzătorii, dar toată lumea ne zâmbeşte. Acum dacă tot suntem acolo, hai să cumpărăm şi noi ceva.

Cumpărăm nişte tricouri pe care scrie Toronto, aşa fac şi chinezii când se pregătesc de vizitat neamurile din ţara lor, plus brelocuri cu frunza de arţar, oricum mai ieftine ca în altă parte, dacă plătim cu banii jos ne fac şi reducere, nu plătim nici taxe.

De atâta plimbat ni se face foame. Perfect, restaurant mongolez, a fost colegul la unul în altă ţară, se prăjeşte mâncarea pe scut, musai să încercăm şi restul, prea l-a lăudat. Intrăm, iar singurele feţe palide de pe acolo. Feciorul spune că să mergem de acolo, fii serios, ce ai?

– Se vor uita toţi la noi.

– N-au decât.

– Eu nu pot să mănânc dacă se uită la mine.

Bine, compromis, mâncăm pe terasă, nici un asiatic nu mănâncă acolo, numai noi, cele patru feţe palide, eu cer totuşi furculiţa, restul se ambiţionează şi mănâncă cu beţigaşe, eu deşi am fost prin localuri chinezeşti nu pot nici cum, mâncarea pe scut e fantastică, citim şi legenda, eu mă abţin să aduc vorba dacă o fi carnea ţinută sub şeaua calului nu ştiu câte zile, să mănânce şi rasistul ăsta de băiat al meu. Oricum mi-a spus de mai multe ori:

– Vei avea o noră din Europa!
– Bun, şi în Europa e plin de arabi, negri, asiatici.
– Lasă că mi-a spus mie bunicul să vin în România când vreau să mă însor.
– Şi în România...
– Ştie bunicul mai bine.

CUPRINS

La pândă de primăveri

15.04.2003

Nu cred să mai fie o ţară în care să se vorbească atâta despre vreme.

Până şi în momentul în care devii fericitul posesor al vizei care îţi dă dreptul la rezidenţă în Canada primeşti o broşura despre vremea de aici.

Ţi se explică ce e cu temperatura, cu factorul de vânt, cu umiditatea, eşti sfătuit să urmăreşti buletinul meteo, să fii întotdeauna pregătit la schimbări bruşte de temperatură, te duci dimineaţa pe vară şi te poţi întoarce seara pe iarnă, în aceeaşi zi a anului, nu că ai avut amnezie cine ştie cât timp după ce ţi-a picat meteoritul în cap ori a intrat un camion în casa ta ori că te-ai dus după ţigări şi ai uitat să mai vii cu lunile.

E foarte clar că de pe la sfârşitul lui octombrie până prin mai e normal să ningă, dar se vorbeşte enorm despre vreme şi în rest. Eu prind 2 canale Tv cu informaţii numai şi numai meteo 24 din 24 de ore. Sunt canalele cele mai urmărite.

De Paştele canadienilor am curăţat zăpada. Aici sunt Paştele canadienilor şi Paştele românilor, Crăciunul pică deodată. Mai avem şi alte sărbători: ziua Reginei Victoria, atunci dăm cu artificii, Ziua Canadei, ziua unuia Simcoe, în fiecare an mă documentez ce sărbătorim noi cu ocazia asta, în fiecare an uit, evenimentele importante din viaţa acestei ţări fiind cam puţine, la o sărbătoare îi zicem *ziua civică*, adică tot omul să se odihnească. În iunie nu e nici o sărbătoare, restul sunt puse vara, să avem week-end lung. Acuma dacă a murit Regina Mumă poate vom avea o sărbătoare în plus, poate o pun în iunie că ne trebuie una şi atunci, dar nu ştiau cum să o numească. Ce facem noi de sărbători rămâne pe când ne mai întâlnim.

CUPRINS

Să revenim la zăpada, a fost, nu multă, dar frig cât cuprinde. Asta depinde pe cine întrebi.

Săptămâna trecută l-am sărbătorit pe fiul nostru, la nivel de celulă a societăţii, nu la nivel naţional. Ne-am dus să mâncam ceva mexicănerii, erau cam 7 grade C. Colegul era în pantaloni şi cămaşă, eu în palton şi totuşi pantofi, nu cu şenilele de iarnă, greu m-am hotărât cu ce să mă încalţ, am pus încălţările în faţa mea şi am zis: ini, mini, mani mu, cum mu a picat pe pantofi, pe aia i-am luat, ficiorul era în pantaloni scurţi şi tricou, fata nu ştiu cum era îmbrăcată că era la alt chef, noi nu suntem suficient de *funny* pentru ea.

Apoi s-a lăsat ceaţa. Da' o ceaţă, ceaţă de ceaţă.. vreo 4 zile. Azi soare, + 29C. Vară!

Boscheţii înfloriţi, iarba verde, tot felul de flori albastre ca ochii albaştri din cântec. Oamenii parcă sunt drogaţi, mă sui eu în autobuz, domnul şofer în cămaşă albă şi cravată, întotdeauna zâmbeşte, azi zice:

– Bine aţi venit la bord, vă vorbeşte căpitanul. Autobuzul cu destinaţia Staţia Finch, cu escală dacă trageţi de sârma situată lângă geam, cu ieşirile de urgenţă semnalate cu inscripţiile roşii, va pleca în: 3, 2, 1, gata! Vă amintim că fumatul pe timpul călătoriei e interzis, pentru cei în tranzit pe această rută amintim să vă luaţi biletele de tranzit.

Pe parcursul călătoriei descria traseul, ne atrăgea atenţia ce flori sunt pe margine, aşa ceva n-am mai pomenit, la noi în autobuze e o linişte de mormânt, azi parcă aş fi călătorit de dragul călătoriei. Când m-am dat jos pe lângă amabilităţurile ce se schimbă de rutina, tu zici: *mulţumesc*, el zice: *să ai o zi buna*, a zis că ne mai aşteaptă la bord.

Primăvara tot nu am prins-o. În anii trecuţi nu a fost ceaţa asta, dar odată ba am fost răcită şi nu am ieşit din casă 3 zile, ba am tocit pentru examene şi nu am avut vreme să mă uit pe geam, n-am văzut-o niciodată.

Acum fac recensământul vecinilor, nu i-am văzut de luni de zile, casele păreau părăsite, parcă erau toţi în Florida, cum e moda la noi iarna, ori zăceau suferinzi în paturile lor, case fără hornuri, nu ştii de trăieşte ori nu cineva în ele. Azi toţi sunt afară, sfârâie grătarele.

Mă bucur şi eu, nu ştiu de ce, dar îmi vine să joc şi să chiui. Am numai un mic necaz, iar n-am văzut primăvara.

Cum arată primăvara?

CUPRINS

Poveşti cu bunici

22.04.2003

Plăcintă cu brânză!

Una e merdeneaua, alta plăcinta, bunica le făcea pe o plită, fără ulei, cu brânză multă, deasupra le ungea cu smântână de bivoliţă, nu de bivol că ăla nu dă lapte, iar noi mâncam ca sparţii, nu le termina în ritmul în care înfulecam noi.

Mai făcea şi un soi de gogoşi, aluat frământat cu un fel de iaurt. Bune! Un văr de-al meu a mâncat până s-a intoxicat, pe puţin 20, am vrut să-l oprim, dar a fugit cu castronul în grădină, s-a ascuns în cucuruz şi acolo a stat până le-a dat gata, nu ştiu de i s-a aplecat de îmbuibat ce era, ori s-a prins blestemul meu.

Era lacom, se scula noaptea şi mânca smântâna de pe laptele pus la prins, ruşinea lumii să ajungă bunica să pună lacăt pe uşa de la cămară, era o nimica toată pentru el să înfulece smântâna de pe 10 litri de lapte, nu mai avea biata femeie ce duce la piaţă să mai facă un ban, nu se ajungea cu onorabila pensie de 8 lei de la CAP.

Mai făcea bani şi cu lâna, torcea cu fusul, ea şi o colegă din tinereţe, nu le tăcea gura o clipă, toamna târziu cobora războiul de ţesut din pod şi făcea păturі, nu ştiu cine erau fraierii de le cumpărau, nu erau comode, aspre şi parcă şi puţeau a oaie.

Avea nişte toalete tare interesante, când am crescut îi luam tot felul de materiale să-şi facă haine, le punea frumos în lada de zestre şi purta veşnicele bluze albe din cânepă, cu nişte năsturei mărunţi, poale, fustă neagră, vara, iarna, indiferent de temperatură, cojoc.

Nu ştiu cum nu se aprindea vara în el, pruncii umblau doar în chiloţi, dar ea cu cojoc. Iarna avea şi un suman dintr-un material ciudat, avea o cunoştinţă ce avea piuă.

CUPRINS

Cel mai distractiv era când se uita la TV, cum începea emisiunea cum se instala şi comenta:

– Cum îi rabdă pământul să arate aşa ceva? Tulai că s-a întors lumea cu fundu-n sus, nu mai au ruşine, ducă-se pe pustii.

– Ce te uiţi dacă nu-ţi place?

Se uita până venea mira şi se cânta imnul.

De mâncat, mânca foarte puţin, ea veşnic ţinea post, mai bine de jumătate de an postea, nu e de mirare că în august mai avea cârnaţi de la Crăciun, uscaţi ca iasca, să-ţi rupi dinţii în ei, untură nu mânca niciodată, făcea săpun din ea. La ea în cămară era raiul pe pământ, cine mânca struguri de Crăciun? Geta, doar punea bunica pe ruda din cămară legaţi cu sfoară struguri. Cine se trezea dimineaţa în arome de mâncare proaspăt gătită pe lampa de petrol? Tot Geta, dar de lampă am dezvăţat-o, i-am luat butelie şi aragaz dar când nu eram la ea cred că trişa, tot pe lampă gătea, doar o ţinea o butelie cu lunile.

Tot ce îmi cerea era să-i fac rost de sare de lămâie, zicea că nu suportă oţetul şi nici sucul de roşii, nu ştiu la ce-l mai făcea, să-l beau eu cu litrii.

Cum apăream cum mă lua la rost:

– Mi-ai adus borcane, iar ai uitat?

– Uite ţi-am adus asta şi asta.

– Dar borcane nu mi-ai adus, acum în ce să-ţi pun smântâna şi brânza?

– Să nu cumva să-mi prăpădeşti borcanele alea mari de murături că la anul în ce pun eu murături? Am doua damigene la tine, le-ai spălat ori le-ai lăsat cu drojdii de vin?

Am dat-o gata când i-am făcut rost de borcane cu capac, tare s-a bucurat de ele. Bunicul întreba de ţigări. Numai fără filtru, Mărăşeşti ori Naţionale şi bomboane de mentă.

Ne-a înnebunit să-l ducem la Vatra Dornei, el îi zicea Dorna Vatra, a fost el acolo în război şi trebuia să revadă locurile. L-am dus şi la Mărăşeşti, am stat după el că nu se mai lăsa dus, plângea.

Îi ştiam ca din carte poveştile cu războiul, cum a fost prizonier, cum a dezertat din armata ungară, cum a fost la săpat de tranşee, frigul în munţii Tatra. L-am dus să vadă şi mănăstirile din Moldova, în prima a intrat, când am ajuns la Voroneţ era deja plictisit:

– Mergeţi voi să vă uitaţi, eu mă duc să beau o bere, dar să nu mă spuneţi la babă că nu am fost în toate mănăstirile.

La mare şi-a dat rău în petec, l-am pierdut pe plajă, asta e mai lungă, o spun altă dată, în căutarea bunicului la plajă la Mamaia, cu italienii în parcare a fost simpatic.

Se opreşte o maşină cu italieni lângă noi în parcare, eram doar eu cu bunicul, se duce aţă la ei:

– No, aţi venit şi voi la mare? Eu îs aici cu nepoata.

Italienii cirip, cirip pe limba lor, au crezut că e ăla de vinde bilete de parcare, au scos bani. Asta l-a dat gata pe moşul:

– Nu v-ar fi ruşine, eu nu-s cerşetor.

Vine apoi la mine, eu nu ştiam unde să mă ascund:

– Ăştia vorbesc pe străineză, or vrut să-mi dea bani.

Cu bunicul la Bucureşti

Se opreşte la o tonetă ce vindea îngheţată la pahar.

– Cu cât dai îngheţata?

– 5 lei.

– Cum 5 lei? La noi la... e trei lei, dacă-mi dai cu trei cumpăr mai multă.

Se senilizase bietul moş, a revăzut Dorna Vatra şi nu mult după s-a dus. Nu înainte să-l ducem la notar să-şi facă testamentul. Aşa a vrut el. Primise de la tata nişte mănuşi de piele, pe când cu testamentul a rătăcit o mănuşă. Numai ce-l văd că se ridică de pe scaun furios la culme şi se răsteşte la notar:

– Mi-ai furat mănuşa, să mi-o dai înapoi.

Notarul blocat:

– Ce mănuşă?

Eu topită toată.

Nu l-am putut convinge că nu i-a furat ăla mănuşa.

Mi-a spus bunica mai multe despre el, a dat semne de ţăcăneală când i-au luat pământul, batoza, caii, tot ce avea şi le-au băgat în colectivă.

A stat o săptămână treaz, fără să mănânce şi fără să zică o vorbă.

Cu bunicul la plajă

Stăteam în camping la căsuţe, seara mă duc cu moşul la grupul sanitar, era rotund, îi zic:

– Tu la dreapta, eu la stânga.

Ies şi aştept, aştept, nu mai venea, eu cum să intru la bărbaţi? M-am gândit că poate i s-a făcut rău, m-am dus să-l caut. Se uitau tipii la mine ca la o stafie, nu era acolo. Mă întorc la aparţinători şi îi anunţ cu bucurie că l-am pierdut pe bunicul.

– Cum l-ai pierdut?

– L-am pierdut în WC.

– Ceee?

Începem cercetările, anunţăm miliţia că s-a pierdut bunicul. Vot de blam de la familie că n-am avut grijă de el. Eu nu pricepeam cum a dispărut, m-am gândit că a fost răpit, dar

în ce scopuri, ce să facă cu el? Numai să nu fi fost nişte extratereştrii tâmpiţi, să-l ia în OZN, îl şi vedeam pe moşul în farfuria zburătoare călătorind în spaţiu.

Ce va zice bunica? Cum să apărem în faţa ei şi să-i spunem că s-a pierdut moşul la Mamaia? Pe la trei noaptea am întrerupt cercetările, ne-am întors la căsuţă, era chiar lângă plajă. Nu ne ardea de somn, stăteam ca huhurezii şi făceam scenarii, fiecare cu o idee mai trăsnită ca alta.

Numai ce auzim în noapte o tuse cunoscută dinspre plajă.

– Bunicule, tu eşti?

– Eu.

– Stai pe loc, nu te mişca până te găsim.

– Unde ai fost?

– Cum unde am fost? Nu mi-ai zis tu să mă duc la dreapta? Am luat-o printre căsuţe, am ajuns la un gard, l-am sărit şi m-am tot dus la dreapta. Am ajuns pe plajă, m-am întâlnit cu un soldat cu puşca, era grănicer, l-am întrebat de voi, dar nu vă cunoaşte.

A vrut să mă ajute, m-a tot întrebat unde staţi, i-am spus că lângă un restaurant de unde iese fum pe coş ziua. Apoi m-am întâlnit cu un spion rus care pescuia.

Am luat-o aşa pe plajă. Ziua stăteam de pază lângă el, se conversa cu alt moş ceh, fiecare pe limba lui, se înţelegeau de minune. Bunicul povestea de recolte, cum s-a făcut cucuruzul anul trecut, celălalt habar nu am ce zicea.

La Căile Bicazului ne-a făcut alta nemaipomenită.

În sfârşit, igienă

Mi-a povestit tata cum s-a certat bunicul cu popa, pe ceva fonduri, nu mutuale, dar puteau zice şi muţii cum administra popa fondurile bisericii. Bunicul nu s-a mai dus la biserică, deşi avea loc în stană. Popa a zis că nu-l îngroapă.

– Crezi că-mi pasă? O să mă ducă feciorii mei şi o să mă lase pe prispa casei tale, când te vei sătura de miros o să mă îngropi tu.

La Bobotează vine popa cu crucea.

– Ieşi Satană din curtea mea, că pun câinii pe tine.

Popa l-a dat în judecată că n-a vrut să sărute crucea. Bunicul şi-a luat un avocat evreu care l-a învăţat ce să zică:

– Domnule judecător, n-am sărutat crucea că n-a venit cu ea la mine nici primul din sat, nici ultimul, eu nu vreau să mă îmbolnăvesc, nici să îmbolnăvesc pe alţii.

De ce mi-am amintit de bunicul? Dumnezeu să-l ierte. Din cauză de SARS. 500 de oameni în carantină, au sărutat toţi crucea de la biserică, un enoriaş mort de SARS. A vorbit şeful diocezei de Toronto la TV şi le-a spus tuturor catolicilor să nu sărute crucea de Paştele ăsta, e suficient să îngenuncheze în faţa ei, toţi preoţii să nu dea enoriaşilor în gură chipsul ăla ce se dă, să le dea în mână, nu se mai serveşte vin, nu se mai spovedeşte în cutia magică.

Biserica Anglicană şi cea Ortodoxă încă nu au anunţat nimic. Da' guvernul deja pregăteşte ceva, nu botniţe, un fel de cătuşe electronice de pus la gleznă, să monitorizeze pe spărgătorii de carantină, am văzut cum arată, ne-au arătat la TV.

Eu cred ca e groasă rău. Pe bunicul meu l-a chemat Avram, acum cu strănepoţi în Canada cred că e bunicul popoarelor.

Iar la castel

29.04.2003

A hotărât mama că trebuie să merg la grădiniţă, să fiu educată, nu e normal să hoinăresc tot timpul prin parcul castelului, ori să stau in pod. Degeaba am plâns că nu vreau, l-a lămurit pe tata că aşa trebuie educat un copil. Ştiu că tata nu m-ar fi trimis, dar trebuia să asculte şi de mama, oricum bombănea că stăm ca ţiganii, nu avem casa noastră, ne-am lăsat casa să stăm, unde? În astea două camere infecte? Etc.

M-am dus la grădiniţă să nu fie scandal şi din cauza asta. Parcă m-aş fi dus la iezuiţi, nu aveam voie să vorbim. Ne puneau să ne jucăm: "am căzut în fântână", jocul era aşa: un copil stătea pe un scaun, toată lumea tăcea, făcea un semn la altul să vină, punea capul în poala celui ce stătea pe scaun, zicea:

– Am căzut în fântână.

Cel de pe scaun întreba:

– Cine să te salveze?

Căzutul în fântână spunea numele altui copil, venea copilul, îi lua locul, asta o oră întreagă. Dacă mă chemau pe mine nu ziceam un cuvânt. Nu pricepeam jocul ăsta.

Când ne scoteau afară, obligatoriu să ne jucăm la groapa cu nisip, eu nu voiam să mă joc cu nisipul, văzusem doi băieţi care au făcut pişu acolo... Stăteam singură pe iarbă şi suflam în păpădii, mă uitam la cuibul cu berze.

CUPRINS

Dimineaţa trebuia să cântăm: "Zi de zi la grădiniţă / Mergem bucuroşi / Toate străzile răsună / De copii voioşi!"

Nu cântam niciodată. Nu mergeam bucuroasă, pe drum cei de la şcoala strigau la noi: – Grădinarii ca măgarii!

Când mâncam, ne spuneau educatoarele:

– Poftă bună!

– Mulţumim, şi la masă nu vorbim.

Mai primeam plastilină, să facem ciuperci din ele, pitici, eu făceam scaune, oricât încercau să mă îndemne sa fac altceva, eu numai scaune făceam.

Le-am auzit pe educatoare comentând:

– Bietul om – ăsta era tata – aşa inteligent, fata cea mare aşa deşteaptă, prima la toate olimpiadele, asta mică... de două luni de zile nu a putut învăţa cântecul, suflă numai în păpădii, oare nu ar trebui să-i spunem?

– Cred că ştie, am auzit că a fost cu ea la dispensar, a vorbit cu pediatra... Asistenta a auzit ce au discutat când au ieşit din cabinet: "Nu prea există medicaţie pentru asta, eu vă scriu o reţetă, dar îşi va reveni fetiţa cu vârsta, nu vă faceţi probleme". Am auzit că i-a prescris ceva medicamente din străinătate...

M-a dus tata la pediatră că nu aveam pofta de mâncare, abia ciuguleam câte ceva, medicamentele din străinătate: un sirop cu fier din Cehoslovacia, tata era îngrijorat să nu fiu anemică.

Am fugit de la grădiniţă, m-am ascuns la noi în cameră, aveam un pat unde ţinea mama perne, între perne şi perete am plâns, am plâns, apoi am adormit. M-au căutat în

toate fântânile, au anunţat şi miliţia, m-a căutat tot satul, nici urmă de mine, circulau pe vremea aia poveşti cu copii răpiţi, să-i facă salam, am auzit şi eu, mama era disperată că am ajuns salam. Era deja noapte, ai mei, inclusiv sora mea, nu aş fi crezut asta, erau in camera noastră şi plângeau, plângeau în hohote, aşa că m-am trezit:

– Mi-e foame!

Nu am înţeles de ce aşa ţipete de bucurie. Nici de ce a doua zi toată lumea atât de fericită, badea Mihai râdea şi plângea, parcă mă întorsesem de la război.

M-a luat tata la întrebări. I-am povestit despre multe. Atunci a pus piciorul în prag când a vorbit cu mama.

– De mâine nu mai merge la grădiniţă. O duci cu tine la ore, o pui în ultima bancă, îi dai o foaie de hârtie şi un creion. Geta, vrei iar la grădiniţă ori vrei la şcoală?

– La şcoală!

– Nu se poate, dacă deranjează în clasă?

– Geta, mă pot încrede în tine că nu deranjezi în clasă? Vei fi cuminte?

– Voi fi.

– Nu se poate, ce vor zice cadrele didactice, avea mama un fel de a se exprima..., ce vor zice părinţii copiilor? Facem din şcoală grădiniţă pentru prinţesa ta?

– Cadrele didactice nu vor zice nimic, părinţii cred că vor fi fericiţi, dacă şi noi ne dăm fata la şcoală înseamnă că nu e aşa rău la şcoală. Eu la grădiniţă nu o mai las, dacă nu-ţi convine, lasă-te de meserie şi stai cu ea acasă.

– E împotriva tuturor principiilor pedagogice, tot timpul îi dai nas, vei vedea ce va ieşi din ea.

După câteva săptămâni la şcoală reproduceam ca pe bandă de magnetofon toate lecţiile, la sfârşitul trimestrului ştiam să scriu, să citesc, matematica la nivelul clasei a patra, mama era învăţătoare, avea atunci clasa a patra, ba le-am adus şi multă bucurie, mama m-a pus în ultima bancă cu o ţigancă repetentă de 3 ori. Aşa bine mi-a părut că iar s-a enervat mama, doar ridicam şi eu mâna, niciodată nu mă băga în seamă. Avea şi ea dreptate, după un trimestru am ieşit cu păduchi.

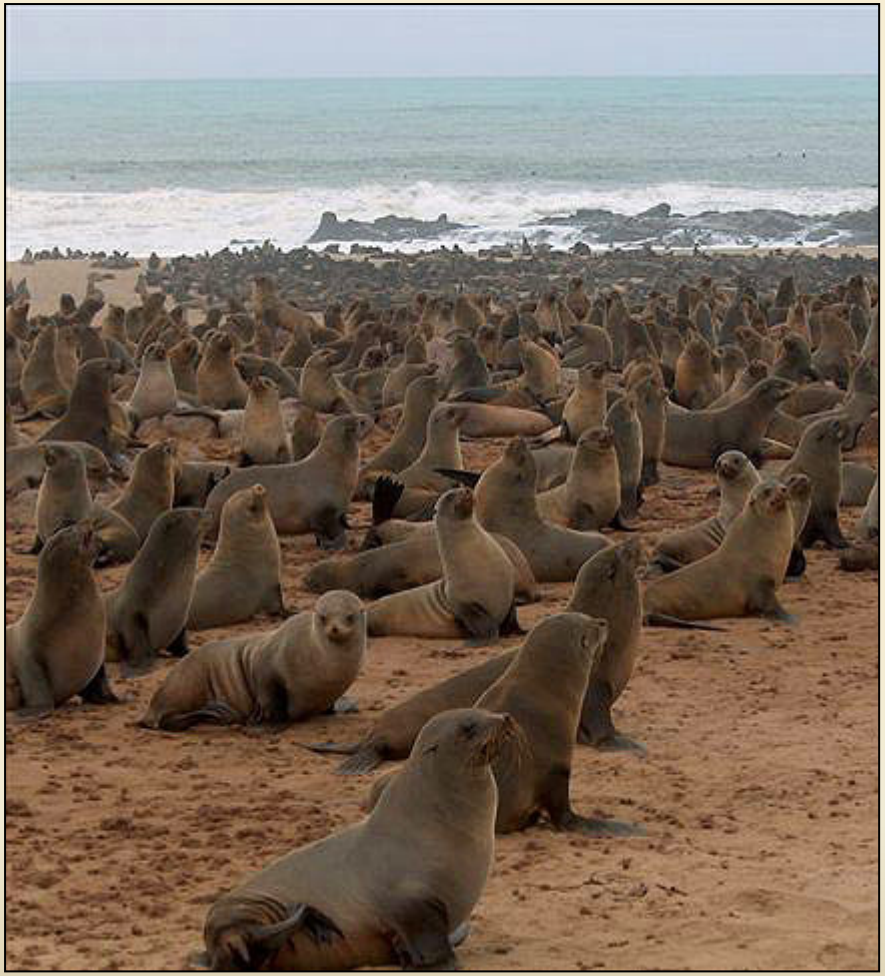

CUPRINS

Vedere din Caraibe (1)

06.05.2003

Aparţinătorii sunt plecaţi la biliard, snorkeling, hidrobiciclete, aceste activităţi presupun puţin efort fizic, eu n-am venit în Caraibe să slăbesc, mă duc la barul de la piscină. Se aşează lângă mine doi ţânci cam tuciurii. Ăl mai ţânc dintre ei, 16 ani maximum, începe să mă chestioneze, dacă sunt singură. Nu-s, dar nu mă crede, ei sunt localnici şi îşi petrec ziua de azi în staţiune, aflu că fratele lui are 18 ani şi îi place de mine. Cred şi eu, după atâta degustat orice babetă arată ca Miss Univers, ghinion, eu nu am atâta alcool la bord să mi-l imaginez Adonis ori să corup minori.

A doua zi surpriză: îndrăgostitul e băiatul de prosoape, dau prosoapele de plajă, când să-mi dea tichetele începe să se joace, mi le întinde, nu mi le dă, iar mi le întinde, fac o strigare să vină colegul, îl prezint, cred că totuşi îi place de mine pe bune, şi când e băut şi când e treaz. Îmi creşte *self esteem*-ul cât să iasă din grafic, mă mai temperează colegul când îmi zice că puştiul poate e bolnav la cap ori nu i-au făcut instructaj să nu se lege de turiste. Dar restul personalului nu se leagă de mine, să însemne că nu au lipsit de la instructaj?

Ce se serveşte la bar, la discreţie, e inclus în bilet:
COCKTAILS
Pina Colada (Zumo de Pina, Ron Blanco, CremaCoco, Triple seco)
Doctor Funk (Ron Dorado, CremaCocco, Amaretto, Zumo de Naranja)
Sosua Cocktail (Ginebra, Cremade Menta, Licor de Platano, Limonada)
Daiquiri (Ron Blanco, Zumo de Limon, Azucar)

CUPRINS

Daiquiri Mango (Ron, Zumo de Mango, Limonada)
Turquesa Dream (Ron, Triple Seco, Licor de Melocoton, Zumo de Pina, Limon)
Daiquiri Strawberry (Licor de fresa, Ron Blanco, Limonada)
Mariachi (Tequila, Triple Seco, crema de Coco, Zumo de Toronja)

COCKTAILS SIN ALCOHOL

Tropical Pick me Up (Zumo de Chinolas, zumo de Limon, Zumo de Naranja, Granadina)
Merengue (Zumo de Limon, Zumo de Pina, Zumo de Naranja, Cremade Menta)
Copocabana (Zumo de Naranja,Cremade Coco, Zuma de Limon, Zumo de Pina, Granadina)
Mai Tai (Gineo natural, Zumo de Pina, Zumo de Chinola)

LONG DRINK

Vodka lemon
Lumumba (Brandy, Chocolat Shake)
Cuba Libre (Ron, Coca Cola)
Gin Tonic
Margarita (Tequila, Limon)
Sangria (Vino Tinto, Triple Seco, Licor de Banana, Brandy)
Mojito (Ron, Limon, Tonica, Hierbabuena)
Fruit Punch (Delicioso mezca de zumos)
Licuado de Fruta

WHISKY & BRANDY

Whisky National
Brandy

Aguardientes
Ron Blanco
Ron Dorada
Gin National
Vodka
Tequila

LICORES
Crema de Cafe
Crema de Cacao
Crema de Banana
Strawbwrry Cream
Anisette
Triple Seco
Amaretto
Licor de Melocoton

SOFT DRINKS
Coca-Cola
Sprite Tonica
Naranja
Soda
Limonada
Zumo de Naranja
Zumo de Pina
Zumo Chinola

CUPRINS

HOT DRINKS
Expreso
Cortado
Cafe con Leche
Nescafe
Tea e infuziones
Leche
Cappuccino
Carajillo

APERITIVOS
Vermut Rosso
Vermut Blanco
Bitter
Fernet
Cervezas

Barul e deschis de la ora 10 până noaptea la 2, în fiecare cameră e un frigider cu bere, Cola, Apă tonică, apă chioară, Soda, 750 ml sticle cu dozator: Brandy, Gin, Rom, Whisky. Se reîmprospătează totul la 2 zile, dar dacă termini totul ţi se reîmprospătează de câte ori doreşti. Nu se plăteşte nimic în plus, e *all inclusive*.

Hai Noroc!

CUPRINS

Vedere din Caraibe (2)

13.05.2003

Jocuri de societate în avion

Orice călătorie începe, şi în cazul fericit se şi termină, cu decolare-aterizare. La plecare a fost cu cântec, eu şi Sugar foarte suspecte. Ultima noastră decolare a fost în 9 septembrie, cu 2 zile înainte de..., când am stat în aeroport 8 ore, luase foc avionul nostru pe pistă, în Canada.

Acum numai că nu ne-au dezbrăcat pe amândouă, la mine era suspect un pachet de ţigări în buzunar, oare aşa arată o bombă?

La Sugar băgăjelul de mână în care avea drăciile ei de jocuri, plus câteva CD-uri, a trebuit să demonstreze un joc, pe mine nu m-au pus să fumez o ţigară, să fie siguri că ţigări am, păcat.

Să fiţi liniştiţi, s-a întărit securitatea la aeroporturi, în sensul că nici vorbă.

Când să ne îmbarcăm zice băietul:

– Ce ai zice tu dacă se prăbuşeşte avionul?

– Aş zice că e păcat să se prăbuşească acum la plecare, dacă tot e să fie, mai bine când ne întoarcem, păcat să murim acum înainte de distracţie.

– Mare păcat, să mor acum când nici nu am avut sex în viaţa mea.

La faza asta autoarea acestor rânduri a rămas fără replică, rar, dar mi se mai întâmplă.

Tot ce am putut să spun, într-un târziu, a fost:

CUPRINS

– Să ştii că nu e ceva fantastic, după trebuie să faci duş, să te speli bine, atâta duş, atâta săpun... nu fac bine la piele, trebuie să pui crema să nu te deshidratezi, nu merită efortul.

La întoarcere, iar plictiseală pe avion, acelaşi, într-o săptămână nu au reuşit să repare ce era de reparat, să vedem un film, dar a fost totuşi un progres, puteam să auzim sonorul de la film în căşti, 5 $ bucata cască, dar eu le aveam de acasă, nu merg fără căşti. În condiţiile astea ce să faci aproape 4 ore de zbor?

Jocuri de societate: se plasează persoana serioasă şi de preferinţă mai plinuţă în scaunul din mijloc, care încearcă să doarmă, că a doua zi iar la lucru, se îndrumă să pună capul pe scaunul din faţă.

Se plasează Sugar pe celălalt rând, cu alţi călători, pentru a primi trei porţii de desert, ciocolată ori ce se nimereşte.

Persoana de la geam începe să se joace cucu bau cu persoana de lângă culoar, pe sub burta persoanei serioase care doarme şi pe la spatele ei. Până se prinde persoana de la culoar că ne jucăm trec cam 20 de minute. Crede că am ceva important de comunicat, un secret. Se trece la făcut mutre, scos limba, încrucişat ochii, în acest joc vor intra şi însoţitoarele de bord, îngrijorate de sănătatea noastră mintală, pe această cale se obţine un suc cu multă gheaţă, ne rehidratează, să nu ne apucăm să mimăm convulsii.

Important: a se trezi persoana din mijloc când e momentul de cumpărături, fix când e căruciorul în dreptul nostru, nici mai devreme, nici mai târziu, de luat parfumuri, ţigări, băuturi, se comandă totul foarte rapid, până nu apucă să se dezmeticească, dă cartea de credit, semnează, fericit că mai poate dormi câteva minute, între timp i-am mâncat şi porţia lui.

Când sosim scandal cu şoferul arab de la taxi.

CUPRINS

Jumătate de oră a se comenta că nu-i merge bine aerul condiţionat, după ce ne-am asigurat că a închis geamurile, nu dorim curent de aer din afară, lui nu-i place aerul condiţionat, zice că răceşte, eu zic că nu pot respira, de insistat din 30 în 30 de secunde să-i dea dracului drumul aerului condiţionat, la 2 noaptea nu sunt circulate autostrăzile, nu e pericol să facă accidente, de tocat nervii arabului cât încape, a nu se da bacşiş că nu a fost destul de rece în limuzină.

Urmează alte istorii din Caraibe.

CUPRINS

Vedere din Caraibe (3)

20.05.2003

Cu cuceririle m-am lămurit: *Spune frumoasă Zaraza /*
Câţi te-au mai iubit?? Câţi au plâns nebuni după tine ?/
Şi câţi au murit.

Au mai murit dintre ei, dar vreme trece, vreme vine, se nasc alţi fraieri.

Lac să fie că broaşte destule.

L-a apucat pe coleg nebunia, musai să-şi îmbunătăţească spaniola, dimineaţa sunt lecţii de spaniolă, eu mă duc la jocuri de aruncat potcoave, dat la ţintă, aerobic în piscină, meditat şi un fel de yoga pe muzica călugărilor ălora din Spania, lecţii de dans... el cu spaniola.

Amatori nu sunt, nemţii, englezii, belgienii, olandezi nu servesc aşa ceva, la ce le-ar folosi? Numai colegul se prezintă, să se dea grande, bănuiesc, mai vine totuşi unul, dar ăla nu ştie o boabă, profesorul se ocupă numai de coleg, se duce celălalt în treaba lui.

Îl pune să scrie o compunere în spaniolă, bine-i face, în liceu îi făceam eu compunerile, la schimb cu rezolvatul problemelor de matematică pe care le făcea el, mai particip şi eu la lecţii, mă trezesc că pot vorbi în spaniolă.

Ptiu, drace, mi s-a urcat la cap de ce gust la bar de vorbesc în limbi străine? Mă simt ca un inginer, pricep tot, dar nu prea mă pot exprima în spaniolă, asta în prima zi, apoi mi-am dat drumul, sper să uit curând să am motiv să mă întorc.

CUPRINS

Colegul mă scoate din sărite tot mai mult, se încăpăţânează să vorbească cu tot personalul în spaniolă. Culmea că îl înţeleg perfect, spune şi la aeroport să nu-i strice o pagină pe paşaport goală, să-i pună ştampila pe una care mai are ştampile, e plin paşaportul de vize, ştampile, mă mir ca nu-l iau la ochi, vize de Columbia, de alte ţări de droguri pline.

Mă las de lecţiile de spaniolă, merg cu băietul în ocean, da' şi ăsta pune întrebări încuietoare:

– Uită-te în jur şi spune-mi ce lipseşte.

Mă uit, mă uit, mi se pare ca nu lipseşte nimic.

– Lipsesc chinezii mami, nu vezi că nu e nici unul aici? Ăia se duc în concedii în ţările lor.

Da, lipsesc chinezii şi pescăruşii, plin de ei în Toronto.

Mai primesc indicaţii de la băiet:

– Tu când ieşi din ocean te rog să-ţi iei rochie, când e ud costumul de baie se cam vede ceva, mă simt penibil, să nu te iei după femeile astea care stau cu ţâţele goale, o mamă nu face aşa ceva. Când stai pe şezlong să pui un prosop pe tine, să nu se uite nimeni la tine. Să nu te prind că te duci în ocean cu tati şi să va sărutaţi, ori să va ţineţi de mână, bagă la cap că sunteţi părinţi nu curve. Să nu-ţi cumperi niciodată costum de baie în două piese, ăsta al tău întreg e destul de decent, dacă îţi iei rochie după ce ieşi din ocean, să-ţi acoperi şi picioarele.

Oare cresc un taliban?

CUPRINS

Despre aspiratoare, francezi şi alte naţii

27.05.2003

Aşa am eu norocul, pe unde mă duc numai de relaţii de pace şi prietenie între popoare dau. M-a dus tata la Lacul Sf. Ana, nu am putut cumpăra pâine pe acolo că nu ştiau ce e aia, noroc cu mama că a zis ceva care suna Kener, că nu ştiu cum se scrie, şi aşa am mâncat marmeladă unsă pe pâine, că dacă nu o ungeam pe deget şi o lingeam.

În Pretoria ori în Statul Liber Portocala, dacă nu ştiai afrikaans mai bine să nu te duci, nu ar vorbi unul ceva în engleză nici să-l tai deşi ştiu toţi, ca româneşte în secuime. De te duci la quebecoşi păţeşti la fel, excepţie Montrealul, nu ştiu cum se descurcă un american la Paris, bănuiesc că mai bine decât în Quebec, da' nici la Toronto nu te descurci cu franceza deloc, nu, pentru că nu vor să vorbească, mai curând te descurci în chinezeşte ori româneşte decât în franceză.

Dacă te plimbi prin oraş e imposibil să nu auzi vorbindu-se româneşte, dar chiar şi cei veniţi de 2-3 luni subit uită româneşte ori nu mai vorbesc cu copiii deloc în româneşte. Prin magazine, dacă nu-i aude cineva în faţa căruia să se dea rotunzi că nu mai ştiu, tot româneşte vorbesc. De ce refuzul de a vorbi cu copiii în româneşte nu ştiu, m-am tot întrebat şi am ajuns la concluzia că vorbind numai în engleză se simt brusc înnobilaţi, le cam e ruşine că sunt români, deşi aici nu au nume rău, nu au mâncat lebede, oricum accentul îi trădează, ori dacă dai undeva cartea de sănătate, nici nu trebuie să vorbeşti, eşti întrebat de unde eşti de loc. Eu răspund şi întreb şi eu: da' tu de unde eşti, mi se răspunde. Până acum nimeni nu mi-a răspuns: din Canada, deşi pe unii nu prea trebuie să-i întrebi de

CUPRINS

unde sunt, eventual din care parte a Chinei, deşi mai poţi greşi şi îţi spune Vietnam ori Coreea.

Dacă e femeie şi are început de mustaţă nici nu mai trebuie să întrebi de unde e... Aţi ghicit de unde e? Câteodată pe la cumpărături fac pariu cu colegul că unii sunt români, ne ţinem aproape de ei până vorbesc, nu greşesc... nu-i cunosc după haine, nu după ce cumpără, nu ştiu să spun după ce, dar îi cunosc. Mă distrează cum îşi schimbă şi numele, mulţi nu mai sunt Ion, Andrei, Marie, grijulii să nu dea dificultăţi la pronunţare, şi le scriu şi altfel.

Dacă e să vorbeşti cu un canadian sadea, a nu ştiu câta generaţie, auzi cam aşa: ce bine de voi că mai ştiţi încă o limbă, eu ştiu numai engleza şi dacă ar trebui să merg în altă ţară să locuiesc acolo cred că mi-ar fi tare greu să învăţ o nouă limbă, de aceea pe aici nu râde nimeni dacă cineva nu se descurcă excepţional în engleză, cei care au trecut prin asta ştiu ce dificultăţi au avut, cei născuţi aici sunt fericiţi că nu au trecut prin aşa ceva, am auzit că în Europa e mai altfel, unii zic că şi de vorbeşti perfect limba ţării în care eşti, tot străin rămâi, nu ştiu, am fost acolo doar în interes de căscat ochii.

Nu daţi cu furtunul de la aspirator că pe aici nu prea sunt piese de schimb şi a voastră va fi paguba, trebuie să cumpăraţi unul nou, eu sunt la al treilea, ultimului nu i-am rupt furtunul, numai mânerul, ori cum îi zice la chestia aia de care-l plimbi.

CUPRINS

A venit bunicul din China

03.06.2003

Nu al meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, nici reîncarnat nu-i dădeau canadienii viza.

A venit bunicul chinez din vecini. Alaltăieri. Nu ştiu dacă are SARS ori nu, dar mie mi-a băgat gazonul în boală.

S-a pus să tundă iarba fiului, în faţa casei, apoi a trecut pe iarba mea. M-a anunţat fata. M-am uitat pe geam, ce era să-i spun? Oricum nu pricepe nimic, zice ceva pe chinezeşte şi e tare fericit.

Noi o tundem altfel, acum am gazon chinezesc.

Dacă se atinge de lalele, de crini, de lăcrămioare, de zmeură, de măcriş, nu în ultimul rând de leuştean, eu fac moarte de chinez. Asta să se ştie! Scrisoarea de azi nu e mai lungă că sunt ocupată cum să-i fac felul bunicului din China.

Orice sugestie e bine venită.

PS *Marea întâlnire ori "Ursul păcălit de vulpe"*

Istoria pe scurt: băiet îndrăgostit de o italiancă de la el de la şcoală.

Mărturisit şi mie, bănuieşte ceva şi sora lui.

Sora trimite în colaborare cu prietena ei mesaje pe adresa lui de MSN, când el e la calculator ea vorbeşte cu prietena ce să-i scrie.

CUPRINS

Blegovici în al nouălea cer.

De mai bine de o lună îl ţin aşa. El tot cu ochii după mesaje MSN.

Azi căprițele i-au dat întâlnire la magazinul de peste drum.

Planul e că se vor uita la el de la etaj cum stă la sectorul de brânză – acolo au zis să se întâlnească – cum aşteaptă el adoratoarea din umbră. Apoi să vina la el să-i spună cine i-a scris.

Blegovici are însă principii, nu-ţi dă o fată întâlnire când tu eşti aşa bărbat!

Nu cred că se gândeşte să o fiarbă în suc propriu, el e tare fiert de o lună.

Acum alea stau şi aşteaptă, el s-a dus în camera lui să ridice greutăţi.

Idila continuă.

Eu nu pot face nimic, părţile implicate mi se confesează.

CUPRINS

Război mondial

10.06.2003

Casa mea e situată între un vietnamez şi un chinez. Eu, gospodină din fire, între casa mea şi a vietnamezului am pus leuştean, între casa mea şi a chinezului am pus măcriş, mai fac un sos, mai pun în ciorbă, cum am învăţat acasă. Luca, fătuca mea, numele vine de la bebe, bebeluca, luca, tot anul a avut sarcina să fie protectoarea fetei vietnamezului. Vine autobuzul, în faţa casei, Luca să o ia pe vietnameză să aibă grijă de ea în autobuz, să o depună la grădiniţă în bună regulă, nu cumva să se rătăcească micuţa în curtea şcolii. Pentru asta a primit de la vietnamez Enciclopedia Britanică pe CD. Parcă asta îi lipsea.

Luca fiind acum în clasa a opta, are şi ceva autoritate, nimeni nu o bate pe fata vietnamezului, e personalitate puternică Luca la şcoală, căpitan la echipa de baschet, e tratată cu respect. Cum nu?

E puţin să înscrii nu ştiu câte coşuri în campionatul inter şcoli? E puţin să fii cel puţin săptămânal în cabinetul directorului că ai fost obraznică cu profesorii? E puţin să-ţi pledezi cauza şi să-l lămureşti pe director că profesorii sunt vinovaţi?

Mai nou când o vede secretara zice să se ducă înapoi în clasă, s-a resemnat. E sătul şi directorul de cum pledează cauza Luca, vrea să fie avocat, ori psiholog, începe să-şi facă mâna pe la secretariat.

Să revenim la leuştean. Ies fetele vietnamezului afară, intră pe proprietatea mea şi se apucă să-mi mănânce leuşteanul. Le-am văzut, dar n-am zis nimic, poate merge cu orez, fuge după ele servitoarea şi le dă cu linguriţa orez. Micuţele sunt ca două păpuşi de

porţelan, îi sunt drage şi colegului, i se luminează faţa când le vede. Sunt îmbrăcate cam ciudat după standardele noastre, când sunt acasă.

Cu măcrişul a fost mai tragic. Zice chinezul:

– Minunate flori aveţi, veşnic verzi.

Ăsta era măcrişul.

– Da, flori, dar comestibile, ia şi gustă o frunză.

Atâta mi-a fost.

Fata chinezului cu încă una mi-au păscut într-o seară tot măcrişul, taman înainte de Paşti când să fac şi eu ciorbă de miel cu măcriş şi leuştean. Am făcut supă cu găluşte, ce să fac? Am şi fragi, dar am prevenit că sunt otrăvitori, numai de decor.

Dacă se dau la fragi începe război mondial.

Veto

17.06.2003

Fătuca e clasa a opta, nu credeţi că se puseră profesorii în şedinţă să trimită 5 delegaţi dintre elevi să petreacă o zi la liceu? Fata mea nu a fost aleasă, dar psihologa, profesoara cu copiii care au probleme, ea trebuia să-i ducă acolo, a avut dreptul de Veto. Fata mea nu are probleme cu profesoara respectivă, un semestru s-a chinuit profesoara să facă un copil să zâmbească, să fie fericit, nici un rezultat, până l-a prins fătuca pe coridor, nu ştiu ce dansul ploii, ori ce i-a făcut, dar băieţelul a râs în hohote.

A mea fuga afară, apăruse psihologa pe coridor, în pauze nu e voie să fii pe coridor, a tot aşteptat să fie pedepsită că în loc să fie în curte în pauză e pe coridor.

De la începutul anului se ocupă de Sarah.

Autobuzul de şcoală ia şi pe grădinari. Sarah e la grădiniţă. Mi-a povestit fătuca:

– Mami, cum m-am urcat în autobuz mi-am dat seama că e îngrozită. Cum am fost eu când am ajuns în Canada, când tati m-a lăsat în curtea şcolii. Nu am plâns, nu am strigat când a plecat, să nu râdeţi de mine. M-am uitat prin gard sperând să vină, să nu mă lase acolo, s-a uitat de nu ştiu câte ori înapoi, dar nu a venit să mă ia. V-am auzit ce aţi vorbit înainte, cum v-aţi plănuit care să mă lase acolo.

Aşa a fost, a venit un coleg acasă că se duce după ea, eu nu şi nu, să înveţe să stea pe picioarele ei, ce-a ieşit...

CUPRINS

Sarah după luni de zile vorbeşte cu fătuca mea, oricum o protejează în curtea şcolii, fătuca e capul răutăţilor în şcoală, cel mai activ şi rău copil din şcoală.

Rău în sensul că are replică, activ în sensul de căpitan de baschet, de fotbal, de alte sporturi. Toată e vânătă.

A picat la Veto cel mai deştept copil din şcoală, după note, a mers fata mea în locul lui.

Ieri au adunat două clase să spună cele 5 impresii de la liceu.

A mea a zis:

– Păcat că sunt numai două clase, era dublu "fun" de erau trei... Liceul nu e ce ne imaginăm noi. M-am plictisit de moarte o zi întreagă. La orele lor de ştiinţe n-am înţeles nimic, dar nu cred că trebuie să ne facem probleme, dacă fratele meu e printre primii la matematică acolo, noi putem face şi mai bine. E ciudat că se înjură profesorii cu elevii în clasă. Fetele care anul trecut erau în clasa a opta la noi la şcoală, păreau ok, acum se îmbracă şi se comportă ca nişte curve. Am văzut eu în pauză. La anul mergem toţi acolo şi vom fi altfel.

Întrebare

24.06.2003

M-a întrebat fiul meu ce e mai şocant pentru mine: ce s-a întâmplat în 11 septembrie, când a murit directorul de la şcoala lor, ori cu naveta spaţială explodată.

I-am răspuns:

- 11 septembrie, pentru tine?

- Când a murit directorul. N-am plâns, n-am putut, am fost într-o pauză la şcoală (acum e la liceu), l-am văzut, m-am uitat înapoi şi m-am gândit că poate nu-l mai văd niciodată, nu mai vin în pauze la vechea şcoală, peste 2 zile a murit. Ţii minte când mă aducea acasă cu maşina de la meciurile de baschet? Cât va fi steagul american dat mai jos pentru navetă?

- Câteva zile.

- Când a murit directorul a fost 2 luni mai jos steagul de la şcoală. Eu l-aş fi ţinut un an.

Într-o şcoală unde din 500 de copii sunt numai 2 negri, directorul era negru, iubit de toţi copiii, restul profesorilor nu sunt prea simpatizaţi, acum orice se întâmplă rău în lume compară cu moartea directorului.

CUPRINS

Festivaluri, trac, piesă pe muzică

01.07.2003

Azi trebuia să mergem la festivalurile de la şcoala fetei, fiecare clasă cu ceva. Nu şi-a dorit să venim, cred că din cauză de critica mea.

Am primit programul, azi am aflat că e o piesă şi muzică scrise de fătuca şi de încă două din clasă, melodii interpretate. Fătuca a avut rolul principal, doar ea a scris partea care nu se cântă, aia cu dialogurile, ea a fost valetul, a vorbit în accent britanic. Noroc cu băietul, că anul trecut a terminat cu brio clasa a opta, de banchet i-am luat costum, a luat fata vestonul, cămaşa şi papionul, cam atârnau pe ea, şi-a pus şi o cocoaşă, să mai salte vestonul pe ea, să pară bătrân, a fost succes total. Cea mai bună punere în scena, cei mai buni actori.

Când să intre pe scenă a întrebat-o una dintre profesoare dacă are trac, plină sala, numai noi nu eram, i-am respectat dorinţa, a răspuns că nu are nici un fel de trac, abia aşteaptă.

Repetiţiile s-au făcut în paralel, cu diriginta, au urmat tot ce zicea ea la repetiţiile oficiale, în pauză se sfătuiau cum să joace piesa cum vor ei.

Au fost cei mai mult aplaudaţi, aşa încântată a venit acasă...

– Mami, toţi profesorii au venit să mă felicite, chiar şi directorul, plus oameni pe care nu-i cunosc, care erau în sală, până şi profesorul "L" care nu mă suporta a venit să dea mâna cu mine. Cât am jucat pe scenă m-am uitat şi la ei, râdeau cu lacrimi, când a venit

directorul să dea mâna cu mine, numai cu mine a dat, a zis că nu ştia că sunt aşa bună actriţă. I-am răspuns:

– Numai ieri m-au sunat de la Hollywood, a trebuit să le resping oferta, trebuie să mă ocup de educaţia mea.

– Nu puteai să taci? o întreb.

– Nu, dar i-a plăcut ce am răspuns. Trebuia să o vezi pe dirigintă când am început să jucăm, nimic nu am ascultat din ce ne-a spus, toţi copiii din sală au început să aplaude, părinţii lor au râs, profesorii la fel, în fond noi am scris piesa, am jucat cum vrem noi. Poţi să-mi dai 1$ şi 50 de cenţi? Să-mi cumpăr şi eu măcar o poză, cu atâta se vând şi aş vrea să am una.

– De ce nu m-ai lăsat să vin să te filmez?

– Dacă veneaţi voi aveam trac.

– Personajul principal, autor, capul răutăţilor cu indicaţii de regie şi eu să nu văd?

– Nu ştiam dacă nu mă certi. Putea ieşi şi rău.

– Dacă voi toţi v-aţi bucurat să scrieţi, să interpretaţi, să fie aşa cum vă doriţi voi şi restul colegilor din şcoală, nu e nimic dacă la cei maturi li se pare că nu iese bine, e foarte bine că încercaţi. Îmi pare bine că a ieşit foarte bine. Nu mă supăram nici dacă nu ieşea aşa bine, deşi nu avea cum să nu iasă bine când v-aţi pus toţi să faceţi ce vreţi voi, nu să staţi ţepeni să învăţaţi ceva şi să reproduceţi, mai ales dacă nu simţiţi asta.

Apartament la bloc

08.07.2003

Am experienţa cu ăştia micii, doar eram spaima blocului cât trăiam în România, cum mă vedeau infantilii cum o tuleau, în loc să-i ducă părinţii la policlinica pentru injecţii, îi aduceau la mine, aşa m-au acceptat în bloc, singurii "intelectuali" care am ajuns să primim şi noi repartiţie la bloc, la început parcă aveam lepră, aşa ne-au tratat. Adevărul e că nu aveau ei nimic cu mine, nu ştiau cu ce mă ocup, aveau ce aveau cu colegul, de ce dacă nu e muncitor a primit şi el repartiţie la bloc? A primit că directorul întreprinderii şi-a tratat nepoţii cu şeful meu, după ce-i tratase şi copiii, a fost suficient un telefon să primim şi noi loc la bloc.

Pe coleg nu l-au iertat, când a fost la finisarea blocului muncitorii au fost trimişi pentru asta, colegul nu a fost trimis pe motiv că aveau contracte cu Franţa şi ce făcea colegul pentru contractul ăla era mult mai important decât finisarea la bloc. Lucrările de finisaj au avut loc în apartamentul nostru, în sensul că tot cimentul s-a amestecat în vana noastră, nu mai vorbesc de vopsele, 3 luni am curăţat. Ce să spun câtă vopsea mi-au pus pe geamuri?

Nu-i nimic, în Canada am primit casă la cheie, am făcut inspecţia, foarte atentă, am văzut câte ceva, a doua zi au venit şi au remediat. Am văzut eu că un geam au uitat să-l spele. Sigur că puteam să-l spăl şi eu, dar nu mai vreau, prea am amintiri "frumoase" din altă ţară, nu degeaba am trăit cu rezidenţă permanentă şi cetăţenie în 3 ţări.

CUPRINS

Au aflat cine sunt şi eu după ce o fetiţă din bloc mi-a fost pacientă la spital. Până atunci copiii lor îl băteau zilnic pe băiatul meu. După ce i-am injectat pe toţi, fără plată, la ora 6 dimineaţa, la 12 noaptea, pe băiet nu l-a bătut nimeni, iar cu noi nu au mai avut nimic. Când am plecat chiar le-a părut rău.

Concluzie: cine nu are pediatru, să şi-l cumpere.

CUPRINS

Sărmăluţi di post

15.07.2003

Se duce românul în Canada, că-i mai răcoreală, vorba lui Amza Pelea cu ai lui "Oltenii în tren", o are orice român care se respectă, o pune periodic de pe calculator, dă drumul la difuzoare şi... în seara asta ne râdem cu Amza Pelea. Când a ajuns olteanul în Canada şi din octombrie până prin iunie, funcţie de încălzirea vremii, vede el că nu se mai termină cu ninsoarea, se face brusc englez, vorbeşte numai despre vreme.

– Cât a fost ieri cu factorul de vânt? – Păi numai -40C, da' mâine se încălzeşte serios, vor fi numai -20C, tu ce zici, mai ninge? – Musai să ningă, că se încălzeşte clima, se face tot globul deşert, o să vină să ia apă din Canada, de prost crezi că am venit eu aici? Am văzut în România un semn cu: "cine va avea păduri va avea aur", eu sunt cu un pas înainte, cine va avea apă va avea aur.

– Da' pe la magazinele româneşti ai mai fost?

– Fost, chiar azi. Mi-am luat dulceaţă de trandafiri, de nuci verzi, o nebunie, bine că avem apă, nu costă mult apa, dulceaţa e 4 dolari borcanul, îi luai nevestii gogonele şi tăiţei. Mâine face supă. Cât am stat la coadă să plătesc m-am uitat la Pro TV, au la magazin, da' nu dau drumul la sonor, să nu ne ducem toţi acolo şi să stăm cu orele în magazin, eu aşa cred. Tăiţeii, 4 dolari fără un cent punga, dulceaţă, o felie de caş, oleacă de pastramă, gogonele, iacă, dădui 46 de dolari şi 10 cenţi pe toate.

– Cât pensia mamei, da' noi avem alt nivel de trai.

– Varza murată s-a terminat, poate au de Paşti, bine ca mi-am amintit, mi-a zis nevasta să iau şi varză murată, mi s-a aprins becul când a comandat una: Şinşi sărmăluţi di

CUPRINS

post. I le-a pus în cutie şi s-a dus cu sărmăluţili di post. BTW, aşa între noi, englezii, tu ştii ce post o fi acum?

– După cum ninge eu cred că iar e postul Crăciunului.

– Să mergi şi tu la magazinul românesc, te simţi ca acasă, au şi Eugenia, plus vânzătoare acre, mai acre ca gogonelele, arată şi tare obosite, de parcă ieri au fost în Turcia să vadă Sfânta Sofia. Ce bine e în Canada!

Romeo şi Julieta

22.07.2003

Toata ziua îl bat la cap pe băiat să studieze Shakespeare, să ia notă bună la engleză, contează pentru facultate nota la engleză. Am şi trei manuale de analiză literară, numai de ar citi...

Colegul mă întreabă zilnic în ce stadiu sunt eu şi fiul cu Julieta. Îl asigur că într-un stadiu bun, nu vreau să facă infarct dacă aude ce comentează loaza comună:

– Ăştia doi (adică Romeo şi Julieta) au fost tâmpiţi, puteau să ia maşina, să se mărite la Las Vegas, să ia şi o carte de credit de la părinţi, apoi să-i sune la celular, ce atâta dramă?

Mai ascult şi comentarii cum că atunci ar fi scutit mulţi elevi de atâta chinuială, doar elevii ştiu că e important să ai A+ la matematica, nu la Julieta.

Nu găsesc argumente, dau telefon la profesorul de engleză, las mesaj şi acasă şi la şcoala, doar el mi-a trimis cartea de vizită cu numerele de telefon unde îl pot găsi în caz de urgenţă, ceva ca 991.

Mă sună omul, iniţial schimbăm amabilităţi, eu îmi cer scuze anticipat dacă se simte un accent în engleza mea, el, amabil, mă asigură că engleza mea e OK, intrăm în subiect, să fiu eu liniştită, băiatul e la nivel provincial, adică la ce nivel se pretinde în Ontario. Eu tot nu mă las, la 15 ani ar trebui să pretindem mai mult, amintesc nişte autori, îl rog să aibă o convorbire cu băiatul, îmi spune că va avea, dar eu am pretenţii cam mari. Ulterior eu am aflat că "mama ta e o persoană foarte simpatică şi cultă", iar el a aflat că trebuie să citească, tot ce-i place, o oră pe zi, nu contează autorul ori ziarul.

CUPRINS

Noapte, lumina aprinsă la fetiţă în cameră, mă duc să văd de ce nu doarme. Era în hamac, are hamac în cameră, citea de zor.

– Mami, Halloween e nimic pe lângă Edgar Allan Poe, tu ai auzit de el?

CUPRINS

Absolvenţi de opt clase în Canada

29.07.2003

Am primit bilete să asistăm la spectacolul de absolvire a 8 clase a fiului meu. Ceremonia a avut loc la Country Club, Richmond Hill, o suburbie a Marelui Toronto Richmond Hill, zonă rezidenţială, nu prea sunt blocuri, un orăşel mai mult pentru clasa de mijloc, ingineri, profesori, specialişti în IT, o zonă liniştită, sunt destui români aici, veniţi cam de 6-8 ani, cam atâta durează să intri în clasa de mijloc, să-ţi iei casa ta, să faci mult grădinărit, tuns iarba, plantat flori, terenul e scump, grădinile nu sunt foarte mari, dar totul bine îngrijit, e plăcut să te plimbi printre case, să vezi fiecare ce flori are, dacă e o tufă de leuştean între flori sigur acolo stă un român.

Nu am plătit direct nimic pentru banchet, în cursul anului copiii din clasa a opta vindeau în pauză ciocolată, îngheţată, altele, cu suprapreţ, profitul s-a strâns pentru banchet. Richmond Hill Country Club e situat lângă clubul de golf, clădirea arată bine, gradină... cuvinte la superlativ. Absolvenţii în costume negre, papion, fetele în ţinute de seară, părinţii înarmaţi cu camere de luat vederi, mai ales tăticii, mamele fac poze. Intrăm în hol, marmură pe jos, candelabre imense de cristal, o scară întortocheată, jos e un pian, poze de grup, filmăm. Un ecran cu imagini din şcoală, competiţii sportive, absolvenţii emoţionaţi, fetele mult mai înalte ca băieţii, parcă se decernează premiile Oscar. Intrăm în sala de conferinţe, primele 3 rânduri rezervate, eu mă gândesc că sigur pentru oficiali, pentru părinţi mai avuţi, nu, pentru absolvenţi, intră după noi, în ordine alfabetică, pe muzică, bine remarca fata mea când a văzut caseta: sinistră muzica asta, se scufundă Titanicul?

CUPRINS

Primul vorbeşte directorul, numai câteva cuvinte, apoi parlamentarul din circumscripţia noastră electorală, e si secretar în Ministerul de Finanţe. Vorbeşte scurt, la obiect, se scuză ca nu poate sta până la sfârşit, mai are 3 discursuri în seara asta la alte şcoli, absolvenţii vor primi o insignă dedicată Jubileului Reginei, e o coincidenţă, şcoala sărbătoreşte a cincizecea generaţie de absolvenţi. Cuvântează o doamnă de la Inspectoratul Şcolar, am uitat, s-a cântat imnul, ceremonia devine din ce în ce mai oficială, mai sobră.

Vine catastrofa, cuvântează profesorul de calculatoare, în parabole, pilde, aminteşte cum W. Churchill a fost salvat de Fleming datorită penicilinei, notez asta. Alte discursuri, premii, prezentarea diplomelor de absolvire, premii au luat numai fetele, băieţii numai la sport, se confirmă că la vârsta asta sunt fetele mai studioase?

Apoi ceremonia de ieşire din sală a absolvenţilor, poze, filmat, ne întâlnim în hol, suc, prăjituri, torturi, poze, părinţii pleacă, la miezul nopţii ne întoarcem după odrasle, lor li se serveşte masa, va fi dans, adică fetele stau pe scaunele lor, băieţii pe ale lor, vorbesc despre baschet, am trecut şi eu prin asta, e drept, nu era atâta lux, nu cuvântase parlamentarul. Când am terminat eu 8 clase n-a venit nici directorul la "banchetul" nostru.

Mă prezint profesorului de calculatoare, îl felicit pentru discurs, îi spun că-mi pare enorm de rău că Fleming l-a salvat pe Churchill, poate de era altul nu se împărţea aşa Europa. Zice că asta e partea negativă, a făcut şi bine, îşi cere într-un fel scuze. Ne despărţim amici.

Mă gândesc că totul e pe calapod american, ce-i aşa mare lucru să termini 8 clase? Mă mai gândesc că pentru copii e ceva, se putea şi fără, mai bine aşa cum a fost, pentru ei e prima realizare, nu o fi nici parlamentarul aşa fraier să-şi piardă vremea cu ei, peste câţiva ani copiii ăştia votează, îl vor recunoaşte pe afişele electorale, tot politică e, pentru câţiva părinţi a fost o clipă importantă, a încercat să arate că-i pasă. Prea mult festivism, prea

mult zgomot pentru nimic? Poate, dacă nu merită un copil să aibă amintiri frumoase de la 14 ani.

Aşa e în Canada.

Anul ăsta iar am trecut prin banchet, cu fata, ba şi printr-un an de persecuţie din partea profesorului de calculatoare, nu a uitat convorbirea, dar nici noi nu ne-am lăsat când a depunctat-o, am vrut să vedem de ce, a fost trecută nota greşit, asta a fost explicaţia. Cred şi eu, când mai ai neobrăzarea să întrebi dacă "banii noştri de taxe merg să vă luaţi voi, profesorii calculatoare personale, ori sunt să avem noi mai multe"? Asta a întrebat fătuca. Bine că a trecut clasa, un procent numai lipsea să fie pe podiumul premianţilor, am contribuit şi noi cum am putut să fie originală la banchet, cum a fost cunoscută în şcoală, rochie, poşetă, fundă, făcute de o scenografă.

La 13 ani, în toamnă, începe liceul, începe o bătălie mai grea, i-am promis că profesorii de la liceu nu sunt ca învăţătorii din şcoala generală, măcar sunt pe materii şi ce ştii, aia e.

Concert Rolling Stones la Toronto

05.08.2003

Păcat că nu aţi putut veni.

A fost colegul cu copiii personali, cu prietenii copiilor. Zdup cu ei în maşină şi fuguţa la concert.

Eu am dat indicaţii să nu-i piardă pe amicii copiilor, de ai mei nu-mi fac grijă, când flămânzesc găsesc ei drumul spre casă, altfel ştiu să dea telefon cu taxă inversă.

Eu am urmărit concertul la televizor.

Azi am făcut ancheta:

– Ce v-a plăcut?

– Mie mi-a plăcut când tati a început să aplaude cu mâinile sus la **Highway to Hell** şi la **TNT**, la AC/DC. Tati nu e aşa serios cum credeam, asta mi-a plăcut.

– Mie mi-a plăcut că Mick Jagger are multe tricouri şi multe haine, iar la 60 de ani aleargă bine, tot se ducea după cortină, când l-am întrebat pe tati de ce se duce, a zis că poate pentru *quickie*, cred că da, a avut multe neveste.

Ce nu v-a plăcut?

– Că prietena mea s-a dus la... şi nu a ştiut să mai vină înapoi, 2 ore am căutat-o, într-o jumătate de milion de oameni.

– Nu mi-a plăcut că n-au venit Paul McCartney, Led Zeppelin şi Pink Floyd. Că sărea tati mai sus decât am sărit eu la concertul cu Eminem.

CUPRINS

Mutanţii printre noi

12.08.2003

Sfârşit de an şcolar în Canada. Emoţii pentru părinţi, emoţii pentru şcolari, funcţie de rezultatele pe trimestrul ăsta merg ori nu la Canada Wonderland, un parc de distracţii nu cu mult mai prejos ca în Orlando, abonament pe toată vara, ori stau acasă şi curăţă argintăria.

Acum ne trimit acasă şi "cartea anului", toate clasele cu poze, cu ce au făcut special, poze cu echipele de baschet, de fotbal, de etc. Fata mea e în multe echipe. Anul ăsta m-a distrat pagina unei clase de grădiniţă. Am văzut poza clasei, apoi cum şi-au făcut autoportretul.

Cu lacrimi am râs. Nu numai eu, au râs şi copiii mei. Parcă era o clasa de mutanţi.

Numai doi aveau 5 degete la mână, adică linii, unii aveau 2, 3, 4, nici un deget.

Un portret e tare interesant, mână, o linie, se termina cu 2 degete, dar înainte e un cerc. M-am tot gândit ce semnificaţie are, s-a prins fata:

– Poate ăştia sunt muşchii.

Altul are deasupra capului ca o rezistenţă scoasă din reşou, înţeleg că e păr creţ, nu înţeleg de ce în loc de mâini are iar două rezistenţe.

Majoritatea nu au gât, gură au toţi, zâmbesc circular, ca Iliescu. Fetiţele, care s-au concentrat pe coafură, o linie în stânga, una în dreapta, izvorând din urechi, dar cu fundiţă, rochiţă, au uitat că membrele inferioare se termina şi cu laba piciorului.

Prietena mea are băieţelul în clasa asta, admirăm, da, are gât, are mâini, are picioare, e încălţat, pantofi de marcă, doar sunt două puncte pe pantofi, un pantof priveşte spre

dreapta, unul spre stânga, o poziţie cam incomodă, aduce a Chaplin. Ce mă nedumereşte e faptul că e chel complet, o sun:

– Eu încă n-am văzut cartea, dar poate a făcut băiatul portretul după ce l-am dus la tuns, nu-i place.

Mai admir omul păianjen, omul electrocutat, câteva linii reprezintă părul, drept în vârful capului, plus degete, tot linii, asta ar putea împrumuta şi la alţii, omul gândac, dintr-un cerc iese ceva care seamănă cu un vierme.

Îmi zice fata:

– Nu râde. Sunt la grădiniţă, nu ştii ce a făcut prietena mea E., anul trecut.

– Ce a făcut?

– Ne-am înţeles că la ora 11 să mergem eu şi S. la casa ei. Ne-am dus, la uşa de la intrare lipit un bilet mare:

“ L. şi S., sunt la duş, intraţi în casa, uşa e deschisă.”

Pasiune

19.08.2003

Vin eu din dormitor, fătuca se uită la *soap opera* din Americile de sud, întreb şi eu:

– Cum de te uiţi la aşa ceva?

– Să am subiect de conversaţie în România.

– Cu cine?

– Cu bunica, cu cine crezi? După ce a făcut de două ori infarct crezi că pot discuta cu ea despre baschet?

– Cu restul ce discuţi?

– Cu fiecare după pasiuni, cu bunicul despre constelaţii şi despre ploaia de meteoriţi din Canada, când ne-a dus tati în afara oraşului să vedem, eu am văzut un negru care îşi făcea necesităţile într-un tufiş.

– Nu cumva să spui asta!

– De ce, cuvântul necesităţi e indecent în româneşte?

– Nu e indecent, dar nu se face să spui asta când pică o stea.

– Tu cu literatura ta, habar nu ai ce e viaţa, noroc cu tati că avem maşină bună, de era după tine aveam şi azi Trabant.

Urmează remarci de când ne-am făcut eu şi colegul testamentul...

CUPRINS

Aventuri din dragoste

26.08.2003

Fostul director de la şcoala fetei avea simţul umorului, din păcate a murit subit, avea 43 de ani, a fost mare jale între copii, ţineau mult la el. Fata mea a fost trimisă des la director, pe motive de comentarii.

Nu-i nimic, se răzbună copiii, ieri mi-a povestit ceva, normal trebuia să mă încrunt, să mă scandalizez, dar imaginându-mi scena m-a pufnit râsul.

În timpul orei un băiat a trimis un mesaj unei fete, mesajul a fost interceptat de profesoara, nu l-a citit imediat. S-au tot gândit cum să recupereze mesajul, au încercat să-i distragă atenţia, una dintre fete târâş a intrat sub biroul ei, profesoara corecta nişte teste, a scos mână de sub birou şi a înhăţat foaia îndoită de pe masă... ghinion... nu era mesajul băiatului. Mesajul se afla în primul sertar al biroului.

În pauză i-au urmărit pe profesori, e plin de telefoane interioare, fiecare profesor are un cod, dacă formezi un anumit număr sună în sala de clasă a profesorului respectiv. La oră unul dintre copii s-a cerut afară, a sunat-o pe profesoară, telefonul e pe perete, doi au stat în faţa catedrei, în caz că se întoarce brusc, unul a furat hârtia compromiţătoare din sertarul biroului. Pentru ei a fost cea mai grozavă aventură, cum s-au sfătuit, cum au acţionat, pe mine m-a întrebat fata care parte a acţiunii mi-a plăcut cel mai mult, i-am răspuns: aia de sub birou, deşi nu a fost încununată de succes!

Am întrebat şi ce era scris, mi-a spus că ceva ce nu-i pentru urechile mele.

De erau prinşi erau cu siguranţă exmatriculaţi pentru o zi.

CUPRINS

Mesaje de departe

02.09.2003

M-am dus în România, am închiriat maşina din Germania. Din Germania până în Ro. cu maşina.

Am stat câteva zile acasă, apoi musai să-i văd şi pe unchii mei. Iar la drum cu maşina aia frumoasă din Germania.

I-am văzut, am vrut la cimitir. Cu maşina aia frumoasă din Germania ne-am dus la cimitir, unul dintre unchi cu o maşină în faţă. Pe drumul ţării, cum se zice pe la noi în Ardeal, e cimitirul. Acolo de unde e mama, de la câmpie, nu de la munte ca tata. Vreau să văd mormântul bunicului, nici mama nu l-a cunoscut bine, a murit când avea ea 4 ani, nu a vrut să-şi facă nume unguresc, din cauza asta a murit.

Vreau să văd şi mormântul bunicii, văduvă, a crescut şase copii.

Ce vremuri or fi fost atunci să ai 6 copii?

Mama nu mă mai are acum pe mine, dar o are pe filozoafa de soră-mea. Eu m-am cam dus pe alt continent. De când am plecat mama e tot la biserică. Se roagă pentru mine, deşi i-am spus că nu e cazul.

Să revenim la cimitir, doar despre asta nu divagăm.

Se duc mama, unchiul, colegul, să caute mormintele bunicilor mei. Primul găsesc mormântul mătuşii Iulia. Eu acolo am rămas. Lipită de cruce. Ei căutau liniştiţi în cimitir. Eu, de lângă crucea mătuşii Iulia, am început să mănânc mure.

Fetiţa mea a venit prima:

– Mami, tu ştii ce faci?

– Ce?

– Tu mănânci mure din cimitir, de lângă o cruce!!!

– Sunt de la mătuşa Iulia, nu te speria, nu-s din trupul ei, e moartă de mulţi ani, tu nu vezi că în tot cimitirul nu sunt mure? Numai la mormântul ei sunt, ştie că-mi plac şi poate ştia şi că am să vin. Lasă numai puţin, venim noi iar, mesajele astea merg cam greu, să nu te miri dacă pe mormântul bunicii mele creşte zmeură, acolo va fi sigur, ştie că-ţi place, pe mormântul bunicului nu ştiu ce creşte, hai să punem amândouă ceva, dar nu spunem nimănui.

– Să nu punem, mamă, un arţar? Să ştie şi el că suntem în Canada şi suntem bine?

Anunţ important

09.09.2003

Geta şi Adrian, cunoscuţi şi ca fam. Precup Pop, vă roagă să fiţi alături de ei la comemorarea a 20 de ani de *caznicie*, puţin a fost, mult a rămas.

La castel va fi sărbătoare,
Familia împlineşte ani 20,
Vom bea, vom goli tăvi cu mâncare,
Ce va fi acolo...
Să tot petreci.

Cadouri: desigur că vă puneţi problema cu ce să ne consolaţi după 20 de ani de *caznicie*, eu îmi doresc un Ferrari, colegul un Corvette, dacă s-au epuizat la magazinul din colţ, vă primim numai cu flori, tăiate, ghiveci, seminţe, bulbi, nimic altceva nu acceptam. Caznicie se scrie cu "s", dar ştim noi ce ştim...

Festivităţile încep la 5 trecute fix, pe data de 26 iulie, anul curent, la adresa 3 Opus Court, în caz că vă rătăciţi puteţi să vă conversaţi cu *answering machine*-ul nostru la 905 762 9375, oricum nu răspunde nimeni, dar îl puteţi auzi pe coleg.

Din program:

Sărituri libere la trambulină.

CUPRINS

Concurs cu premiu: "Cine gustă din ce a gătit nevasta mea".

Premiu: cu litere aurii trecut in cartea recordurilor. Colegul nu participa la concurs, după 20 de ani e imun, şansele de câştig depind de numărul participanţilor şi de distanţa dintre Neptun şi Pluto.

Jocuri acvatice: dau drumul la sprinkler şi ne râdem bine.

Meci de baschet în faţa garajului, dacă nu permite starea vremii, ping pong la subsol.

Cine vrea să plece primul trebuie să spele vasele.

Ţinuta obligatorie! Nu veniţi cu patine cu rotile că se zgârie parchetul, mai aştept 20 de ani până îl raşchetează colegul. Vorbim româneşte!

RSVP să ştiu câţi mici să pun la grătar şi să-i uit acolo, apoi comandăm pizza vegetariană.

Geta şi Adi.

09.09.2003

Cititorilor mei

16.09.2003

Azi nu am ce vă scrie, muza m-a trădat cu secretara colegului, de când a auzit că se legalizează căsătoriile astea mai ciudate, nu pot spune homosexuali ori lesbiene că poate vor fi cuvinte interzise, se va folosi, poate, "persoane cu altă orientare", doar nu-i spui la ţigan *cioară*, că se supăra şi zboară. Nu e corect politic.

Cei cu altă orientare cred că au pierdut busola, mi-e milă de ei când ies la paradă în Toronto şi îşi cer drepturile în mod neelegant, adică în pielea goală. Cred că suferă mult, numai suferinţa te poate aduce pe stradă în pielea goală.

Până fac rost de o muză, ori de un muzoi, acum nu contează, e legal orice, îmi invit toţi cititorii la o cană cu ceai. Nu, nu după afecţiuni, nu de rostopască, de gălbenele, de coada şoricelului, la o cană de ceai goală.

Cine simte aroma într-o cană de ceai goală, simte şi gheişa care în fiecare zi de marţi se semna… Geta.

CUPRINS

Versuri pentru îmblânzit iubita

23.09.2003

Nu pun mâna în foc, că au fost arse versurile până la urmă, nu-mi amintesc nici titlul exact, cred că erau de Radu Cosaşu, să vă spun de ce nu-mi amintesc nimic.

Mă trimite judeţul la Olimpiada Naţională de Limba şi Literatura Română, dacă astea se scriu cu litere mari, să-l reprezint cu cinste, pe judeţ.

Mă întorc acasă, ai mei din capul scărilor:

– Ai luat premiu?

– Nu.

– Nu ţi-am spus noi ca literatura nu e de tine? Hai în casă şi mănâncă.

Mă duc în casă, mănânc, cu noduri, că tata stătea la celălalt cap de masă, se uita cum mănânc şi mă tot întreba:

– Nu ţi-am spus eu că din literatură nu se poate trăi? Tu nici talent nu ai, dacă ai fi avut măcar, luai un premiu, te-am lăsat la Olimpiadă, să-ţi dai seama şi tu. Acum te-ai lămurit?... Răspunde când te întreb ceva, te-ai lămurit?

– Încă nu.

– Cum a fost acolo?

– Obişnuit.

Se pare că la întrebarea asta mi-am ridicat ochii din farfurie şi ceva mi-a sclipit in ochi.

– Minţi, ţi-a plăcut?

– Dacă vrei să auzi că nu mi-a plăcut, atunci nu mi-a plăcut, cum nu ţi-a plăcut nici ţie când bunicul nu te-a lăsat să fii marinar, numai că doreai tu să vezi lumea, îţi promit că eu am s-o vad.

– Greu din literatură să o vezi. Trebuie o meserie mai serioasă. Apoi poţi să scrii cât vrei tu.

Argumentul ăsta m-a dat gata.

– Altceva e pentru tine.

N-am apucat să aud ce e acel altceva că a venit mama, fusese ocupată cu despachetatul bagajului meu şi cu pusul hainelor la spălat, ghinion că a descoperit un volum de versuri pentru îmblânzit iubita şi cel mai rău, pe prima pagina, nişte rânduri de la cel care a cumpărat cartea şi mi-a făcut-o cadou la despărţire.

– De data asta sper că iei măsuri radicale, zise mama.

– Din momentul ăsta nu mai citeşti decât manualul de fizică, chimie, biologie, s-a terminat cu literatura.

– Scânteia Tineretului am voie?

– Nu fi obraznică.

– Biblia am voie să citesc?

S-au uitat unul la altul, apoi a dat verdictul mama:

– Ai voie numai Cântarea cântărilor să o citeşti din Biblie.

Volumul de versuri primit cadou l-a pus mama pe foc, n-am apucat să citesc nimic din el, am studiat fizică, chimie şi biologie, la literatură n-am luat nici un premiu, m-am ţinut de cuvânt cu ameninţarea cu călătoritul.

E frig în Canada

30.09.2003

Pentru mine e frig de ieri, de când am auzit că Buni pleacă în România. Ştiu, trebuie să mă maturizez, să mă acresc, să nu ştiu ce, să nu-mi pese că Buni nu va mai fi în Canada, totuşi nu pot.

Câteodată viaţa nu e aşa veselă cum am dori, uite că mă apuc şi de filozofie, atunci când nu e tare vesel măcar ştim că există o bunică, aşa măgari mari cum suntem, vorbesc în numele meu, e la plural că şi Regina aşa vorbeşte, există bunica, Buni, care înţelege multe, iartă multe, aduce linişte.

Bunicii cred că au o putere magică, l-am rugat pe tata să-mi povestească despre ai lui, i s-a luminat faţa când povestea. Ar trebui să mi se lumineze şi mie acum când scriu despre Buni a mea din Canada, nu mi se luminează, îmi vine să plâng, pentru mine, trec ori nu peste iarna canadiană fără să ştiu că pot da un telefon şi totul se încălzeşte în jurul meu?

Drum bun Buni, şi deşi ai 80 de ani, nu uita ce mi-ai promis, să te ţii în putere şi poate anul viitor să vii iar în Canada.

Geta, nepoata de suflet.

CUPRINS

Yom Kipur în Canada

07.10.2003

Ce e aşa mare lucru de postit o zi?

Colegul posteşte de la Revelion – nu de la Anul Nou evreiesc de acum –, de i-a zis fata:

– Tu ştii că araţi mult mai bine acum? Au remarcat şi colegele mele.

– Da' maică ta n-a zis nimic?

– A zis.

– Ce?

– Că mai trebuie puţin, apoi se mai duce cu tine în insule să înveţi dansuri spaniole.

Adevărul e că de sărbătorile de iarna de anul trecut i-a luat fata un ursuleţ, cam cu burtă, i l-a pus pe noptiera lui, tare încântat a fost tăticul, până a întrebat:

– De ce mi-ai luat ursuleţ?

– Pentru că dacă îl cumperi merge nu ştiu ce procent la caritate, la copiii care nu au ce mânca şi burta lui seamănă cu a ta.

Ursuleţul e lângă ceasul lui deşteptător, cum se trezeşte cum îi vede burta.

Aşa îşi începe ziua.

Tare gelos a fost pe noi atunci, toţi 3 aparţinătorii am beneficiat de virusul Norwalk, nici apa, nici ceaiul nu stăteau în noi, ba vomitam, ba..., noroc că avem băi destule, după cinci zile eram toţi trei umbră şi vis, el nimic, nu s-a prins virusul de el, tot ursuleţ era, puţin mai obosit, că fugea de la unul la altul, la un moment dat, numai de-ai dracului, ne-am pus să facem şi febra.

CUPRINS

Eu jur, până în ziua de azi, ca virusul ăla a fost boală creştinească, altfel nu-mi explic cum de el nu s-a prins.

CUPRINS

Poezia în Ro

14.10.2003

Eu am tăcut motivat. A făcut tata al doilea infarct, e la reanimare, acum e mai bine, nu după ce spun doctorii, dar face cenaclu cu încă unul în salon, cum nu au voie să se mişte, recită poezii. Unul începe, celălalt continuă.

Au şi audienţă, restul pacienţilor, cine zicea că poezia nu e apreciată în Ro, ori că nu există interes pentru literatură? Există, în sălile de reanimare, cel puţin, sigur există. Mie mi-a expirat paşaportul, acum fac unul nou, mai durează, din fericire, altfel aş fi acolo să recit din producţiile proprii, zic din fericire, că poate ar muri bieţii pacienţi dacă m-aş apuca de recitat din producţia mea.

Asistentele sunt însă rele, cum îi aud că vorbesc ori recită, cum le spun să tacă, prea mare efortul cu poeziile, am aflat că l-au epuizat pe Coşbuc, acum au trecut la Minulescu.

Noaptea trecută unul a făcut aritmie, cred că de la Minulescu. I-au adormit pe toţi.

De vorbit cu el nu pot, telefonul e la capătul coridorului, dacă va fi cuminte cam în 10 zile poate are voie să se plimbe până acolo, celularul e la mama, acasă, dacă reuşesc să o prind zice că nu are ton, că e ceva cu celularul. Bătrâneţe, haine negre.

CUPRINS

Lecţii de chimie

21.10.2003

Chimia... nimic mai simplu şi totuşi complex, mai uşor de simţit şi mai greu de descoperit, mai misterios şi totuşi real.

Sabina

Chimia anorganică nu mi-a plăcut nici mie deloc, însă partea de chimie organică... poezie, nu altceva, 9.86 am luat la admitere la capitolul chimie, nici acum nu ştiu ce am greşit de nu a fost 10.

Adevărul e că m-a dus tata la un profesor de chimie, 2 ore, mi-a dat un test, n-am făcut prea grozav, dar mi-a insuflat pasiune pentru chimie, mi-a dat o carte din care să învăţ şi să fac exerciţii.

Când a fost la comentarea testului l-a dat pe tata afară.

– Acum discut cu ea, nu cu tine.

L-a invitat apoi şi pe tata.

Tata a comentat:

– N-o văd pe fata asta să intre la medicină... din cauza chimiei.

Ei se cunoşteau din tinereţe.

– Dacă e din cauza chimiei intră, îţi spun eu.

– Cum să intre dacă la testul pe care i l-ai dat a luat 7?

– Îţi spun eu că va lua notă bună la chimie. Acum ştie cum să înveţe şi ce să facă.

– Să o mai aduc la test?

– Nu e necesar. I-am spus tot ce trebuie să facă. Să ştii că ai o fată deşteaptă.

CUPRINS

Tata nu a crezut, îşi imagina că nu mă primeşte la meditaţii că îi e ruşine să ceară bani de la el, doar erau prieteni. Mi-a adus acasă pe altul, ăsta era tânăr, mă atingea cu piciorul pe sub masă, eu mă blocam şi nici o problemă nu făceam bine, tipul îşi închipuia că într-adevăr sunt tâmpită.

Tatei nu-i puteam spune, cum să mă creadă? I-am spus sorei mele, i-a zis ea tipului finuţ câte ceva, în particular. Sora mea e cu 6 ani mai mare ca mine. Să leşine tinerelul profesor de chimie când a auzit ce notă am luat la admitere. Sigur că am fost proastă, trebuia să-i trag o pereche de palme când s-a dat la mine.

Cam astea sunt experienţele mele în ale chimiei, "bătrânului" profesor, să tot fi avut 45 de ani atunci, pentru mine vârsta matusalemică, îi port recunoştinţă, în câteva minute m-a lămurit cum se învaţă chimia, din ce manuale, ce exerciţii să fac, cred că a fost bun pedagog, a avut încredere în mine, contează şi asta.

Dacă nu intram la medicină poate mă duceam la chimie.

Bunicul şi virginitatea

28.10.2003

De sărbătoarea curcanului mâncăm noi la un restaurant, discutăm.

– Auzi Geta, eu la anul vreau să mă duc toată vacanţa în România, dar oare mă lasă bunicul la discotecă, există la ei în sat discotecă?

– Cred că există, de ce să nu te lase?

– Nu cred că există, apoi cred că nu m-ar lăsa.

– De ce?

– Păi, ştii, X, a fost anul ăsta în Ro., are 14 ani, şi-a pierdut acolo virginitatea, nu cred că m-ar lăsa bunicul. Să vezi ce mi-a spus X...

– Nu spune acum, mâncăm!

– Bine, da' tu ce crezi, să o pierd în România ori în Canada?

Şi dă şi luptă cu lămurit cu sentimente, cum se cade să se facă asta.

– Ce spui tu sunt chestii serioase, la vârsta mea nu e serios, dar ar cam trebui, mă interesează problema.

Mă uit la coleg, nici un ajutor, în loc să ia măsuri, râdea ca prostul. Sigur, educaţia copiilor e în grija mea.

Am mai aflat că fetele române în Canada au cam numărul 0 la sutien, rusoaicele stau mai bine, alte minuni, ce se discută între băieţi, doar eu sunt pe mintea lor, ei spun tot, deocamdată. Şoc mare, la aşa confidenţe nu mă aşteptam. În caz că merge în România sper că nu discută şi cu bunicul lui, nu ştiu dacă rezistă la aşa discuţie, altă cultură. Rămâne întrebarea: în România ori in Canada, că e musai.

Geta, numai mamă să nu fii.

CUPRINS

De ziua morţilor

04.11.2003

– Îmi amintesc când ai apărut în clasa noastră, introdusă de directorul şcolii, îl cunoştea pe tatăl tău, adică, cu peripeţii, viitorul meu socru. Nu-mi vine să cred că peste atâţia ani te ţin în braţe.

– Spune, ce aveam aşa special?

– Nu ştiu ce să-ţi spun, aveai părul cu fundiţe, de atunci nu m-am gândit atât la matematică, erai o enigmă pentru mine şi... din păcate pentru alţi colegi de clasă.

Am trecut prin olimpiade de matematică, poate îţi dezleg enigma, îmi pare bine că azi eşti tot a mea.

– Dar restul din clasă?

– Nu au fost toţi olimpici, poate încă nu au dezlegat enigma, e drept că nici eu nu pot în fiecare zi să-ţi înţeleg enigma, atunci devin gelos.

Geta şi colegul amintindu-şi cum s-au cunoscut, de ziua morţilor şi împreună până la moarte. Ca să vezi ce fac nişte fundiţe în păr, puse la momentul potrivit!

CUPRINS

Din nou chimie

11.11.2003

Ieri mi-a descris perfect fătuca un atac de panică.

S-au dat rezultatele la primul test de chimie din viaţa ei.

Toţi erau fierţi, s-a anunţat în ordine alfabetică, 3 sferturi din clasă au picat testul.

Fata aştepta, mi-a descris cum a transpirat, i se lipise părul de gămălie, mâinile ude, zicea că îi bătea îngrozitor inima, nu avea aer, Emma e înaintea ei alfabetic, a sărit în sus de bucurie, a trecut cu 51%, îţi dai seama Sabina ce notă..., a mea o invidia, transpira de zor, i-a venit şi ei rândul:

- Laura Precup-Pop 76%, felicitări!

- Cred că în viaţa mea n-am fost mai fericită.

- Pentru 76% fericită, ce notă-i asta?

- Habar nu ai tu cât de grea e chimia!

Se pare că am de muncit cu ea la chimie, nu mă interesează ce a făcut restul din clasă, chimia nu e deloc grea, nu-i aşa Sabina?

CUPRINS

Doamna Mircea

18.11.2003

A terminat tata casa, ne-am mutat într-o primăvară.

Casă frumoasă, mare, dar, spre mirarea vecinilor, nu aveam o căsuţă mică, aşa-zisa bucătărie de vară, în care să locuim împreună cu cloştile şi puii, să ţinem casa mare de muzeu. Eram cam necivilizaţi, noi foloseam toate camerele.

Au venit vecinele cu ofrande, i-au adus mamei seminţe de legume, de flori, au povăţuit-o cum să facă straturile, fiecare se lăuda că seminţe de morcovi, ori de te miri ce, cum are ea nu găseşti în tot satul. Ne-au mai adus lapte, ouă, cozonaci, ne-au primit bine.

Eu am vrut iepuri. Avea tata un elev la liceu care voia sa devină arhitect, a comandat un coteţ pentru iepuri.

– Se face, domnu' profesor, numai daţi materialul şi vin cu schiţele să aleagă Geta modelul. Fraţilor, aşa coteţ pentru iepuri nu cred că s-a construit până atunci, dar nici de atunci încolo, numai turnuleţe nu avea, prima lucrare serioasă a arhitectului în devenire. Mi-a cumpărat tata o iepuroaică, pentru înmulţire am pus-o într-o plasă, în altă plasă am pus trifoi şi am dus-o la popă, care avea mulţi iepuri, pentru împerechere. I-am dus mâncare de acasă, măcar atât, pentru serviciile iepuroiului lor nu a luat bani.

Am început să-mi cunosc vecinii. Cea mai interesantă era doamna Mircea. A fost mare doamnă la Bucureşti, bogată, avea casa într-o mahala, l-a întâlnit pe domnul Mircea, ucenic, mai sărac, arătos, l-a luat de bărbat cu condiţia să-şi schimbe numele, pe el îl chema Mucea, dar ce nume e ăsta pentru o doamnă? Ea era cu puţin peste un metru, el

înalt, mustăcios, bun meseriaş. Au vândut casa din Bucureşti şi s-au mutat în Ardeal, aşa am devenit vecini. Ea seara scotea găinile la păscut pe marginea şanţului, nimeni nu făcea asta, dar aşa o fi la Bucureşti. Dacă i se părea că lipseşte vreuna când le fugărea înapoi în curte intra în grădinile vecinilor şi le fugărea lor găinile, susţinea că-s ale ei, aşa că s-au apucat vecinii să vopsească găinile, ţin minte că ale noastre erau albastre, după ce ne-a luat 2 zicând că-s ale ei. Mie mi-a venit s-o bat, dar a zis mama că nu ne punem rău cu vecinii, mai bine creştem curci, ea nu are curci aşa că nu va mai fi scandal. Mai urmărea şi când venea ciurda, dacă se scăpa vreo vacă pe drum, fuga aduna bălegarul, să-l pună la flori. E adevărat că avea flori frumoase, le tăia şi încerca să le vândă în faţă la Alimentară, neciopliţii de ţărani nu cumpărau flori, doar aveau şi ei în grădină, ea nu se lăsa intimidată, zilnic în faţă la Alimentară cu flori de vânzare.

În timpul acesta domnul Mircea încerca să-şi construiască o maşină din diverse piese. A reuşit. Vara în zori se urcau în maşină, pregătiţi să meargă la băi. Pe la ora 10 urcam şi noi în a noastră, tot spre băi, îi ajungeam pe drum, maşina lor mai mergea, mai se oprea. Îi depăşeam, pe la ora 2 noi ne reîntorceam de la băi, iar îi întâlneam, ei erau tot pe drum, hotărâţi.

CUPRINS

Cum am făcut eu cârnaţi afumaţi în Africa

25.11.2003

În fiecare sâmbătă ori duminică eram invitaţi la braai. Braai e în limba lor ce la americani e BBQ, iar la români: hai sa ieşim la un grătar. Am fost şi la poikikos. La braai se fac boerwust, cârnaţi pe care eu niciodată nu i-am putut mânca, nu ştiu ce pun în ei, coriandru şi alte ierburi, au un gust ciudat, e mândria lor, iar să nu mănânci e jignire mare. Eu am găsit scuza că sunt picanţi pentru mine.

Cârnaţii sunt însă bomboana pe tort, ori pe *colivie*, pentru că la braai se face şi miel, pui, alte cărnuri cât să hrăneşti un regiment. Se mai serveşte şi o mămăligă albă cu un sos de ceapă şi roşii făcute pe un fel de vas ca un satelit Tv ataşat de grătar. În ţara aia nu găseşti carne afumată ori cârnaţi afumaţi, eu le-am dus dorul. Până când mi-am zis că asta se poate rezolva, carne este, dacă ei fac cârnaţii lor trebuie să găsesc şi maţe, rămâne de rezolvat cu rumeguşul, să nu fie cine ştie ce lemn toxic, aici m-am vorbit cu grecul, a săpat el şi mi-a făcut rost de un sac de rumeguş. Maşina de umplut cârnaţi am găsit la un vânător.

Când toate au fost gata l-am pus pe coleg în faţa faptului împlinit: azi fac cârnaţi, du-te de ia carne şi usturoi. Pe usturoi am dat cât aproape pe carne, am luat carne de porc şi de vită, gata măcinată. Da' când a venit cu carnea, unde să o frământ cu ingredientele? La asta nu mă gândisem. Eu aveam numai câteva farfurii şi am luat cam 50 de kilograme de carne. Spăl, dezinfectez vana o şi flambez şi acolo am frământat cârnaţii. De afumat i-am

făcut în apartamentul servitoarei, fiecare casă de alb vine cu o cameră şi o baie numai cu apă rece, lângă casa principală, pentru servitoare.

Noi servitoare nu aveam, nici şofer, nici grădinar, ce sa facă servitoarea în casa noastră cu o saltea, o masă de dus cu tine când mergi la pădure şi două scaune din plastic? Masa şi scaunele le-am cumpărat după ce ne-am săturat să stăm pe jos şi să mâncam în poziţie turceşte.

Cârnaţii au ieşit trăznet, am făcut petrecere mare, grecului nu i-a venit a crede că există aşa ceva, burul în veci nu m-a mai îmbiat cu boerwust. M-a chemat la Paris să facă el un poikikos.

La 6 dimineaţa sună la uşă. Gata, azi plecăm la Paris.

Cum pe mine nimic nu mă uimea din partea lui zic că bine, da' ce să iau cu mine?

Ia costumul de baie.

Paşaportul?

Nu trebuie paşaport.

Am fost la Paris pe malul râului Vaal. Am văzut şi eu cum se face poiki, bun, dar durează câteva ore bune prepararea.

Pe lângă toate calităţile cu care m-a blagoslovit natura şi nu numai ea, o am şi pe aceea de a fi ateistă. Altfel nu ajungeam să plâng ca o proastă ce mă aflu, când – ajunsă în Africa de Sud, la Capul Bunei Speranţe –, am văzut linia de demarcaţie a celor două oceane; când am simţit atât de aproape cerul, atât de ale mele oceanele şi când în mintea mea păgână, am mulţumit tuturor Dumnezeilor omenirii că m-am născut şi că mi s-a dat momentul acesta de bucurie. Ştiam că nu va dura prea mult, dar l-am sorbit cu toată fiinţa, cu tot sufletul şi m-am umplut de el cât să-mi ajungă pentru un alt mileniu. Eram conştientă că într-o zi se va termina cu mine şi am încercat să-mi las un picur din suflet în

apele oceanelor... Nici azi nu am nevoie de scoică să le aud şoaptele... Închid ochii şi le aud atât de aproape şi le văd atât de albastre, iar pe buze le simt sărutul sărat şi...

CUPRINS

Curcan pentru o familie numeroasă, conversaţie cu Ada

02.12.2003

M-am întors din vacanţă. Mi-au murit florile, pisica nu am recuperat-o. Doar demonul îşi linge solzii de pe coadă. Nimeni nu răspunde la telefon. E deprimant.

Ada

De azi într-o săptămână la canadieni e sărbătoarea aia cu curcanul, copiii au crescut şi nu-i mai pot fenta să cumpăr o raţă.

Curcanii aici sunt gigantici, cred că durează o săptămâna să umplu unul, apoi îl mâncam până la Crăciun. Exista reţete ce să faci cu ce a rămas din curcan.

Coboară la parter... mai umplem curcanul, mai discutam, ori îţi trece deprimarea ori măcar ne deprimam în pereche.

Şeptic american ştii, ori alte jocuri de cărţi?

Geta

Cool. Ia să-mi trimiţi şi mie o reţetă d-aia dacă ai la îndemână. Cu ce se umple curcanul... că eu habar nu am.

Ada

Canadienii îl umplu cu ceva care se vinde în pungi, gata pregătit, condimente şi crutoane, în mare... eu îl umplu cum fac drobul de miel, dar bag şi o pungă din aia. Tot sper că mă invită şi anul ăsta cineva de sărbătoarea curcanului, cum ţi-am spus, aici curcanii sunt mai mari decât un purcel de lapte, nu-l terminăm până la Crăciun. Sunt

crescuţi pentru familii numeroase, care se întâlnesc cu ocazia asta. Mănâncă pe săturate câte 15 persoane şi tot mai rămâne.

Neapărat se serveşte şi porumb fiert. Asta îmi place, e un porumb special, nu furajer, ca-n ţara de baştină.

Curcanul nu-mi place, prefer coada de crocodil.

Geta

Alea-s cele mai nasoale deprimări: în pereche, ca şi singurătatea în doi, parcă doare mai tare. Mai bine spunem bancuri cu poliţişti, ce zici?

Ada

Nu domnule, că scot eu o palincă de prune de nu ne mai deprimăm. Eu bancurile cu poliţiştii nu le-am înţeles niciodată. Poate mi le explici tu.

Geta

Şeptic american whoaaa... ăla în care stai cu 4, schimbi cu 7 şi la ultima carte zici ultima că dacă nu iei cinci cărţi? da? dacă e ăla ştiu.

Ada

Nu cred ca e ăla, dar stabilim regulile din start, nu cum face colegul, mă anunţă la mijlocul jocului că astea sunt regulile, când simte că pierde...

Geta

În realitate, oricât de mult mi-aş dori să nu fi fost aşa, florile mi s-au uscat, în lipsa mea a trecut pe aici mama soacră care nu le-a udat, a ţinut însă să pună casa la punct, aşa... pe gustul ei şi să ne atragă atenţia că pisica lasă prea mult păr. Aşa că momentan nu

mai găsesc nimic şi mă rătăcesc în propria mea casă. Propun să desfiinţăm instituţia soacrei.

Ada

Eu propun să fie desfiinţaţi ăia care au făcut-o instituţie.

Să ştii că soacrele sunt tare bune, ca berea, ştii cum e bună berea?

Geta

CUPRINS

Sătul de Shakespeare

09.12.2003

Dezamăgită de piese cu actori din România, buni actori, piese proaste (la una a scos colegul ziarul din buzunar şi a citit), am aplaudat din politeţe, am refuzat să merg la o echipă de amatori români din Toronto cu "Titanic Vals".

Ne-a prelucrat colegul pe rând, mie mi-a spus:

– Aşa încurajezi tu artiştii români din Canada?

– Aşa, ăia din România m-au dezamăgit destul, refuz să pierd două ore numai că sunt români şi să fac pe patrioata.

Băietul a răspuns:

– Sunt sătul de atâta Shakespeare pe care trebuie să-l învăţ la şcoala, abia aştept să termin liceul şi să nu mai aud cât trăiesc de el, nu-mi trebuie alt teatru, eu stau cu Geta acasă, am fost şi Julieta la şcoală când am jucat teatru... că aşa au repartizat rolurile.

A urmat înjurătura. Dacă băietul urăşte pe cineva în lumea asta, în mod sigur pe Shakespeare. S-a dus colegul cu fătuca, asta mică se ţine după el mai rău ca amenda după şofer. I-am aşteptat, sperând că vor fi dezamăgiţi, da de unde!

Colegul:

– Fantastic au jucat, abia am găsit bilete, sala arhiplină, aplauze peste aplauze, păcat nu ai venit, gratis mamă soacră, te duceam gratis.

Întreb şi fătuca cum i-a plăcut.

– La început nu am înţeles prea bine, ştii, vorbeau în româneşte, cam repede, apoi a fost tare distractiv, am râs şi eu, am înţeles aproape totul.

Păcat că nu am mers şi eu, am stat cu Julieta acasă şi ne-am uitat la BBC.

CUPRINS

Ceaiurile mătuşii Rita (1)

16.12.2003

– Mărgelele, mărgelele mele.

Aşa strigă mătuşa Rita, scuturându-şi grăsimile asudate.

– Oliviaaaa, mărgelele mele.

I le aduc, le pun pe gâtul enorm, atârnă sinistru cu boabele lor mari şi verzi pe decolteul generos plin de pudră care nu poate ascunde ridurile şi pielea galbenă, pergamentoasă sub care e un strat gros de grăsime.

Hai, Olivia că nu vezi bine, cum să fie pergamentoasă şi în acelaşi timp grasă?

Nu ştiu, dar aşa e.

Mătuşa e emoţionată ca o fetiţă la prima întâlnire, azi vine iar Karl, poate a mia oară, vor juca iar scena aceea sinistră de porumbei îndrăgostiţi loviţi de alopecie.

O ajut să coboare scările, e toată transpirată, nu ştiu dacă de emoţie ori de grăsime, în orice caz miroase la fel, iar parfumul de frezii, cu care s-a botezat din plin, nu ajută la nimic.

Se aşează comod lângă măsuţa de ceai, îşi trage răsuflarea. Punctual, că-ntotdeauna, Karl bate la uşă, mătuşa are un bufeu de călduri, emoţia, ce să-i faci.

– Oliviaaa, nu auzi că bate cineva la uşa? Du-te să vezi cine e.

Da, mă duc, poate e Moş Crăciun să-i aducă mătuşii o acadea.

Karl intră băţos în casă, îmi dă pălăria şi pardesiul şi se îndreaptă sprinten spre camera unde e mătuşa:

CUPRINS

– Karl, ce surpriză, nu aşteptam pe nimeni pe vremea asta.

– Nici o vreme nu m-ar putea ţine departe de a mă bucura de minunata ta prezenţă.

Da, da, aşa e, poate de-ai sta mai mult în casă când bate vântul şi plouă nu ai avea nările roşii, toate o rană.

– Oliviaaa, adu te rog un ceai şi biscuiţii aceia delicioşi.

Delicioşi pe dracu', a luat o singură dată biscuiţi buni, acum îi ia la vrac şi eu îi pun în cutia celor originali.

Se întrec în amabilităţi, conversaţia lor e o minune, parcă ar fi două păsărele îndrăgostite, ea o gâscă cu ochi sclipitori, el un papagal cam jumulit ce suferă de laringită.

Bine că au terminat, nu înainte de a-l întreba Rita cum găseşte biscuiţii.

– Iartă-mă dar în prezenţa ta nu-mi dau seama de nimic, sunt sigur că sunt delicioşi, dar pentru mine sunt mult mai mult.

Mie-mi spui?

E cazul să se despartă, Rita urcă scara nostalgic, încet, de parcă nu s-ar putea desparţi, în realitate că o supără varicele.

Eu trebuie să-i fac vânt lui Karl. Îi întind pălăria şi pardesiul, excitat de seara asta, poate cu gândul la tinereţe mă pişcă.

Reacţionez urgent, îi sar în braţe, mai să-l dărâm, îi şoptesc pasionat:

– Karl, o, Karl, porumbelul meu drag.

Nu ştie cum să scape de mine, coboară scările în fugă, nu mi-aş fi imaginat că poate da dovadă de atâta energie.

Închid uşa după el, nu-mi pot stăpâni un hohot de râs, ăsta sigur nu mă mai pişcă.

Mâine Rita are întâlnirea săptămânala cu clubul fosilelor.

Va urma...

CUPRINS

Ceaiurile mătuşii Rita (2)

23.12.2003

În fiecare săptămână Rita se întâlneşte cu fosilele la un ceai. Primă care apare e Bertha, speriată că a întârziat, ca o şcolăriţă. O conduc în salon şi îi admir, iar şi iar, frumosul costum din stofă englezească, ce miroase a naftalină de-ţi vine să te înăbuşi.

Rita n-a coborât încă scările, se chinuie să intre în rochia verde de catifea, are atâta material în ea de am putea tapiţa fotoliile roase ale salonului, cam roase şi ponosite.

– Ah, Olivia, ştiu că-mi admiri costumul, te rog să mă crezi că aş vrea să ţi-l las ţie, dar e costumul în care m-am căsătorit. Aş fi vrut o rochie de mireasă, dar nu se potrivea, reverendul, Dumnezeu să-l ierte – suspină adânc –, voia o ceremonie sobră după ce iubita lui soţie a murit atât de tragic.

Foarte tragic, călcată de tractor, era surdă de tot.

– În amintirea dragului meu Ernest aş vrea să fiu înmormântată în costumul acesta.

Bună idee, cât e de mâncat de molii nu cred să se atingă lighioanele din pământ de el, nu ar avea de ce, în ciuda naftalinei.

– Îţi voi lăsa însă pălăria asta, am cumpărat-o în voiajul de nuntă.

Bună şi asta, o cipilică cu o pană sinistră în vârful ei, cred că e de curcan ori gâscă pestriţă, mă voi juca de-a indienii cu ea.

– Doamna Bertha, vă mulţumesc atât de mult.

– Oh, Olivia, pentru puţin, aş fi vrut să-l cunoşti pe reverend, să te îndrume, nu ştii ce om blând era.

CUPRINS

Nu ştiu, am aflat doar că bea de stingea şi-i plăceau servitoarele. Bate iar cineva la uşa, după cum bate o recunosc pe Mathy, Matilda.

– Olivia, sper că azi să nu aduci ceaiul rece, tinerii din ziua de azi nu ştiu cum să bea ceaiul.

Nu, nu-l voi aduce rece, fiert, sper să-ţi arzi gâtul acela lung şi gros ca şi coloanele din Egipt, pline de hieroglife, al tău e plin de riduri, ar fi interesant să-ţi ridic faldurile ce-ţi atârnă ca la curcani şi să descifrez ce spun ridurile.

Apare şi Gina, Ginskaia, cum i se spune bătrânei profesoare de pian, după ce a fost comparată cu o mare artistă rusoaică.

Şi-a luat rolul în serios, parcă e coborâtă dintr-o piesa de Cehov, păcat că nu din "Idiotul".

Aştept intrarea Ritei.

Nu am timp să o admir pe Ginkaia învăluită în dantele, cu chipul palid încărcat de câteva livre de pudră, în contrast cu scoabele de mâini ce-i ies din voaluri ca şerpi uscaţi şi negri de atâta stat la soare, e cinci, bătaia asta în uşă e a lui Karl.

Mă duc plină de zâmbete ascunse să-i deschid.

Sunt foarte curioasă cum se va comporta, mă priveşte pierdut, îmi întinde pălăria şi pardesiul plin de demnitate, nu mă pot stăpâni să nu-mi frec fustele de pantalonii ce-i atârnă ca la sperietorile de ciori.

Nu mă pot stăpâni să nu-mi imaginez nişte picioare ca de Pinocchio, acoperite cu un păr des şi negru, ce ţin demn o cutie craniană îmbrăcată cu o piele galbenă, în fruntea căreia tronează câteva fire răzleţe de păr, mirate şi ele ce mai caută acolo.

Fosilele se trezesc la viaţă:

– Ah, Karl, ce bine e că ai venit.

Ca un gentleman ce se află îşi pune sărutul acru pe mâinile fosilelor, pe ele le trec fiorii, se sclifosesc care de care mai tare.

Trebuie să-mi întrerup aceasta scenă ce-mi aduce lacrimi, Rita coboară scara.

Mă fac nevăzută în bucătărie, să-i dau Ritei ocazia să mă strige:

– Oliviaa, ceaiul şi fursecurile.

Apar cu ele, toată lumea mă priveşte atent, cât de perfect oficiez ritualul acesta.

Rita ţine mult la asta, îmi amintesc loviturile peste mâini când mă antrena.

– Ah, Rita, doar la tine în casă ne putem aminti de vremurile bune.

Ginkaia scoate un suspin atât de puternic încât îmi vine greu să nu cred că-i trece o locomotivă prin pieptu-i diafan de eroină cehoviană.

Acum se aduc osanale fursecurilor.

– Vai, Rita, cele mai scumpe fursecuri din oraş, de ce trebuie să cheltui atâta?

– Nimic nu e prea mult pentru prietenii mei.

Mare şi găunos adevăr, doar eu le-am adus, ultima ordonanţă a colonelului a deschis o cofetărie, de acolo fursecurile, numai să scape de mine îmi dau tot ce e mai bun, eu le amintesc de Rita, omului cu cofetăria şi nevestei lui.

Pe curând.

Ajun de Crăciun

06.01.2004

17 invitaţi, adulţi şi copii de la vârsta de 3 ani la 15 ani, au demolat multe în casă, nu-i nimic, s-au distrat bine, unii au mers acasă urlând, voiau să mai stea, eu mă rugam să nu cedeze părinţii, nu cumva să mai stea.

Am pregătit şi eu de-ale gurii, din păcate am ieşit pe locul doi. Premiu de consolare. Pe locul întâi cu coroniţă a ieşit o bunică din România, a făcut pâine de casă, era caldă când a adus-o, frumoasă, împletită, gustoasă... s-a mâncat goală. Pâinea asta ne-a adus gustul de acasă. Acasă de Crăciun cu cei dragi nouă.

Au venit şi colindătorii, nu a fost Corul Madrigal, nu cred că ar fi reuşit aşa performanţă, trebuia să fiţi aici să-i ascultaţi, în tăcere ca în altare, numai lacrimile să curgă. Totul a fost în româneşte, în afară de o colindă în greaca veche din secolul al cincilea.

Am cinstit colindătorii cu colăcei, anul ăsta nu am dat mere şi nuci, am servit cireşe, import Argentina.

Mi-a spus colegul că nu se potriveşte, dar nu te pui cu mine, am vrut să servesc cireşe şi cu mine nu te pui dacă vreau ceva. Anul viitor le dau afine şi zmeură, numai să fim sănătoşi şi să-i primim cu drag iar.

Mi-a rămas şi mie ceva pâine, tare bună e. Iar povestea nu-i mai lungă, să trăiască cine ascultă!

Stau ca pe jar, Încă nu am primit cadoul de Crăciun de la coleg, aş dori să fie un plic cu bilet de croazieră în jurul lumii, nu cred, văd eu ce va fi.

CUPRINS

Ceaiurile mătuşii Rita (3)

13.01.2004

Azi se întâlnesc doar "fetele", Karl nu e invitat. E ziua de ghicit în cafele şi dat în cărţi. Atmosfera e mai libertină.

Le servesc cafeaua, atentă să aibă zaţ, nici prea mult nici prea puţin, tocmai potrivit pentru a ghici în el.

Până îşi beau cafelele, încet, Berthei i se preling picături pe bărbie, lăsând şanţuri adânci în stratul de pudră, ghicesc în cărţi.

Mathy e ghicitoarea, aranjează cărţile, toate privirile sunt aţintite pe ele, dacă s-ar putea le-ar sorbi, aşteaptă cu sufletul la gură vocea destinului.

Azi e rândul Ritei să-şi afle soarta.

Mathy se încruntă, ceva nu e bine, Rita păleşte.

– Ţi se arată două călătorii: prima nu e lungă, puţin grea, la capătul ei te vei simţi mult mai uşurată.

Măi să fie, poate se duce la baie, ştiu că se plângea zilele astea de constipaţie.

– A doua e o călătorie lungă, văd aici că începe tare rău, un mare necaz te împinge în călătoria asta, dar la sfârşit vei fi foarte fericită.

Aoleu, să nu fie ultimă călătorie, încep să mă îngrijorez.

CUPRINS

Urmează ceva cu la drum de seară un bărbat brunet vrea să-i facă o mare bucurie, o damă de verde îi stă însă în cale. O va ajuta un bărbat mai în vârstă care ştie de dama de verde şi nu o lasă să-i stea în cale.

- Atât? întreabă Rita.

- Atât, suspină Mathy.

Se lasă tăcerea. Se gândesc intens cine poate fi dama de verde. Mai bine s-ar gândi la călătoriile alea, eu cred că acolo e adevărata primejdie.

Să vedem cafeaua ce zice. Nu încetez să mă minunez de mulţimea întâmplărilor prin care vor trece "fetele" astea. Plin de aventuri la drum de seară, tot felul de domni bine la aşternut, tot felul de dame le stau în cale, ele ies cu bine din toate.

Nu ştiu ce-mi vine să intervin:

- Tanti Mathy, nu-mi ghiciţi şi mie?

Fetele rămân pe moment surprinse, apoi încep să chicotească.

- Fii serioasă Olivia? Ce să ţi se întâmple ţie?

- Să-ţi dea cafeaua în foc?

Rita mă trimite în bucătărie, păcat, pierd cititul în cafea.

Ceaiurile mătuşii Rita (4)

20.01.2004

Fetele au plecat, am strâns, o ajut pe Rita să urce în dormitor. Am pregătit ligheanul cu apă călduţă, greu o ajut să se dezbrace, încerc să nu mă încurc în mulţimea de şireturi ce o strâng, răsuflă uşurată şi se aşează pe pat ca o balenă ce a ajuns din greşeală la mal.

Cu un burete roz o spăl încet, îi ridic sânii bogaţi şi lăsaţi să o curăţ sub cutele lor, sunt obişnuită cu mirosul acru, cu supuraţia de sub sânul drept.

Încerc să nu-i produc dureri, oricum se vaită şi mă înjură, o usuc cu cea mai mare grijă cu tampoane de vată, prosopul e prea aspru, apoi îi ţin sânul cu mâna să fiu sigură că nu rămâne nici un strop de apă, pun un strat de talc şi îi las sânul să cadă peste abdomenul revărsat ca o cascadă îngheţată, straturi, straturi.

Nu mai încerc s-o lămuresc să nu se strângă, să nu folosească menghinele alea ce o sufocă şi în care nu poate sufla şi-i întreţin supuraţia, nu risc încă o criză de nervi.

Acum că am primenit-o îi dau supă de pui, în fiecare seară supă de pui, pilulele de pe noptieră, ştiu că se va strâmba şi răsfăţa ca un copil, acelaşi ritual în fiecare seară, aceleaşi dialoguri:

– Nu Olivia, nu siropul cu fier.

– Doctorul a zis că trebuie, să-i spun că nu-l luaţi? Ştiţi că aveţi nevoie.

Spăşită îl înghite, parcă în dormitor e alta, o halcă de grăsime de balenă din care se fac lumânări, neajutorată, încercând să se răsfeţe, nu seamănă cu Rita din salon, nu ştiu dacă să-mi fie mila ori nu.

CUPRINS

– Olivia, dacă te trezeşti noaptea să vii să vezi dacă nu a deschis vântul geamurile.

– Da mătuşă, dormiţi liniştită.

Cu greu îmi apropii buzele de fruntea de spermanţet:

– Noapte bună, dacă aveţi nevoie sunt în camera de alături.

Cobor scările şi intru în biroul colonelului, în sfârşit sunt singură. Pe masă soldaţii de plumb, din ultima bătălie pe care am avut-o cu colonelul.

Rita nu intră niciodată aici, totul este cum a lăsat el în noaptea în care a murit, jucându-se de-a soldaţii cu mine.

Rita era, ca de obicei, la clubul ofiţerilor unde mergea în fiecare seară, mulţi ani după ce colonelul nu a mai călcat pe acolo.

Şterg praful, mă aşez în fotoliul colonelului şi încep să-mi amintesc.

În biroul colonelului mă simt cel mai bine. Scot din bibliotecă jurnalul lui, ascuns într-o copertă de piele, Rita nu pune niciodată mâna pe cărţile lui.

I-am citit jurnalul de multe ori, într-un fel mi l-a încredinţat când a murit.

Ne jucam de-a bătăliile, armatele erau aliniate, aveam linia frontului, era şi joacă şi tactică militară, ce să facă el singur în casă cu mine?

Ne distram de minune. Aşa ne petreceam orele în care o aşteptam pe Rita, când venea noaptea acasă... în eventualitatea în care ar avea nevoie să o ducă el în cameră, să-i aducă ligheanul, nu, atunci în alte scopuri, să-i pună comprese, să-i facă o cafea tare.

Uneori venea foarte târziu, adormeam în mijlocul bătăliei, mă ducea şi pe mine în braţe, mă culca şi apoi revenea în birou.

În noaptea în care a murit reconstituiam bătălia de la Waterloo. El era Napoleon. Brusc s-a făcut roşu, mai purtasem bătălia asta, nu înţelegeam de ce se enervase. S-a ridicat de la masă şi greu a ajuns la bibliotecă.

– Rita, să nu afle Rita cartea asta.

Am luat-o şi am ascuns-o la mine în cameră.

Pe când m-am întors era întins pe jos. Am crezut că a adormit. Am rămas numai eu s-o aştept pe Rita.

– Mătuşă Rita, domnul colonel a adormit în birou.

– Bietul ramolit, lasă-l să doarmă, du-te şi te culcă şi tu.

Dimineaţa l-a găsit slujnica.

Acum citind şi răscitind jurnalul colonelului ştiu mai multe şi despre mine, cum am ajuns în casa asta, nu e atât de interesant, îmi plac mai mult capitolele de la început, când era el tânăr şi locotenent.

Are totuşi un capitol intitulat: Olivia.

Uite ce zice colonelul:...

(Va urma?)

Prima mea dragoste

27.01.2004

Mult, mult timp e de atunci. Aveam câţiva ani, eram vecini, tatăl lui mi-a pus prima poreclă de alint, a murit într-un accident de maşină. Tata l-a luat pe el ca un fel de fiu adoptiv, i-a îndrumat toţi paşii, stăteau noaptea şi discutau, el era în liceu, eu o mogâldeaţă de om, dar în fiecare seară adormeam în braţele lui.

Doamne, ce bine mă apăra, de soră mea şi de sora lui, erau măgăriţele în aceeaşi clasă şi cum mă prindeau cum mă chinuiau, noroc cu el, le bătea de le săreau fulgii. Eu am mai crescut, el a mers la facultate, venea în fiecare vacanţă la noi, sigur că eu îi săream prima în braţe, sigur că mă săruta şi îmi dădea bomboane.

M-aş fi înţeles bine şi cu mama lui, după ce i-a murit bărbatul era tot timpul posomorâtă, s-a făcut femeie de serviciu la schelă, nu prea vorbea cu nimeni, numai cu ai mei şi cu Iosif, îi plăcea şi de mine, mă striga cum mă striga şi bărbatul ei, câteodată parcă şi zâmbea. I-a interzis cam pentru o lună sorei mele să vină la ei, când măgăriţele au făcut mari prostii şi au dat vina pe mine.

E adevărat că am fost şi eu acolo, dar nu a mea a fost ideea. Au pus tot săpunul pe care-l avea tanti Măriuţa în apă, apoi ne-am urcat în şură şi am făcut baloane cu paiele de acolo. Cum aveam o găleată întreagă cu soluţia aia de făcut baloane, s-au plictisit de făcut baloane cu paiul, au prins capra, sursa de lapte a lui tanti Măriuţa, una i-a ţinut gura deschisă, cealaltă a turnat pe gâtul caprei, să vadă dacă poate face şi ea baloane. Au zis că eu am făcut totul. Eu am plâns, degeaba am zis că nu am ţinut capra, că nu am turnat apa cu săpun, ele că eu am făcut totul, numai tanti Măriuţa şi Iosif m-au crezut, ba Iosif le-a şi tras de păr pe măgăriţe, după asta cele două au prins ură şi mai mare pe mine.

CUPRINS

Cum eram tare mică, m-au ridicat pe mine până la un geam de la un cavou, când am picat înăuntru acolo m-au lăsat, au fugit din cimitir. Sub chinurile inchiziţiei au recunoscut că au habar unde sunt. A venit tata, alt vecin, au spart uşa cavoului să mă scoată de acolo. Se făcuse deja noapte, eu trebuia să le aduc un craniu, iar le-a bătut Iosif pe măgăriţe, pe măgăriţa lor a bătut-o şi tanti Măriuţa, pe a noastră tata.

A terminat facultatea, era mare avocat, a venit la noi şi i-a spus tatălui meu că se căsătoreşte şi să vină de naş. Rău s-a prăbuşit cerul peste mine, cum alta? De ce nu mă ia pe mine de nevastă, de ce nu mă mai iubeşte, aveam vreo 8-10 ani atunci. Am fugit şi m-am ascuns în grădină, m-a strigat când a plecat, nu m-am arătat.

Peste o săptămână a murit în accident de maşină. Primul mort pe care l-am văzut, mama plângea, ea plânge uşor, tata nu plânge, prima dată că l-am văzut plângând, nu un plâns liniştit, hohotea. Îi ţinea mâna ca de ceară şi plângea. Eu nu am scos o lacrimă, m-am uitat la el, nu, nu era iubitul meu Iosif, era o figura de ceară, sigur că nu a murit, dacă şi azi trăieşte în mine, cum să fie mort?

Adevărul e că până la 8-10 ani, l-am înşelat şi eu. Câtă dreptate este în: "ochii care nu se văd, se uită" ori în "femeia are minte uşoară". Dacă el s-a dus la facultate... eu m-am îndrăgostit de prietenul tatălui meu, profesorul de română. Ăsta era oltean, rătăcit ori repartizat în Ardeal. Nu treceau trei zile să nu vină la noi, el şi tata jucau table, ADJ, scriu aşa să nu aibă probleme acum, dacă mai trăieşte, mă ţinea în braţe. Îmi amintesc că avea mustaţă, că avea un miros special transpiraţia lui, transpira, îl bătea tata la table. Eu ţineam şi cu tata, dar mai mult ţineam cu ADJ, tata era oricum însurat. Mama discuta cu o prietenă, domnişoara G, ea şi ADJ. veneau împreună la noi acasă. Domnişoara G. mă răsfăţa, când mă dezlipeam de ADJ. Într-o zi mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus că vreau să-i propun lui ADJ. să mă ia de nevastă, că eu cred că e prea sfios să o facă el, dar aşa nu se mai poate, ne mistuim unul de dorul altuia, el se lasă bătut la table de tata numai să mă ţină în braţe...

CUPRINS

Multă grijă cui te confesezi la nici 4 ani.

Domnişoara G. a spus părinţilor mei şi ... culmea, iubitului meu, erau logodiţi. Eu asta nu am ştiut. N-a avut noroc cu cel pe care îl iubeam eu, a rupt logodna cu ea, s-a însurat rapid şi s-a mutat în Oltenia. Dacă eu nu l-am putut avea, nu l-a avut nici ea! Totuşi pe mine m-a iubit cel mai mult, venea în fiecare an prin Ardeal, aducea şampanie, mă strângea în braţe, mă asigura că mă iubeşte, părinţii mei făceau pe serioşii, când a venit cu nevasta la noi i-am spus:

– N-ai putut aştepta câţiva ani, să-mi crească şi mie păr pe picioare cum are nevastă ta şi să-mi crească mustaţă? Domnişoara G nu avea păr pe picioare, de aia a rupt logodna.

Mama mi-a dat una peste ceafă, el şi tata iar au făcut pe serioşii, nevestei lui i-au trecut lacrimile. Nu am tăcut nici atunci, ţigănie curată:

– Ai luat-o că e farmacistă, îţi spun, eu am să fiu medic, ea va citi ce scriu eu pe reţetă.

Nu a fost chiar aşa, am ajuns eu medic, dar reţetele scrise de mine nu au ajuns la ea.

Au avut o căsătorie foarte fericită, dacă nu au murit, mai trăiesc fericiţi şi în ziua de azi.

Bine zice mama: bărbatul şi dracul!

Se uită la te miri ce, nu ţin cont cât îi iubeşti şi uită şi momentele de intimitate petrecute împreună, uită cum m-au ţinut în braţe şi cât de bine a fost, cum coloram cărţi împreună.

Pe ADJ l-am înşelat câteva ore cu un copil de şcoală, eram tare supărată că juca pe două planuri, cu logodnica, cu mine... Băiatul ăla de şcoală cred că m-a iubit sincer, să văd eu cât e el de grozav a băut în faţa mea toată cerneala dintr-o călimară. Am fost impresionată, totuşi lipsea ceva, nu vorbea ca tata cu ceilalţi iubiţi, ei vorbeau ceva tare, tare deştept, nu înţelegeam nimic, eram parte la conversaţie şi eu, în braţele lor,

înregistram ce vorbesc, noaptea recapitulam, le întorceam pe toate feţele, încercam să interpretez, eram tare fericită că asistam la conversaţii, câteodată îmi dădeam şi eu cu părerea, cu mult succes, râdeau şi mă sărutau, mai ziceau:

– Uite cât vorbim noi şi unde e răspunsul.

Pe vremea aia tare mult aş fi vrut să mă mărit. Să am un soţ ca tata, să vină la noi tot felul de oameni deştepţi care să discute, să scap de mama care mă ducea la culcare adormită ori nu, să ascult până la sfârşit ce vorbesc oamenii ăia aşa de deştepţi şi care ţineau la mine că eram şi eu deşteaptă ca ei, nu ca mama care nu prea asista la discuţii şi nici table nu juca, nici măcar nu fuma.

Acum câţiva ani, discutând cu sora mea, fosta măgăriţă, mi-a spus ceva care mi-a dat de gândit:

– Habar nu ai ce înseamnă cu adevărat să iubeşti, tu în fiecare bărbat ţi-ai dorit un fel de tată, te-ai îndrăgostit de minte, de cât te răsfăţa, te-ai oprit undeva în evoluţie. Parcă ai juca şah, întotdeauna te-ai crezut regină.

– Nu întotdeauna, joc şi table, ba şi popa prostul. Să trecem draga mea pe fiziologie. Elementar, legea: totul ori nimic, ştii şi tu cum se transmite impulsul cardiac.

– Nu-mi spune că tu dai totul.

– Nu, am un dozator, dau cât pot să suporte, nu sufoc cu prea multă dragoste, apoi pun şi ceva puţin amărui, ştii, accentuează gustul dulce şi nici nu le face rău.

Poate, la unii dragostea trece prin stomac, la mine prin IQ-ul partenerului.

Am aflat că trebuie să te săruţi altfel, nu pe frunte, că sunt mai multe feluri de iubire. Într-o vreme mă păzeam de aglomeraţie, nu cumva să mă atingă cineva pe burtă şi să rămân gravidă, sunt mulţi oameni care vor să-ţi facă rău.

Doritos şi salsa

03.02.2004

Am făcut pescărie în gradina japoneză. Aşa am învăţat eu în România. Mă duce sora mea la un lac, din respect spun lac, în fond era o baltă cam de 200/300 m, să vina ea aici să-i arăt lacuri!

Frumos, linişte, până s-a deschis "facilitatea" din apropiere şi am auzit muzică rap în engleză.

De aia m-am dus eu acolo, să aud muzică de asta. Ei bine, din "lac" au făcut pescărie, sora mea şi fătuca au sărit în lac, eu am stat să mă mai gândesc, am testat pe un ponton temperatura apei cu picioarele, ptiu drace, peştişori mici au venit să-mi ciugulească ce nu a luat aia de la pedichiură.

Parcă erau pirana. Prima dată m-am speriat rău, data următoare am mai ţinut picioarele un minut în apă, de intrat n-am intrat, deşi fata îmi tot zicea că e fantastic cum îi fac masaj peştii pe spate. A scos un picior din apă, era plin cu peşti mici.

Rău mi s-a făcut. M-am dus să mă dau în leagăn, a ieşit şi ea din apă, iar a intrat, apoi s-a apucat să prindă broaşte, ne-am întors acasă la sora mea cu 5, că mai multe nu încăpeau în ce container aveam. Le-a botezat, singură, fără preot, toate au nume, nu ştiu dacă botezul ăsta e valabil.

Pe drumul spre casă ne-am oprit să mâncăm la un restaurant. A comandat fiecare ce a vrut, a fost bună mâncarea, numai fetei nu i-a convenit. N-a înţeles că nu e totuna melci cu un alt fel de mâncare pe care l-a comandat, plus cartofi prăjiţi.

CUPRINS

A cerut, în bună tradiţie nord americană, ketchup la cartofii prăjiţi.

Chelneriţa s-a uitat crucită la ea:

– Nu avem!

– Eu cum să mănânc atunci cartofii ăştia?

– Mănâncă-i cu salată.

– Salata se mănâncă la început, apoi mănânci felul doi.

– De când asta?

– De când mă duc eu la restaurant.

I-am spus să tacă, pe chelneriţă am asigurat-o că totul e OK.

Tot n-a tăcut:

– Tati, să nu laşi bacşiş că serviciul nu e bun aici.

Ea ştie una şi bună, din Canada, dacă nu-i place cum e servită nu lasă bacşiş tăticul.

Rar se întâmplă să nu lăsam cel puţin standard, dacă suntem ultramulţumiţi lăsam şi mai mult.

Surpriză, surpriză, la nota de plată nu ne-au trecut scobitorile, în rest a fost trecut totul, 2 coşuri cu pâine, când noi n-am cerut pâine, n-am mâncat nici măcar o felie, un ardei iute... 10 000 lei, m-a întrebat dacă vreau la ciorbă ori nu, e drept, credeam că astea sunt în preţ, nu că e mare lucru 10 000 lei, aici cer extra sosuri la ce e în meniu, vreau cu alt sos, ori alte drăcovenii, nu plătesc în plus. Înainte de a veni mâncarea pe masă în general e ceva de ronţăit, pâine cu usturoi, caldă, doritos şi salsa, pot cere oricând în plus, nici măcar nu sunt trecute pe nota de plată. Odată am spus că salsa lor nu e pe gustul meu, vreau mai condimentată, rapid mi-a adus o trusă cu 5 sosuri, să o fac pe gustul meu.

Păcat, mâncarea în România a fost bună, dar servirea execrabilă. Eu cred că nu aşa se atrag clienţii.

Înmormântare la buri

10.02.2004

Au ajuns toţi la masa de Crăciun.

Nişte mese puse cap la cap în gradină, cu feţe de masă din damasc, nu de plastic, asta le deosebea de masa lungă în grădină de la noi... la parastas. Familie mare la buri, nu încăpeam toţi în sufragerie.

Crăciunul e, în mod sigur, ceva special, nu există scuză să lipsească nici un membru al familiei, deşi în restul timpului nu se prea văd, nu există ceea ce ştiam eu că e familie.

Se pun platouri, un recipient mare cu suc, nu se stă lângă masă, fiecare împrăştiat prin curte, pe scaune.

Din ce s-a servit nu-mi e nimic cunoscut, doar un platou cu felii de limbă.

Toată lumea vorbeşte în engleză, pentru că sunt eu acolo, dacă mă duc la bucătărie să întreb cu ce pot ajuta, toate femeile ajută, ele nu mai vorbesc în afrikaans când intru eu. Eu le zic să o dea pe afrikaans că oricum nici din engleză nu înţeleg mare lucru şi e amicul bur, la o adică, să-mi traducă dacă e cazul, şi vreau să aud afrikaans. Iar am intrat în graţiile lor. Nu cred să fi cunoscut nişte oameni mai mândri de limba, de obiceiurile lor, de tot ce ţine de afrikaans, cum erau burii. Atâta favoare puteam să fac şi eu gazdelor, mai ales că mă interesa să-i cunosc, am avut prilejul să-mi povestească multe, poate pentru că eu nu eram pro nimic.

Englezul îi dispreţuia pe buri, ei pe englezi, mai rău ca românii cu ungurii.

Despre asta altă dată.

CUPRINS

Gazda, nu multe luni după, a fost diagnosticată cu cancer de sân, m-am dus la ea la spital. Clinică privată, toţi pacienţii şi personalul sunt afrikaaneri.

Am stat mult de vorba cu ea, ştiu sigur că i-a făcut multă plăcere, nu se aştepta să vin.

Ori poate se aştepta, din păcate după nici două luni a murit.

M-a anunţat burul, eu musai să fac coroană, mă duc la florărie, nu se fac coroane, mai ales cum vreau eu.

Până la urmă, cum nu mă înţeleg cu ei, vor trimite un aranjament floral. La înmormântare slujba e la biserică, am primit toţi un program cu ce se va cânta, cine va ţine discursul.

Moarta aştepta într-o maşină lângă biserică. Cu escortă de poliţie se merge în cimitir. Cimitirul are nişte pietre minuscule, cam la un metru una de alta, cam tot un metru între rânduri, de mă întreb dacă pe ăştia îi îngroapă în picioare. Din toată audienţa eu sunt singura în negru, nu total, că nu aveam ţinută de înmormântare luată cu mine. Fata moartei parcă e descinsă dintr-o revista de modă.

Ceremonia e deosebit de scurtă, în afară de mine nu plânge nimeni, eu plâng... nu ştiu de ce, cred că de şoc cultural.

E un coş cu petale de trandafiri din care ia fiecare câteva şi presară, apare şi maşina de la florărie, pe lângă aranjamentul meu, care e cel mai grozav, mai sunt două mai mici.

Când termină popa de predicat toată lumea se urcă în maşini, nu stă nimeni să bage moarta în groapă.

Se merge iar la biserică unde e şi o sală de petreceri unde se servesc aperitive, ceai şi prăjituri. Nimeni nu e trist.

Soţul moartei vorbeşte cu mine şi pare tare neconsolat. Îmi e tare milă de el.

După 3 luni de la înmormântare, tot prin biserică, unde merge la slujbe, îşi găseşte altă nevastă şi se însoară.

Şi pe defuncta tot la biserică a găsit-o.

Eu nu mai zic de atunci nimic la găsitul de nevastă prin Internet, de ce nu Internet ori biserică?

Căile Domnului se descurcă fiecare unde le caută. Tot o făcătură e.

Eu i-am admirat cât de tari se ţin la înmormântare, cum la sala de lângă biserică parcă eram la chef.

Oare acceptă, ca dacii, moartea, că s-a râs şi s-a glumit, din vesela audienţă eu eram cea mai tristă... nu fiindcă de Crăciun, ştiind ca voi fi invitată, mi-a pregătit şi mie un cadou, nu că m-a primit în casa ei, total străină, nu e nici asta puţin lucru, păcat că n-am apucat să ascult povestea celor 300 de linguriţe până la capăt...

Mai tare ne-am împrietenit când era în spital, nimic nu am priceput din felul în care s-au comportat la înmormântare, după. E aiurea să speculez, oricum gândesc şi se comportă total altfel.

Altă ţară, alte obiceiuri

17.02.2004

Burul putea veni oricând la noi, fără să dea telefon, eu obişnuită de acasă, vine omul în vizită, pune masa. Într-o zi zice că azi o vom vizita pe sora lui. Mergem, ajungem cam pe la ora 11 dimineaţa, stăm la taclale, frumos, când se face de prânz ne spun, nouă şi burului, să ne plimbăm prin grădină că ei trebuie să *servească* masa.

Ne-am plimbat, ce să facem?

Eu m-am simţit ca porcul. Eu ştiu că dacă e să apar cu cineva la sorela, din ce are se dă la toată lumea, nu am cerut eu să-i vizitez sora. Poate pentru că a fost de atâtea ori la noi, ori nu ştiu de ce, s-a simţit şi el îngrozitor. Am plecat de acolo şi ne-a invitat la restaurant, eu nu, că hai acasă că tocmai am făcut sniţele, ştiu că-ţi plac.

El nu, nu are chef de sniţele, mamăă, zău că-i plăceau, dar atunci musai la restaurant... Scena asta iar nu am priceput-o.

Dar cum spuneam, altă ţară, alte obiceiuri.

CUPRINS

Burul

24.02.2004

Întâmplările nu decurg într-o ordine, am rămas la masa de Crăciun între buri.

Între timp am fost şi la Capul Acelor şi la Capul Bunei Speranţe.

Poate fără să ştiu, experimentul burului, el le văzuse, oare de ce vroia să le vadă prin ochii mei, mai ales că întotdeauna mă întorceam nu către el, ci către coleg, întotdeauna către coleg.

Şi în cea mai cruntă mizerie am insistat întotdeauna să plătim partea noastră din toate, deşi nu trebuia, dar dacă asta ne face nouă plăcere... probabil ce era de plătit nu am plătit niciodată.

După accidentul ăla stupid, când eu explicam ceva, iar engleza mea nefiind fantastică i-am atins mâna, de am simţit un curent care ne străbătea şi când s-a întors spre mine, iar apoi am intrat cu toată viteza în maşina din faţă... prima dată când i-am atins mâna, o perioadă nu a mai venit la noi.

Credeam că din cauza accidentului, până l-am sunat şi mi-a spus că nu mai poate să vină, e foarte ocupat, cred că nici atunci nu am înţeles, nici acum nu înţeleg.

Până într-o seară în care i-am spus că eu de atâta dor nu mai pot, de părinţi, de copii, pe care îi lăsasem în ţară, cred că i-am spus că tâmpesc.

A venit, i-a spus colegului că mă duce undeva, el a zis că nu e nici o problemă, da', eu încep să dau semne de nu ştiu ce...

CUPRINS

În noaptea aceea am fost împreună la un bar, nu reţin ce m-a întrebat, nu mai ştiu ce am povestit eu, probabil ceva despre insuficienta comunicare între mine şi coleg, doar era prietenul meu şi puteam să vorbesc cu el despre toate problemele mele, apoi m-a dus la Pretoria să plouă peste noi cu Jakaranda, iar eu am întrebat de ce nu sunt acolo cu colegul. De atunci niciodată nu s-a mai depărtat de mine, la orice oră din zi ori din noapte puteam să-l sun, şi a făcut pe îngerul păzitor pentru noi amândoi, dar mai ales pentru mine. Eu ştiu că burul m-a iubit, oare cum m-a iubit burul? Aşa cum îl iubesc eu pe altul?

CUPRINS

Iarnă în Canada

02.03.2004

Copiii sunt echipaţi de iarnă, nu merg în sandale, toată iarna în adidaşi, pantaloni din pânză subţire, tricou şi fâş nu tare gros, nimic pe cap... nici în cap. Luni erau *numai* -16 grade C, de la autobuz fata a venit acasă fără fâş, o lasă autobuzul cam la 300 m de casă.

– Cum vii aşa dezbrăcată?

– Nu e frig deloc.

Azi a fost un incendiu la şcoală, clasa ei avea ora de gimnastică, evacuare rapidă, în pantaloni scurţi şi tricou, 40 de minute la -30 C. A mea:

– Uite că mi se împlineşte visul, arde şcoala.

– Cum aţi putut sta atâta timp pe frigul ăsta afară?

S-au strâns ca în stup. Indiferent de temperatura de afară, îmbrăcaţi, trebuie să iasă în pauze afară, sunt căliţi, dar mie tare mi-e frica de pneumonie după ziua de azi.

Mâine merg cu şcoala la schiat, mai în nord, va fi şi mai frig. Nu m-aş duce nici să mă tai. Ei sunt, în schimb, tare excitaţi, toată ziua numai despre asta au vorbit, până s-a enervat diriginta:

– De parcă voi aţi inventat sporturile astea de iarnă, am fost şi eu la schiat când eram mică, ba am fost şi campioană.

Fata mea:

– Cred că pe vremea aia era şi mai dificil, să schiezi printre dinozauri.

– Aoleu! Ce-a zis? sar eu...

– Ce să zică, dacă noi am început să râdem a râs şi ea.

CUPRINS

La TV s-a anunţat că sâmbătă ne vom simţi ca la tropice, numai -2 C, dar nu ţine mult. Când temperaturile ajung pe la +4-5 C, copiii trec la pantaloni scurţi şi tricou, eu nu. Poate dacă ai sta toată ziua în frig ar fi altfel, dar în metrou, autobuz, case, magazine, peste tot, e cald, hainele aici sunt uşoare, bine izolate totuşi, nimeni nu poartă paltoane grele, cojoace de oaie, mijloacele de transport vin cu cel mult 2-3 minute întârziere, dacă ştii orarul, sunt broşuri cu orarul, nu stai în frig.

Am interzis pe perioada de iarna numai duşul de dimineaţa, să nu meargă cu părul ud, musai duş seara, vara e voie.

Mesaj pentru autorii de poveşti

09.03.2004

Am încercat azi să intru la LiterNet, am vrut să citesc poveşti, poveştile pentru copii mă interesează foarte mult. Îmi plac şi acum, cred că e o parte care, cel puţin în România, a cam fost neglijată în ultimii ani. Apoi mai e o mare lacună, cărţile pentru preadolescenţi şi adolescenţi, ce s-a scris mai demn de luat în seamă de la "*Cireşarii*", "*Cişmigiu & comp*"?

În loc să citească ceva, copii de azi joacă Nintendo sau alte jocuri, există *Harry Potter*, mult criticată de unii, dar citită de mulţi copii, există ceva mai bun care să fie pe gustul copiilor de acum? Nu le spune prea mult Dickens, cel puţin nu atunci când încep să citească ceva care să-i intereseze, ceva cu care să aibă ceva în comun.

Zicea fiul meu că ar vrea să citească o carte cu adolescenţi: cum să întrebi o fată să vină la întâlnire cu tine, adică la un suc ori la film, întâmplări de genul acesta, puţină romanţă, aventuri, etc. Lui nu-i spun nimic *Cei trei muşchetari*. Vrea o carte fără morală, din care nu înveţi lucruri utile pentru şcoală, care să-l distreze, care să i se pară că ar putea fi el personajul principal, pe care să o citească nu că trebuie, că aşa vrea el.

Am trecut şi eu prin asta, când termini cu poveştile, până treci la cărţi mai serioase, e o perioadă cam neacoperită... de ce ar dori să citească un copil, care nu mai e copilaş, din fericire noi nu aveam Nintendo, nici televizor cu 300 de canale, am trecut la alte cărţi. Niciodată nu mi-au plăcut "*Cei trei muşchetari*", "*Toate pânzele sus*", cărţi care credeau ai

CUPRINS

mei că s-ar potrivi să le citesc, că sigur îmi vor plăcea, nu mi-au plăcut, de aveam Nintendo cred ca mă lăsam şi eu de citit.

Cărţi de poveşti citesc şi acum cu plăcere, îmi plac, îmi plac ilustraţiile frumoase din ele, le cumpăr cu plăcere pentru prietenii care au copii mici, aş citi cu plăcere pentru cei mici şi analfabeţi, îmi amintesc cum a plecat sora mea rapid să se plimbe, era în vizită la mine, fiul meu a povestit ce i-am citit eu, se amestecau *Scufiţa Roşie* cu cocoşul din *Punguţa cu 5 bani*, cu *Capra cu 3 iezi*, lupii între ei, a zis că are nevoie de aer sorela, nu mai putea de atâta râs.

Cer să le citeşti ori să le spui poveştile de zeci de ori, uneori te aduce la exasperare să citeşti aceeaşi poveste, dar pentru ei personajele există, când îi pui pe ei să povestească ai surpriza că dialogurile sunt adaptate la ce văd în jur, personajele dintr-o poveste trec în alta, merită trăită aşa o experienţă, experienţă datorată şi celor care scriu cărţi pentru copii şi pentru părinţii lor.

Te rog Delia să trimiţi mesajul acesta autorilor de poveşti.

Aventuri la ski

16.03.2004

De dimineaţă au fost aventuri. În ziorel de ziuă de dus fata la şcoala, plus luat altă prietenă, părinţii ei o lasă în faţa uşii, când au fetele meci de baschet sau altceva de... la muncă, nu la dus şi adus pruncii de la activităţi extra şcolare...

Începem cu ceva specific canadian, obicei când se duce fata tare devreme: ciocolată caldă cu lapte, un fel de prăjitură tot caldă cu banane, afine, zmeură, dulceaţă...

Azi ajung acolo, dar fuga înapoi acasă, şi-a uitat mănuşile, deşi a fost întrebată la plecare dacă a luat tot ce trebuie, nu a primit prăjitură!

A primit banii de buzunar, alocaţie săptămânală, în avans, lucrează fata pentru ei, şterge praful, face curat în băi, inclusiv lună şi bec oglinzile. Trăieşte în capitalism, nimic nu se cuvine de la natură, pentru fiecare cent trebuie muncit.

S-a luminat de ziuă până să plece, vijelie mare, un autocar ce trebuia să vină după ei a sărit de pe autostradă, nu puteau pleca până nu veneau toate autocarele. Autocare de lux pentru prunci, cu ecran, cu filme. Drumul spre nord. Pe autostradă vijelie, accidente, au luat-o pe altă rută, cunoaşte fata toate autostrăzile şi rutele alternative, doar nu e prima dată când merge mai la nord de Toronto. Cred că ştie şi toate ieşirile de pe autostradă.

Vreme minunată, numai -40 C, fix vreme de schiat.

Ajung acolo, la echipament, coadă mare, lasă să stea alţii la coadă, fătuca fuga la comandat o ciocolată cu lapte, să se încălzească, i s-a părut că de data asta e totuşi frig!

CUPRINS

Bine gândit. Au făcut unii o coborâre, cel mult două, toată ziua, a mea dacă a dat atâţia bani, 45$ pe distracţie, a făcut 30 de coborâri. Cu pauze, dar alţii au stat la căldură, ea sus, jos. În sfârşit mi-a dat dreptate:

– Mami, bine că mi-ai spus să-mi iau şapca, mi-ai spus cum să mă îmbrac, tot tu eşti cea mai deşteaptă mamă! Creşte inima în mine!

– Nu ţi-a fost frig?

– Numai la faţă, era un vânt groaznic, plus ce viteză aveam eu pe schiuri. Joia viitoare îmi iau ochelari speciali pentru asta, nu ştii tu cum te dor ochii, nu ştii tu cât de dureroase sunt degerăturile.

– Ce degerături?

– Când m-am dus cu telescaunul (?) până sus pe pârtie am scăpat o mănuşă, am pus mâna pe scaunul de plastic de lângă mine, am crezut că mor de durere când l-am atins, l-am rugat pe un om de acolo, de la scaune, dacă poate să-mi găsească mănuşa, eu tot mi-am dat drumul pe pârtie şi fără mănuşă, jos, nu-mi mai simţeam mâna...

Cred şi eu, la -40 C plus viteza pe pârtie...

– Ce s-a mai întâmplat?

– Mi-a adus mănuşa, m-am dus unde stăteau toţi la căldură, dar am stat puţin în colţul cel mai rece, să-mi revină mâna, nu m-am dus cu ea la foc să o încălzesc, mi-ai povestit tu cum e, dar şi aşa durere n-am avut nici când mi-am rupt nasul şi mi-am spart capul, de m-ai dus la urgenţe. Eu credeam că aia e cea mai mare durere, asta a fost de 100 de ori mai mare. Apoi arătam ca o babă, părul care mi-a ieşit din şapcă era tot alb, îngheţat.

Bun moment să fac eu puţină educaţie sexuală:

– Aşa e, durere de 100 de ori mai mare la degerătura decât la spart capul şi rupt nasul, dar să naşti un copil e de 1000 de ori mai mare durerea.

– Serios?

– Foarte serios, de ce crezi că la maternitate sunt gratii la ferestre? Să nu te arunci pe geam de durere, dar acolo dacă ai copii când eşti căsătorită, când trebuie şi vrei să ai copii, pe coridor sunt mami, tati, soţul tău, îţi dă doctorul medicamente şi nu e nici o durere, poate puţin ca atunci când îţi spargi nasul, dar sunt toţi lângă tine, cum am fost eu cu tine la urgenţă.

– Da, m-ai ajutat tare mult, mai ales că te-ai certat cu toţi doctorii de acolo să-mi facă nu ştiu ce. A fost bine cu tine acolo.

M-am certat cu doctorii că vroiam radiografie craniană, i-au făcut tomografie, să fiu eu liniştită că nu e nimic periculos, dar asta după ce mi-au spus să merg acasă şi să revin dacă are fata dureri de cap ori senzaţie de greaţă... am spus că le are deja, dar mă pot duce acasă şi revin după cinci minute.

Joia următoare e runda a doua de schiat...

Lada de zestre şi primăvara canadiană

23.03.2004

Se deschide un magazin uriaş lângă noi, se duce şi colegul, apare acasă cu un lădoi de zestre, frumos, lemn, tapiţerie super pe capac, pictat iară tare frumos, fix cum avea bunica.

– Ce vrei să facem cu lădoiul ăsta?

– Îl punem la intrare, şedem pe el când ne încălţăm, îmbătrânim şi noi...

– Vorbeşte în numele tău.

– În el pui şi tu ce vrei.

Moment de gândire profundă, i-ar sta bine în lădoi unei mumii ori poate ceva dintr-un schelet de dinozaur.

– Ştii ce, mă duc să mai cumpăr o ladă. O punem în dormitor.

– Peste cadavrul meu, dormitorul e din mahon, lada e din stejar, nu se potriveşte, strici tot peisajul.

Acum, timid, vine şi primăvara. Se topeşte zăpada, copiii aduc în casă pe pantofi nisip, se pune aici cu nemiluita sare şi nisip pe drumuri, eu apreciez lădoiul de la intrare.

Şed pe lădoi, înarmată cu mătura, mătur nisipul, apoi spăl gresia, asta de cel puţin 5 ori pe zi. Am şi eu o activitate, mă simt utilă şi tare fericită că am pe ce şedea în pauzele în care nu trebuie să mătur şi să spăl, în caz că ne vizitează Regina.

Noi suntem pregătiţi.

CUPRINS

Rămas bun de la Bunicile noastre!

30.03.2004

Dragă Cristina,

Ştiu că azi ai fi sărbătorit ziua de naştere a mamei tale, ştiu că eşti tare tristă. Buni, cum îi spuneam noi, nu a trecut prin viaţă ca puful de păpădie. A lăsat urme în toţi care au avut norocul să o cunoască. Atâta bunătate rar am întâlnit la oameni.

M-a luat cu frig când am primit felicitarea de Crăciun, după ce ea nu mai era între noi.

Nu am să uit niciodată cât de bine a fost când a stat la noi o săptămână, voi eraţi în Caraibe.

Eu care nu îndrăznesc să fac prăjituri, nu ştiu dacă nu-mi iese în loc de prăjituri ciorbă, am învăţat de la ea cum se fac. M-am făcut că nu pricep, se mâncau rapid, a doua zi o rugam să-mi demonstreze iar.

Nu fi tristă Cristina, ştii bine cât a ţinut la tine, nu ar vrea să fii tristă.

Ştiu, uşor de spus, mai bine să ne amintim cu drag de ea, cu bucurie că am cunoscut-o.

Te sărut.

Geta

Dragă Geta,

Mi-ai trimis scrisoarea vineri şi m-am îndurerat, şi pentru că o ştiam pe Buni din alte scrisori dar şi pentru că propria mea Buni era foarte bolnavă, nu aveam cum să bănuiesc că

CUPRINS

exact marţea asta, când urma să apară scrisoarea ta, o vom îngropa pe Buni a noastră. Stranie coincidenţă.

Tristă. Bunicile nu ar trebui să moară, ar trebui să fie personaje din poveştile pe care ni le-au spus în copilărie.

Când doctorul a completat certificatul de deces la rubrica studii, mi-am adus aminte că de multe ori mi-a povestit cum ar fi vrut ca după liceu să plece în Elveţia să facă studii, să devină profesoară de franceză, dar în timpurile acelea fetele aşa tinere nu îşi hotărau soarta, a devenit soţie şi apoi mamă la 19 ani. Ar fi fost o profesoară minunată, exact cum sunt convinsă că ar fi putut face absolut orice altă carieră, destinul a ales pentru ea să fie soţie, mamă şi apoi bunică.

A făcut timp de 75 de ani centrul unei familii pe care ea a construit-o frumoasă, armonioasă şi plină de iubire. Ce se face o familie când centrul ei nu mai este? Nu ştiu! Când am să înţeleg am să îţi scriu.

delia

O rachetă de tenis şi un bilet la baschet

06.04.2004

Am muncit o vară întreagă: cules pere, prune, rezolvat sute de probleme de matematică, numai să-mi cumpere ai mei racheta de tenis.

A muncit şi fiul meu, el aspiră în casă, a strâns până acum cam 1000$, a dat 600 pentru un bilet în primul rând la un meci de baschet celebru.

Nu mi-a venit să cred. L-am lăsat, sunt banii lui, dacă iada sare masa, capra sare casa.

L-am văzut la tv, acolo era, cu ocazia asta am văzut şi eu un meci de baschet interminabil, m-am plictisit de moarte. Fericitul a dat mâna cu aproape toţi jucătorii, a fost în al nouălea cer.

Am înregistrat meciul. Acum aştept să ceară o maşină italiană roşie.

Pensia părinţilor mei pe 6 luni pentru un meci de baschet.

Probabil sunt mercantilă, mă gândesc la racheta mea de tenis, cât mi-am dorit-o, cât şi-a dorit copilul meciul ăsta, amândoi am lucrat mult să ne împlinim un vis, pentru mine racheta de tenis valora milioane. În fond, totul e aşa de simplu, eu îmi amintesc de racheta de tenis, la vârsta mea, el îşi va aminti de meciul ăla, stupid pentru mine, fantastic pentru el. Oare am greşit ori nu?

CUPRINS

Marile vacanţe

13.04.2004

Marile vacanţe

Am terminat cu bine primul an de facultate, telegramă la părinţi după fiecare examen, doar erau prăjiţi ce note iau. Mi-a spus tata citând un cântec studenţesc: ai restanţă, n-ai vacanţă. Cu coroniţă mă întorc în vacanţa mare, în satul meu. Ai mei iau nepotul, l-au crescut de la 19 zile până la 7 ani, se duc la mare.

Rămân eu gazdă de casă, cu o listă cu ce trebuie să fac. Apare sora mea cu nepoata, ea îşi dădea ceva examene, cred că de medic primar, mi-o lasă mie pe aia mică, în scutece. Iresponsabilă sora asta a mea. Lugu-lugu cu aia mică, spală scutece, plimb-o cu căruciorul, dă mâncare la pui şi găini, la pisică, la câine, fă un fel de mămăligă la porci, fă curăţenie în casă, fă mâncare...

Până aici totul e OK, dar pe listă e o altă indicaţie:

– La data cutare scoţi maşina din garaj, pregăteşte cada – asta avea cam 2 metri – culege prunele.

Scot maşina din garaj, cu uşa deschisă, o îndoi bine, ca un acordeon. Nepoata face febră, tuşeşte, vomită, dă-i medicaţie şi ceai de ceapă, să nu mai tuşească.

Ce fac cu maşina? Vine tata peste o săptămână, ştiu că are undeva de mers rapid. Nu mă sinucid, deşi îmi venea. Mă duc la un vecin, mecanic auto. Îl rog să mă ajute, se face, dau 2 pachete de Kent, ia uşa de la maşină, o face ca nouă. După repararea uşii vine zilnic pe la mine, că cât, că mâr, că nu se înţelege cu nevasta, că e îndrăgostit de mine. Numai

asta îmi lipsea, după cules de prune jumătate de zi, printre urzici, cu nepoata tuşitoare, cu orătăniile, cu securitatea pe capul meu. Securitatea era vecina, pusă în funcţie de ai mei, mă verifica zilnic dacă am făcut mâncare, dacă nu sunt bărbaţi în casă.

Vin ai mei de la mare, bronzaţi, relaxaţi, tata dă să se urce în maşină:

– Geta, ce e cu uşa asta, e foarte curată.

Nu m-am gândit să pun ceva praf pe ea, să pară ca restul maşinii. Am început să plâng şi i-am spus ce s-a întâmplat, el a râs şi mi-a spus că e mândru de mine. Nu am spus nici eu totul, în fond am înşelat securitatea şi a venit colegul la mine, prizonier în casă, nu cumva să-l vadă vecinii, numai noaptea ieşea din casă, în halatul meu de baie, cu gluga pe cap, în caz de ochiul vigilent al vecinilor. Cred că mai bine aveam restanţă, stăteau şi ei acasă, să mă supravegheze că învăţ, era mult mai uşor. Oare ce note au avut ai mei de s-au putut duce la mare? Cred că dublu zece pe linie.

Nu e de mirare că emigrarea a fost tare uşoară pentru mine.

Alături de Africa

20.04.2004

La şcoala fetei mele e o acţiune de strâns bani pentru copiii din Africa, să aibă ce mânca. Fiecare participant trebuie să strângă 25$ şi să postească 30 de ore, nu e voie deloc mâncare, numai apă şi sucuri. Sigur că fătuca s-a înscris. În prima zi au cursuri normale, a doua zi stau şi se uită la filme. Cum a decurs până acum:

Prima zi: sculat în zori să mănânce ceva, de la ora 7 nu are voie decât suc.

– Nu mi-e foame, nu-mi trebuie.

– Te rog mănâncă ceva.

Cu chiu cu vai mănâncă un ou.

La şcoală: totul bine la primele două cursuri, la al treilea i se face foame, bea un suc, pe celălalt îl vinde, îi lipseau câţiva dolari să fie 25.

L-a vândut cu 4$ unui viteaz care nici măcar suc nu şi-a dus cu el, se vând şi la cantina şcolii, dar nu marca asta, noi am dat 65 de cenţi pe suc, bună afacere.

– Prietenii mei nu ştiu cum să obţină sponsorizare, nu au făcut 25$, eu am 25$ şi 6 cenţi.

– Cum ai făcut?

– M-am dus la cantină, am întrebat pe câte unul cât dă azi pe mâncare.

– 4$.

– Nu poţi să-ţi iei azi ceva de 3$ şi 75 de cenţi şi să dai 25 de cenţi pentru cei care nu au nimic să mănânce? Pentru tine 25 de cenţi nu înseamnă nimic, părinţii lor poate câştigă

1$ pe zi, unii nici atât. Care nu a vrut să-mi dea, am stat lângă el şi m-am uitat cum mănâncă, mai avea bani, aşa că mi-a dat.

Toţi mi-au dat mai mult de 25 de cenţi, ceilalţi au mers şi au cerut scurt bani, nu au primit nimic.

Totul bine şi frumos până în pauza de prânz, deja vedea negru de foame.

– O ştii pe Olga, ea are cea mai bună mâncare, cea mai bună pâine, unsă cu brânză, curcan, salată, multe altele, în fiecare zi îmi dă jumătate din mâncarea ei, eu îi dau jumătate din mâncarea mea, ea nu ţine post, numai să-mi facă în ciudă iar mi-a dat jumătate, uite aşa mare e serviciul ei.

Îmi arată, deja părea de jumătate de metru.

– Am simţit cum îmi curge saliva, dar n-am mâncat, am băut apă.

– Bravo, dacă faci o promisiune trebuie să te ţii de ea.

– Nu ştii cât de greu e!

Ultimul curs, test la matematică.

– Aveam halucinaţii, cred că voi avea cea mai proastă notă, nu m-am putut concentra, Cristina a fost la fel, în loc să răspundă la întrebare pe hârtie, a scris pe bancă.

Vine acasă... de la uşă:

– Să nu-mi spui că ai făcut papricaş!

Am uitat că-i place, papricaş... am făcut.

– Tu ştii că am voie numai suc, nu pot să beau sucul de pe papricaş?

– Nu, conţine carne.

Se duce la oală, învârte cu lingura în el.

– Ce faci?

– Miros, de mirosit am voie.

Închide ochii şi miroase în extaz papricaşul.

– Hai să ne uităm la televizor.

Adoarme. Verific dacă nu are febră, numai atunci doarme în timpul zilei.

Se trezeşte cam după o oră.

– Pune pe canalul 52.

Program de gătit, se uită fermecată. Nu mai rezistă.

– Mă duc la Tim Hortons să-mi iau un *bubble tea*.

– Bine, dar fără tapioca, e mâncare tapioca.

Vine palidă.

– Era acolo un om care a mâncat orez cu somon afumat, cu ţipar, ştii tu cât îmi place mie ţiparul cu tună. Tu ce mănânci acolo? Arată foarte bine.

– Nişte salată cu smântână.

Rând pe rând sosesc acasă şi ceilalţi membri ai familiei, fiecare mănâncă, se uită la ei ca un câine flămând. Fac şi porumb fiert, ronţăim toţi de zor, numai că nu plânge.

– Pune în dulap biscuiţii olandezi, măcar să nu-i văd, aşa-s de buni! Aş mânca acum orice, ba nu orice, gulii nu aş mânca.

– Aşteaptă până mâine şi să vezi că ai să vrei să mănânci şi gulii.

– Mâine aş vrea să mănânc aşa: aperitiv – salată de cartofi, pastă cu ciuperci şi sos, apoi supă cu găluşte, cartofi cu şniţel, un tort de ciocolată, tot, un tort de ciocolată cu îngheţată, salată de fructe şi bomboane multe, multe.

– Ai să vomiţi dacă mănânci atât.

– Nu-i nimic, mănânc şi vomatul.

Începe să treacă în revistă cele mai bune restaurante, la fiecare ce e mai bun.

CUPRINS

– Nu mi-e aşa foame la stomac, mi-e foame în minte, în gură şi în gât.
– Va trebui să mă mai rog de tine să mănânci ceva?
– Niciodată.
Ştiu eu că nici o minune nu ţine mai mult de 3 zile.

CUPRINS

Echipa de obraznici

27.04.2004

La unul din cursuri, fătuca e împreună cu altă fetiţă, care e repetentă.

Se aşează lângă fătuca mea.

– Se uita, mami, în toate părţile, ca un iepure urmărit de un vânător în maşină.

– Laura, dă-mi un creion.

I-am dat.

– Nu de ăsta, vreau să fie creion roşu.

– Nu am.

– Să-mi dai un creion roşu.

– Nu am.

Ne aude profesoara, îi spun că vrea creion roşu. Îi dă altcineva din clasă.

– De ce-mi dai creion roşu, ce să fac cu el?

Am început să râd, nu m-am putut opri.

Eu, foarte nedumerită, o întreb pe fătucă:

– Ce are copila aia?

– Ce să aibă, se droghează, avea ochii mari şi tot roşii.

– Crezi că e de râs?

– Nu am râs că se droghează, am râs de ce a spus. Într-o zi a vrut să treacă strada, la mijlocul străzii a început să vomite, apoi a adormit acolo.

– Săraca de ea.

– Nu-i săracă deloc, o aduce şoferul tatălui ei, cu Mercedesul, la şcoală.

– Se droghează mulţi la voi la şcoală?

CUPRINS

– Destui, toţi au mulţi bani, mai e şi o echipă de curve.

– Ce ai zis?

– Am zis curve, astea se culcă cu toţi băieţii din şcoală.

– Pentru bani?

– Nu, aşa le place lor. Din semestrul trecut nu m-am mai văzut cu Larry, avem alte cursuri, ne-am întâlnit la cantină. L-am strigat, m-am dus spre el, o curvă a venit şi m-a împins, vroia să vorbească ea cu el, a împins-o şi el pe ea, a venit la mine, proasta nu ştie că Larry e homosexual.

– Tu vorbeşti serios?

– Sigur, mi-a spus el semestrul trecut.

Totul spus foarte natural, drogaţi, curve, homosexuali, i se pare normal.

– Tu în ce echipă eşti?

– Într-o echipă de prieteni, cei mai obraznici şi care vorbim tot timpul.

Da, mi-a venit raportul după jumătatea semestrului, comentează profesoara:

Rezultate foarte bune Laura, dar aş prefera să-ţi văd mai mult faţa, nu ceafa, când te întorci să vorbeşti cu cei din banca din spatele tău.

– Să-ţi fie ruşine, taci, nu vorbi, îi spun eu.

– Nu pot, uneori e plictisitor şi foarte simplu ce predă, dacă nu vorbesc adorm.

– Cuuum, dormi în timpul clasei?

– Sigur, măcar eu n-am păţit ca Mark. A dormit, a avut un vis urât şi a început să strige.

A venit profesoara, credea că îi e rău, s-a trezit şi a spus că i s-a părut că nu are aer.

Am început toţi să râdem, ne-a făcut nesimţiţi, cum putem să râdem când lui îi e rău, am râs şi mai tare.

Numai profesor de liceu să nu fii!

CUPRINS

Atavisme, Svetlana, 40$, istorie

04.05.2004

Fetei îi creşte un dinte strâmb. Cum să o lăsăm aşa?

Poate vrea să se facă actriţă, numai în roluri de Dracula să joace?

Nu că nu i s-ar potrivi, dar s-ar plafona.

Consult peste consult, radiografii, mulaje, întrunită comisie în şedinţă extraordinară să ne dea soluţii de ortodonţie.

Una mai groaznică decât alta, optăm pentru ce ni se pare cel mai inofensiv, scoaterea celor 4 măsele de minte. La dentistă:

– Să mi le scoţi pe toate azi.

– Nu pot, pot cel mult să-ţi scot două.

– Bine, fie şi două, nu vin de patru ori. Doare tare?

– Nu tare.

O aduce colegul acasă, vai de capul ei, a doua zi liber de la şcoală.

A treia zi începe să mănânce ceva mai solid. Era obsedată că o zi nu are voie să se spele pe dinţi.

– Acum am să fac şi carii dacă nu mă spăl pe dinţi.

– Lasă că nu se întâmplă nimic, te clăteşti cu dezinfectant şi nu faci carii. Te doare? Ai voie să iei calmante.

– Mă doare, dar încă pot răbda, medicamentele astea dau obişnuinţă, nu vreau.

Încerc să o lămuresc, poate lua liniştită, nu vrea.

CUPRINS

La extracţie dentista îi povesteşte colegului – eu nu m-am dus – cum a făcut acelaşi lucru cu fiul ei, numai că ăla are şi atavisme, pe lângă dinţi în plus i-au crescut alţii în locul celor scoşi.

Mănâncă fetiţa ceva mai consistent, urgent se duce să se spele pe dinţi, povesteşte:

– M-am uitat în găurile alea, se vedea ceva alb, mi-a venit să leşin, *what the f*... am şi eu atavisme de îmi cresc alte măsele?

– Lasă că n-ar fi aşa rău, "zâna dinţilor" ţi-a pus sub pernă 20 de dolari pentru fiecare măsea.

Trec 10 zile, runda a doua de extracţii. Mi-a descris la prima cum a fost, 6 injecţii, scârţâitul insuportabil când scoate măseaua care nu se mai termina. Deşi îmi venea să-i plâng de milă, îi spun să nu fie aşa sensibilă, fără văicăreli.

Aşa i-am crescut de mici, mai cădeau, se juleau, uneori rău, dacă eu nu intru în panică, nu intră nici ei. Le e mai uşor, dacă nu e nimic grav, să se ridice singuri, niciodată nu am sărit să-i ridic, nu au urlat niciodată, mamă denaturată ce sunt şi ce mă aflu.

La runda a doua a fost mai rău, au trebuit 8 injecţii.

– Nu ştii mami ce rău dor injecţiile alea în cerul gurii, era să sar de pe scaun după primele patru, simţeam tot, mi-a mai dat încă patru. Cu 3 cleşti a tot încercat să-mi scoată măselele, le tot mişca, în timpul ăsta zicea:

– Svetlana, asistenta ei, care mă ţinea de faţă, oare nu e mai ieftin să cumperi bilet pentru călătorie din Canada în România din România? De unde se cumpără? Îmi tot mişca măseaua, tot schimba cleştele şi vorbea de bilete de avion, asta nu e normală. Aşa se tratează un pacient? Între al doilea şi al treilea cleşte mă anunţă că s-a crăpat măseaua, cu al treilea a reuşit să o scoată. Mi-a arătat-o, fix asta doream să văd. La a doua măsea a fost

la fel, numai că discutau altceva. A venit şi tati în cabinet când totul a fost gata, şi ăsta e bărbat, unde l-ai găsit? Când am fost prima dată i s-a făcut rău.

Azi îmi trânteşte febră, numai 38 cu 7, în cazul familiei nu iau decizii de una singură, nu pot judeca lucid, o sun la celular pe dentistă să ne înţelegem asupra antibioticului, doza, etc.

Zace pe sofa în camera de zi, în faţa televizorului.

Apare fiul de la şcoala:

– Hi Geta!

Ăsta în ultimul timp e obsedat de istorie, are un profesor foarte bun, ce n-am reuşit eu în ani de zile, a reuşit el în mai puţin de un semestru, l-a pus să citească, să-l intereseze istoria. A citit în două zile "Ferma animalelor", zilnic trebuie să discutăm despre Lenin, Stalin, comunism, restul liderilor, ce s-a întâmplat în războaie, ce înseamnă comunism, de unde vine cuvântul democraţie, multe altele.

– Vreau să te întreb ceva.

– Nu acum, sora ta are febră.

– Lasă că-i trece, ea când are febra oricum doarme, nu-ţi face probleme, să vezi ce chestie...

Începe să povestească.

Eu cu un ochi la fată, cu o ureche la băiat, distracţie în toată regula.

Unchiul Fram

11.05.2004

Dau telefoane în disperare, nimeni nu răspunde, s-a umezit cablul subatlantic spre România.

Până la urmă dau de mama, răcnesc din toţi bojocii, săraca, a cam lăsat-o urechea muzicală. Vârsta, ce să-i faci.

– Geta, tu eşti? Vorbeşte mai tare.

– Unde sunteţi toţi?

– Io-s acasă, restul sunt la nuntă.

– Ce nuntă?

– Aia de 50 de ani a unchiului tău, Avram. A venit Luminiţa din Italia şi l-a dus cu maşina şi pe el.

Măi, să fie, mă gândesc eu: pe mine încă nu m-a dus nimeni special cu maşina din Italia. Bată-l norocul pe tata!

Merită, a făcut din casa noastră internat, mulţi nepoţi au trecut pe acolo, să aibă parte de şcoală cum trebuie.

Comunic pruncilor.

– Acum să dai telefon şi să-i spui unchiului Fram că mă simt foarte, foarte jignită, pe mine nu m-a invitat că-s canadiancă?

Nu m-a invitat, bine, nici cadou nu primeşte!

CUPRINS

Atât!

Unde să sun eu în satul acela unde există numai un telefon?

Mă gândesc că e invitată şi sora mea, o sun la celular, comunic.

Unchiul Fram: No, să mă ierte Laura, am uitat s-o invit, dar promit că peste 25 de ani nu mai uit.

De unde "unchiul Fram"?

Ne pregăteam de plecare în Africa, chefuri de rămas bun, mă invită nişte neamuri FSN-iste la grătar, eu politică nu discut, încep ei cu Iliescu.

Fiul meu, 2 ani şi jumătate:

– La dacu cu Iliescu! Aşa zice mami.

Reacţia – au început toţi să râdă.

Mă duc să-l prezint unchiului Avram, înainte fac instructaj:

– Te rog să fii politicos, te rog să nu discuţi politică.

Ajungem.

– Unchiule Fram, eu sunt polifticos, nu mai zic la dacu cu Iliescu. Tu semeni cu nenea Mitu. (Pe vremea aia era unul la ştiri Mitu), Iaia (sora lui), a rămas acasă, e tare mică şi nu e pofliticoasă, plânge tot timpul şi nu ştim de ce. Tu cu cine o sa voftezi?

Aşa mi-am ratat eu cariera de educator.

Pasiunea lui Cristos - versiune canadiană

18.05.2004

Mă duc cu prietena mea la Slujba de Înviere, trei dame bine, două soacre şi un junior.

Loc a fost destul în maşină, eu am stat cu juniorul pe scaunele din spate, ne-am distrat bine, i-am dat bomboane, am comentat încet la ce se discuta, am râs amândoi.

A parcat prietena mea cam departe de biserică, toate locurile de parcare erau ocupate.

Per pedes apostolorum ne-am dus la biserica anglicană care permite şi Comunităţii româneşti să ţină slujbe.

O mare de oameni, din păcate în curtea bisericii era un felinar – taman acolo m-am instalat.

– Geta, de când nu te-am văzut!

Mi s-au înmuiat picioarele, m-au trecut toate transpiraţiile, m-am ţinut tare, dacă a putut să îndure Cristos atât pe cruce, îndur şi eu să vorbesc cu dentista noastră.

Bine că n-am leşinat, când mă duc la ea la cabinet are ce reanima.

Trupa cu care m-am dus îmi spune că încearcă să intre în biserică, mă întreabă dacă mă găsesc tot pe locul unde am rămas paralizată.

– Aici, mă găsiţi voi.

Nu puteam să strig să mă ia cu ei, să nu mă lase cu dentista.

Până la urmă a fost bine, ne-am discutat şi răsdiscutat despre progeniturile noastre, ce urmează să-i facă fiicei mele, are simţul umorului, ştie că-mi e frică de ea, a zis:

– Hai măi Geta, acum te-ai convins ca sunt şi eu creştin?

Ne-am despărţit în pace, eu am zis:

– Sper să nu te mai văd niciodată… în cabinet.

CUPRINS

A intrat ucidă-l toaca în găluşte

25.05.2004

Nu ştiu dacă unchiul Fram a avut ori nu noroc în viaţă.

Bunicul a dictat:

– Pe cei mari i-am făcut domni, i-am dat la şcoală, tu Avrame nu mergi la şcoală, îţi las ţie pământul, păşunea din Ciucleşti, pădurea, batoza, caii, plugul, etc.

Până la urmă i-a lăsat un drac, a venit colectiva şi au rămas fără nimic.

Bunicul a bolunzit, mai rău, s-a apucat de băut. Pe vremea aia nu se inventaseră antidepresante din familia SSRI.

Cum la noi în familie toţi sunt *pârgăveţi*, se însură unchiul Fram, pe la 18 ani. Mândra lui era şi mai minoră.

Domnii, adică tata şi mama se duc în concert. Vine Fram cu nevastă-sa să o bebisituiască pe sora mea, eu încă nu eram pe lume.

Mătuşa se pune să facă mâncare. Supă cu găluşte, numa că a ieşit ca la Artificii de ziua Reginei Victoria.

– Avraam, a intrat ucidă-l toaca în găluşte, hai să vezi!!!

S-au făcut găluştele ca mingile de tenis, au sărit din oală, nu se încăpeau.

A făcut şi prăjitură, cu ce a rezultat puteai să faci test dacă ai dinţii puternici, şi asta n-ar fi fost nimic dar gustul, gustul...

– Tu, Floriţa, cât *solocar* ai pus în prăjitura asta?

– L-am pus tot din borcan, să iasă bune.

CUPRINS

Aşa minuni n-a mai văzut sora mea, s-a distrat bine cu Fram şi cu Floriţa, acum când mergem la ei mâncăm ca sparţii, a învăţat Floriţa să gătească dumnezeieşte.

Să nu uit, şi-a completat şi Fram studiile, în 3 luni a gătat liceul, aşa cereau vremurile.

Nimeni însă nu-i poate măsura greutatea lui în aur ca OM.

Geta

(întrebarea redacţiei

Dragă Getuţ, ce e aia *pârgăveţi*, dar *solocar*?

Delia)

Sis dragă,

nu ştiu cum să-ţi răspund pe LiterNet...

Pârgăveţ e regionalism, se foloseşte şi la pomi, plante, care dau fructe devreme, ceva de genul ăsta. Un măr pârgăveţ e cel care are primele fructe în sezon, să zic aşa, pe domneşte, expresia e folosită în Ardeal şi pentru cine se însoară ori se mărită de tânăr / ă.

Solocar cred că e un fel de praf de copt, o fi bicarbonat de sodiu?

Nu ştiu precis, eu nu fac prăjituri.

Geta

Ortenzica

01.06.2004

Suntem în febra muncilor agricole, plantăm de zor tot felul de flori, arbuşti, numai minunăţii. Ia colegul, de capul lui, o floare pe numele ei *Hydrancaea Hortensia*. Negru am văzut în faţa ochilor. Mi-am amintit de Ortenzica.

Venea la noi cu tatăl ei, ai mei discutau cu tatăl ei, eu aveam sarcina să mă joc cu Ortenzica.

I-am arătat locurile mele secrete, încercam să mă joc cu ea, Ortenzica era stană de piatră, nu râdea, nu se juca, stătea ca proasta, aşa mi s-a părut.

Le-am spus părinţilor că eu nu mă mai joc cu ea, că e proastă.

Nu e proastă, mama ei a golit casa şi a fugit cu un şofer, încearcă să te joci cu ea.

Poftim motiv de supărare, de ar fi fugit mama cu un şofer săream într-un picior de bucurie.

Rămâneam cu tata şi trai pe vătrai, nu să aud toata ziua: nu fă asta, nu fă aia, mănâncă frumos, nu eşti în cocină, câte probleme din culegere ai făcut azi, scrie mai frumos, rupt foaie din caiet şi iar de la capăt, de data asta să scrii frumos, e ora 9, la culcare, fă-ţi pantofii cu cremă, aşa nu mergi la şcoală, iar nu ţi-ai făcut patul cum trebuie, du-te după pâine – câte 2 ore stăteam la coadă la pâine –, azi nu mergi la tenis, n-ai mâncat totul din farfurie, etc. etc.

Biata Ortenzica, să sufere atât după mama ei...

Şi-au făcut băgăjuţul, nu mai erau multe în casă, s-au mutat în alt judeţ, eu am scăpat de Ortenzica, începuse să mă bage şi pe mine în depresie.

CUPRINS

De ziua Reginei Victoria

08.06.2004

Tocmai am sărbătorit-o. Zi liberă. Toată suflarea a plantat de zor în grădină, pe ploaie... când curgea cu găleata ne retrăgeam.

Am pus un liliac, bujori, rododendron, nişte plante care par frumoase în poză, nu ştiu ce sunt, am pus seminţe de flori, micii i-am pus în congelator, nu am mai pus de BBQ.

Vecinul armean a plantat un arţar japonez, din ăla cu frunze roşii, noi plantasem deja trandafiri, anul asta e la modă un trandafir alb cu roşu, aduce a steagul Canadei. Oare există trandafir cu petale roşu, galben şi albastru, frumos e drapelul nostru?

Nu puteam s-o comemorăm pe Regină cu pită unsă, ne-am dus la restaurant.

Eu am luat la aperitiv ciuperci umplute cu melci şi brânză topită, apoi tilapia, un peşte tare bun, umplut cu homar şi crab, în sos de unt şi vin, tare bun, nu am reuşit să identific ierburile cu care a fost preparat, restul familionului a mâncat alte trăznăi.

Dormi în pace Regină Victoria, te-am sărbătorit bine!

Geta

CUPRINS